

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARLEQUIN

Stars of Romance

2
Roman
Bir Arada

Susan Mallery
Teresa Southwick

Kızgın Kumlar

Yarım kalan aşklar asla unutulmazlar.

HON 34-1 2014/08

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

USA TODAY bestselling authors

Susan Mallery

Her Şeye Rağmen

Mandy Carter ve Rick Benson sekiz yıl önce tutkulu bir aşkla evlenmiş ancak kısa bir süre sonra boşanmışlardı.

Mandy, halen dostluğunu sürdürdüğü eski kayınvalidesinin ısrarlarına dayanamayarak Rick'le onca yıldan sonra yeniden görüşmeyi kabul etmişti.

Ancak Rick'le tekrar bir araya geldiklerinde Mandy'nin hiç beklemediği bir şey olmuştu. Aşk Tanrısı Eros'un onlar için farklı planları vardı.

Teresa Southwick

İlk Aşk

Cassie Brightwell, ağabeyinin en yakın arkadaşı Kyle Stratton'a olan aşkının yıllar içinde küllendiğini sanıyordu. Ancak Kyle, beklenmedik bir anda karşısına çıktığında Cassie gerçeğin hiç de öyle olmadığını anlamıştı. Eskiden olsa Kyle Stratton'la ilgili hislerini içine gömer, hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam ederdi. Bundan böyle pişmanlıklara yer yoktu. Hayatını ertelemeyecekti!

ISSN 2146-412X

08

9772146412000

H HARLEQUIN®
Stars of Romance

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin

5'inci maddesi çerçevesinde bu yayının
hukuki sorumluluğu yazarına aittir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

ROMAN KARAKTERLERİ

Mandy Carter

Romanın kadın kahramanı

Rick Benson

Romanın erkek kahramanı

Joanne Benson

Rick'in annesi

Eva

Mandy'nin öğrencilerinden biri

Daisy

Eva'nın koruyucu annesi

Cassie

Mandy'nin en yakın arkadaşı

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

“İYİ AMA muhteşem bir seks yaşamınız vardı, ne diye tekrar görüşmeyi istemiyorsun?”

Mandy Carter telefonu kulağından iyice uzaklaştırıp, ahizeye şaşkınlıkla baktı. Duyduklarına inanamıyordu. Herhalde yanlış işitmişti, çünkü Joanne Benson’ın böylesine mahrem bir şey söylemiş olması mümkün değildi.

“Bizim seks yaşamımızla ilgili bir şey biliyor olamazsın,” dedi Mandy, şaşkınlık içinde. “Biliyorsan da ben duymak istemiyorum.”

Telefonun diğer ucunda Joanne hafif bir kakhaha attı. “Aslına bakılırsa senin sandığından çok daha fazlasını biliyorum.”

“Bu beni korkutuyor,” dedi Mandy yüzünü buruşturarak. Elbette biraz abartmıştı, hissettiği duygu korku değildi ama hoş bir his olmadığı da muhakkaktı. “Kusura bakma Jo ama eski kayınlıdımle, oğluyla evliliğim sırasında paylaştığım cinsel yaşamdan söz etmek bana fazlasıyla tuhaf geliyor.”

Telefonun diğer ucundan bir kakhaha daha geldi. “Sizin kuşak her şeyi bildiğini sanıp ahkâm kesip durur ama gerçekte kendinizi gurur duvarlarının arasına hapsetmekten başka bir şey yapmıyorsunuz. Bak, ben eski kuşak olabilirim ancak şükürler olsun ki, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

cinsel anlamda devrim gerçekleştirilmiş bir döneme tanıklık ettim.”

“Tahmin edebiliyorum,” diye mırıldandı Mandy isteksizce. Konunun değişmesi için bir şeyler düşünse iyi ederdi.

“Eee... Muhteşem değil miydi?”

Mandy hamile bir iş arkadaşı için ördüğü bebek battaniyesini bir kenara bıraktı. Bu konuşma gerçekten çığırından çıkmaya başlamıştı. Jo’yu kırmak istemese de, bu işe bir son vermesi gerekiyordu. “Jo, beni deli ediyorsun.”

“Sen de soruma cevap ver o zaman. Ne diye böylesine ketum davranıyorsun ki? Rick’in seninle ilgili ne düşündüğünü biliyorum ve senin de yorumunu öğrenmek istiyorum. Hem bunu bir arkadaşın olarak soramaz mıyım?”

Mandy birdenbire merakına yenik düştüğünü hissetti. Acaba Rick annesine seks yaşamlarıyla ilgili tam olarak ne söylemiş olabilirdi? Aslında Rick’in genel anlamda kendisiyle ilgili ne düşündüğünü de merak etmişti. Belki de eski kocası ağzını bile açmamıştı ve Jo sırf ağzından laf alabilmek blöf yapıyordu. Anne, oğul birbirlerine çok yakın olabilirlerdi ama yine de seks gibi oldukça mahrem bir konuda sohbet etmeleri pek akla yatkın değildi. “Konuyu değiştiriyorum,” dedi oldukça kararlı bir ses tonuyla.

“Tamam, değiştir. Ya da ben, senin yerine değiştireyim,” dedi Jo, boyun eğen bir ses tonuyla. “Seksten söz etmek istememeni anlıyorum, ama onunla herhangi bir temas kurmaktan niçin böylesine kaçındığını anlayamıyorum. Çok uzun zaman olmadı mı? En azından ikiniz dosttunuz. Yeniden dost olmanızı istemez misin?”

Eski kocasıyla dost olmak mı? “Bilemiyorum,” dedi Mandy içtenlikle. “Jo, şu ana dek hayatımda o olmadan gayet iyi idare ettiğimi düşünüyorum.”

Mandy ve Rick dokuz yıl önce tanışıp evlenmişlerdi. Bir yıla varmadan da boşanmışlardı. O zamandan bu yana yüz yüze görüşmek şöyle dursun, telefonla bile görüşmemişlerdi.

Gerçi Mandy geçen yıllar içinde Rick’in nasıl bir yaşam sürdüğünü oldukça iyi biliyordu. Annesiyle yakın dost olması nedeniyle, eski kocasının bütün başarılarından haberdar olmak zorunda

kalmıştı. Rick'in doktorasını rekor sayılabacak bir sürede tamamladığını, lazer fiziği alanında dehasını gösterdiğini ve bu alanda parlak bir kariyer edindiğini biliyordu. Altı yıl boyunca çok büyük paralar kazandığı pek çok buluşun patentini elde ettikten sonra da tamamen farklı bir alana yöneldiğini öğrenmişti.

Jo'nun verdiği bilgilere göre Rick artık, Santa Barbara'da, oldukça özel bir düşünce kuruluşunda çalışıyordu.

Mandy eski kocasının sevgili yoksunluğu çekmediğinden ama ikinci bir evliliğe yanaşmadığından da haberdardı.

"Artık komşu olacağınıza göre," dedi Jo, Mandy'nin anılara kaymak üzere olan düşüncelerini capcanlı sesiyle bölerek. "Onunla yemeğe falan çıkabilirsin. Ne zararı olur ki?"

Mandy'nin biriyle yemeğe çıkarak herhangi bir zarara uğrayacağına dair bir kaygısı yoktu, ama bunun ne denli tuhaf olacağını düşünmeden de edemiyordu. Eski kocasıyla öğle yemeğine çıkmak mı? Bunu ne diye yapacaktı ki? Ne gereği vardı? Ancak Jo oldukça yakın bir arkadaşydı ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. "Dinle Jo, nasıl söyleyeyim, bu oldukça garip bir istek. Çöpçatanlık yapmak gibi bir amacın yok, değil mi?"

"Elbette yok. Beni tanırsın, öyle bir tarzım olmadığın bilirsin. Gerçi ikinizin de bir daha evlenmemenizin epeyce ilginç olduğunu düşünmüyor da değilim. Zaman zaman acaba aranızda yarım kalan bir şeyler mi var, diye merak ettiğimi söylemeliyim. Şayet öyleyse, bir öğle yemeği yemeniz, bir adım atmanıza yardımcı olmaz mı? Ama ille de böyle bir ihtimalin olmadığı konusunda ısrar ediyorsan, bu yemek en azından çok sevdiğim iki insanın birbirleriyle dost kalmalarını sağlamaz mı?"

"Oh, sanırım haklısın," diyerek içini çekti Mandy, arkadaşını daha fazla üzmemek için, ama bunu söyler söylemez de içini bir huzursuzluk kapladı. Eski kocasıyla yeniden karşılaşma ihtimali gerçekten de çok rahatsız ediciydi. Derin bir nefes aldı. Yetişkin bir kadındı, öyle değil mi? Kaygılanacak ne vardı? Rick'le sekiz yıldır görüşmüyorlardı ve Jo ara sıra bahsetmese, eski kocası aklına bile gelmiyordu.

Aslında Mandy'nin, Jo'ya bir minnet borcu vardı. Eski kayın-

validesi oğluyla oldukça yakın bir ilişkisi olmasına karşın, eski geliniyle dost kalmayı başaramamıştı.

Pek çok boşanan çift çocukların velayeti, mal paylaşımı hatta evcil hayvanların kimde kalacağına ilişkin konularda bile birbirlerini yıpratırlarken, Rick'le son derece sorunsuz bir şekilde ayrılmışlardı ve sadece Jo'yu paylaşmakla yetinmişlerdi.

Mandy annesiz geçen yıllarından sonra, kocasından boşansa bile sevgi dolu, şefkatli kayınvalidesiyle ilişkisini bitirmeyi aklının ucundan geçirmemişti.

Annesine oldukça düşkün olan Rick de, eski karısıyla ilişkisini sürdürmese de, onun annesiyle dostluğunu devam ettirmesine hiç karışmamıştı.

Son sekiz yıldır da Jo, Mandy'nin sırtını yasladığı sağlam bir dayanak olmuştu. Onunla sırlarını paylaşmaktan, onunla vakit geçirmekten inanılmaz keyif alırdı.

Jo gerçek bir dosttu ve Mandy bütün bu nedenlerden dolayı, ne kadar tuhaf görünürse görünsün, Jo'nun isteğini geri çeviremez, arkadaşını kıramazdı. "Biliyorsun, bir ay boyunca Carpinteria'da kalacağım ve orası Santa Barbara'ya sadece yirmi dakika mesafede. Oradayken Rick'le temasa geçeceğime söz veriyorum ve şayet o yemeğe çıkmamız konusunda istekli olursa, yemeğe de çıkarız. Tamam mı, mutlu oldun mu?"

"Harika!"

Elektronlar yanıltıcıydı. Rick Benson son yaptıkları test sonuçlarını incelerken yaptıkları deneyin bekledikleri neticeyi vermediğini düşünüyordu. Üçüncü kez boşa kürek çekmiş oluyorlardı ve bu sonuçlar vakıftan bu projeyle ilgili daha fazla destek alamayacakları anlamına geliyordu.

Rick raporun üstüne bir paraf attıktan sonra birkaç kelimelik kısa bir görüş karaladı.

Bunun yönetim kurulunun oldukça önemsedığı bir proje olduğunu biliyordu ve elbette insanlar gelişmelerle ilgili ne düşündüğünü bilmek isteyeceklerdi.

Rick bunları düşünürken telefon çaldı. “Efendim.”

“Selam Rick. İki şey söyleyeceğim. Birincisi John Samuel tekrar aradı ve hemen hemen aynı şeyleri tekrarladı. Projeyle ilgili herhangi bir önerin olup olmadığını bilmek istiyormuş.”

Rick elindeki rapora sıkıntıyla baktı. “Olduğunu söyle ama pek hoşuna gitmeyeceğini de eklemeyi ihmal etme.”

Sekreteri Clara bir an durakladıktan sonra tereddütle konuştu. “O zaman toplantıya girdiğinden emin olana kadar bekleyeyim, sonra telefonuna mesaj bırakırım.”

Rick güldü. “Çok zekice.”

“Ne demezsin. Yönetim kurulundan birileri tarafından azarlanmaktan nefret ediyorum. Hem çok parlak bir çalışan olduğunu düşünüyorlar hem de hoşlanmadıkları bir şey söylediğinde senden nefret ediyorlar. Keşke hiç biriyle muhatap olmam gerekmeseydi, sadece mesaj bırakarak işin içinden sıyrılabilsem.”

“Elektronik postayı dene sen de.”

“Bunu düşüneceğim.”

“Tamam, başka bir şey var mıydı?”

“Oh, neredeyse unuttuyordum. Telefonda biri var. Mandy Carter diye biri. Bağlamamı ister misin?”

Mandy mi? Rick bir an aynı isimli bir başkasının arıyor olabileceğini düşündü. Ancak hayır, bu kadar büyük rastlantı olamazdı. Yoksa annesine bir şey mi olmuştu? “Evet, bağla,” dedi heyecanla. Ardından da derin bir nefes aldı ve düşündüğünden daha sert bir sesle, “Benson,” dedi.

“Selam Rick. Ben Mandy... Yani Carter. Eski karın.”

Mandy’nin sesi endişeli değilse de, gerginmiş gibi geliyordu. Herhalde kötü bir haber vermek için arıyor olamazdı. Rick biraz olsun rahatlayarak arkasına yaslandı.

“Elbette kim olduğunu biliyorum, Mandy,” dedi birden gülümseyerek. Sesinin bu kadar keyifli çıkmasına kendisi bile şaşırmıştı. Tanrım, aradan ne kadar uzun zaman geçmişti. Tamı tamına sekiz yıl ve Mandy’nin sesi hiç değişmemişti.

“Pekâlâ. Birden emin olamadım da,” dedi Mandy ve genzini temizledi. “Şey, nasılsın?”

“İyiym. Yoğunum. Ya sen?”

“Aynı. Ya da belki senin kadar yoğun değilimdir. Sonuç olarak bir öğretmenim ve okullar açılıncaya dek bir ay boşum.”

“Ah, evet. Annem bahsetmişti. Özel eğitim yapıyormuşsun, öyle değil mi?”

“Evet. İlkokul çağındaki özel çocuklarla çalışıyorum. Çok güzel bir iş ama oldukça da acımasız sayılır. Tatilde olduğuma seviyorum doğrusu. Bu arada Carpinteria'dayım. Bir arkadaşım, ailesinin yazlığını bütün bir ay boyunca kullanmama izin verdi, kendisi de birkaç hafta sonra bana katılacak.”

“Oh, epeyce eğlenceli olabilir.” Rick, boşanmalarının ardından Mandy'nin, Los Angeles'a yerleştiğini biliyordu. Orada üniversite eğitimini tamamlamış, ardından yüksek lisans yapmıştı. Gerçi onunla ilgili bu bilgileri bunca yıl sonra niçin kendisini aramadığını açıklamıyordu ya neyse.

“Şey, şöyle bir durum var,” dedi Mandy o sırada, Rick'in düşüncelerini okumuşçasına. “Sana benimle öğle yemeğine çıkıp, çıkmayacağını soracaktım.”

Rick şaşkınlıkla telefona baktı. Mandy'nin bu daveti, aramasından çok daha tuhaftı. “Neden,” diye sordu elinde olmadan.

Mandy güldü.

Rick telefondan kulağına ulaşan sesin, dikkatini dağıttığını fark edince tedirgin oldu.

“Doğrusunu istersen, anneni mutlu etmek için,” dedi Mandy. “Tatile çıkmadan önce onunla konuştuğumda, seni arayacağıma dair söz verdim. Korkarım annen aramızda bitmemiş bir şeyler olduğunu düşünüyor. Şey, elbette bunu çok saçma olduğunu biliyorum, ama annen kafasına bir şey koyduğunda nasıldır, bilirsin.”

“Hiç laf anlamaz.”

“Kesinlikle. Ben de bu yüzden kabul etmenin, hayır demekten daha kolay olacağını düşündüm. Yani durum bu... Ne diyorsun? Oyunda var mısın?”

Mandy'yle öğle yemeği yemek mi? Son yıllarda Mandy'yi bir kez bile düşünmemişti ama onu yeniden görececek olmak hoşuna gitmişti doğrusu. “Ne zaman?”

“Rick, dediğim gibi ben tatildeyim. Programım kitap okumak ve film seyretmekten ibaret. Yoğun çalışan sensin. Sana nasıl uygun gelirse, ben uyarım.”

Rick telefonunun randevu bölümünü araştırdı. Kahretsin! Bir dahaki perşembeye kadar nefes bile alamazdı. “Yarına ne dersin?” Bunu söylemişti söylemesine de, sekreteri Clara’nın randevuları alt üst ettiği için gırtlığına yapışacağından da emindi.

“Bence iyi olur.”

“Santa Barbara Koyu’nda bildiğim bir yer var. Sol taraftaki en son restoran, balık yapıyorlar. Kıyıda bir masada oturabiliriz. Saat on iki diyelim mi?”

“Orada olurum.”

“Sabırsızlıkla bekleyeceğim.”

Vedalaşıp telefonu kapattılar.

Rick birden Mandy’nin bunca zamandır değişip değişmediğini merak etti. Hatırladığı Mandy, uzun boylu, zarif, iri yeşil gözlü, kıvılc saçlı ve dünyayı aydınlatacak kadar güzel gülümsemesi olan bir kızdı.

Bir öğleden sonra okul yerleşkesinde karşılaşmışlar ve Rick ona ilk görüşte aşık olmuştu. Dört ay sonra Mandy’ye evlenme teklif etmiş ve tanışmalarının üzerinden bir yıl geçmeden de evlenmişlerdi. Ancak ayrılımları da evlenmeleri kadar çabuk gerçekleşmiş, sadece sekiz ay sonra boşanmışlardı.

Hayatının böylesine jet hızıyla değişikliklere uğraması Rick’i oldukça sarsmıştı. Neyse ki kısa bir süre sonra kendini toparlamayı başarabilmiş, hayatına devam etmişti. Belli ki Mandy de aynı şeyi yapmıştı.

Rick, Clara’ya programının değiştiğine ilişkin maili yazarken, aradan bunca zaman geçtikten sonra Mandy’yle yeniden görüşmenin eğlenceli olacağını düşünmeden edemedi. Muhtemelen yemek boyunca eski günlerden ve yeni yaşamlarından söz edecekler, hoşça vakit geçirecekler ve ardından da kendi yollarına gitmek üzere birbirleriyle vedalaşıp, bir sekiz yıl daha görüşmeyeceklerdi.

Mandy gergindi. Burada olduğuna inanamıyordu. Gerginliğini başka şeylere yormaya çalışıyordu ama midesindeki kasılmaları bir türlü yatıştıramıyordu. Hayır, kendini kandırmasının manası yoktu, düpedüz Rick'i yeniden göreceği için gergindi.

İyiden iyiye paniğe kapılmamak için derin bir nefes aldı ve dikkatini önüne serilmiş olan muhteşem manzaraya vermeye çalıştı.

Okyanusla kucak kucağaymış gibi görünen bu rıhtımın normal şartlar altında insanı dinlendiren ve son derece keyiflendiren bir manzarası vardı. Ağustos başlarında tam da Güney Kaliforniya iklimine özgü bir gün yaşanıyordu. Masmavi bir gökyüzü ve insanın içini ısıtan, pırıl pırıl bir güneş vardı. Tuzlu, iyotlu okyanus kokusu da havayı doldurmuştu. Düzinelerce turist rıhtım boyunca dolaşıyor, dükkânlara girip çıkıyor, restoranların menülerini inceliyorlardı. Hepsi de son derece mutlu ve kaygısız görünüyordu.

Mandy bu turistlerinin hiç birinin, eski eşleriyle öğle yemeği yemeyi akıllarından bile geçirmeyeceklerinden emindi. Eline güçlükle sığdırdığı kocaman bir külahtan dondurma yiyen minik bir oğlana gülümseyerek baktı. Sonra da her birinin elinde farklı bir hayvan şeklinde balon bulunan, üç çocuklu bir ailenin yanından geçip ilerledi.

Etraftaki insanların giyimlerine bakılırsa açık yeşil, yazlık elbisesi ve topuklu sandaletleriyle fazla giyinik gibi görünüyordu. Ancak insanın eski kocasıyla öğle yemeğine daha rahat, daha cömert bir giysiyle gitmesi de pek uygun düşmezdi.

Mandy'nin giysilerine ve omzundan aşağı serbest bıraktığı saçlarına bakan biri, son iki saatini hemen hemen bavulunda getirdiği tüm giysileri denemekle geçirdiğini tahmin edemezdi. Ancak giyeceği şeylere onca kafa yormasına karşın yine de seçiminin pek memnun olduğu söylenemezdi.

Sonunda Rick'in tarif ettiği restoranı gördü ve görmesiyle de midesinin şiddetle kasılması bir oldu. Tanrım! Kendini berbat hissediyordu. Birdenbire eski kayınvalidesinin isteğine uyduğuna pişman oldu. Bu, kesinlikle iyi bir fikir değildi. Hatta aptalcaydı. Restorana doğru ilerlerken bu konudaki görüşlerini ilk fırsatta

Jo'ya aktarmaya karar verdi. Büyük bir hata yapmıştı. Hiç değilse biraz beklese ve kendine zaman tanısaydı ya. Tatile geldiğinin hemen ertesi günü Rick'i aramak da ne oluyordu? Onu tatilinin bitiminde arasaydı ve böylece ondan herhangi bir beklentisi olmadığı kanıtlasaydı, karşı tarafa daha iyi bir mesaj vermiş olmaz mıydı?

Restoranın kıyıya yerleştirdiği masaları oldukça cazip görünüyordu. Parlak renklerdeki şemsiyeler hoş gölgelikler oluşturmuştu.

Mandy restorana iyice yaklaşıncı, uzun boylu, geniş omuzlu, esmer, sanki billboard reklâmlarında fırlamışçasına çarpıcı biri ayağa kalktı ve ona doğru hareket etti.

Bu gördüğü, kalın camlı gözlüklü, hafif çatık kaşlı, elinde kalın bir kitap bulunan bir adam değildi ve Mandy kendisini tanıyormuş gibi kaygısızca gülümseyen adama şaşkınlıkla bakarken, midesindeki kasılmaların giderek şiddetlendiğini hissetti.

Ne yani, bu gördüğü o muydu?

Mandy tökezlemekten son anda kurtulurken, "R... Rick..." diye kekeledi.

Rick birkaç adımda, gülümseyerek onun yanına geldi.

Mandy, bu yeni haliyle Rick Benson'la, eskisinden çok daha fazla sorun yaşayacağını düşünmeden edemedi.

"Mandy," dedi Rick birkaç saniye sonra onun karşısına diki-lip.

Mandy bir an ne yapması gerektiğini bilemedi. Eski kocasıyla tokalaşsa mıydı yoksa onu hafifçe kucaklasa mıydı? Belki de herhangi bir fiziksel temastan kaçınmak en doğrusuydu.

Bu arada Rick ona doğru hafifçe eğilerek kriz yönetimini ele aldı.

Bu adam eskiden de bu kadar uzun boylu muydu?

Mandy bunu düşünedursun, Rick onu kendisine doğru çekti ve kucakladı.

Bu, elbette masum bir davranıştı ama Mandy birden bedeninin garip tepkiler verdiğini fark etti. Bu çok tuhaftı işte. Tamam, evlilikleri boyunca seks yaşamları fena değildi ama Rick annesine

nasıl aktarmış olursa olsun, öyle çılgınca falan da değildi doğrusu. Öyle olsa, unutmazdı, değil mi? O zaman şimdi ne diye yüreği ağzına gelmiş, bedeninin yaprak gibi titrediğini hissetmişti? Dürüst olması gerekirse, Rick'i görmek hiç ummadığı kadar sarsılmasına neden olmuştu. Bu gerçekten çok garipti.

Rick ona hafifçe sarılıp, yanağına bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi.

Mandy, onun kendisini gördüğü için sarsılmış ya da etkilenmiş bir hali olmadığını farkındaydı.

"Uzun zaman oldu," dedi Rick, yumuşacık, seksi bir ses tonuyla.

Sesi hep böyle miydi? Mandy hatırlayamıyordu. Zaten Rick ellerini ellerinin içine aldığı anda hiç bir şey düşünemez olmuştu.

"İyi görünüyorsun."

"Sen de," diye mırıldandı Mandy gerektiğinden fazla başını sallayarak. Sonunda sesinin çıkması için kendisini epeyce zorlaması gerekmişti. Normal davranabilmek için büyük bir çaba sarf ediyordu, bu kadar şaşırdığını belli etmese iyi ederdi. Yutkundu. İnsanın, zekâ düzeyi normal insanların iki katı seviyelerinde olan bir adamın karşısında dikkatli olması gerekirdi.

Rick onun ellerini tutmaya devam etti.

Mandy bunca zaman sonra eski kocasının ellerine dokunmayı istememesi gerektiğini düşündüyse de, ellerini geri çekmedi. Neyse, bütün bunları daha sonra düşünse iyi ederdi. Rick'in karşısında kendini iyice sersem durumuna sokmuştu.

Rick yüzünde hoş bir gülümsemeyle, Mandy'yi inceledi. Gördükleri hoşuna gitmiş gibiydi. "Fazla değişmemişsin. Halen ince-kiksin. Saçlarını da kestirmemişsin. Çok hoş..."

"Teşekkür ederim. Aslında kestirmeyi sık sık düşünüyorum ama bu tür değişiklikler nedense beni korkutuyor. Çalışırken top-luyorum, normalde de böyle bırakıyorum." Tanrım, nasıl da saç-ma sapan konuşuyordu. Saçını nasıl kullandığı Rick Benson'ı ne ilgilendirirdi ki? Adamcağız bir şey söylemek zorunda olduğunu düşünmüş ve kibarlık etmişti, hepsi bu.

Rick onun ellerini bıraktı. "Kıyıya yakın bir masaya rezervas-

yon yaptırmıştım. İstersen, şimdi masamıza gidebiliriz ya da öncesinde biraz burada oturup sohbet ederiz.”

Mandy aceleyle seçenekleri düşündü. Rick’le böylesine yakın durmak adeta dizlerinin bağının çözülmesine yol açıyordu. Her an yığılmaktan korkuyordu. Galiba masaya geçip birbirlerinden uzakta olmaları daha iyi bir fikirdi. “Masaya geçelim bence.”

“Harika. Bu taraftan.” Rick bir eliyle yönlerini tayin etmiş, diğer eliyleyse Mandy’nin sırtına dokunmuştu.

Mandy onun elinin dokunduğu yerin alev alev yandığını hissediyordu. Başı gerçekten dertteydi. Yıllardır böyle bir şey hissetmemişti. Neyse, bu konuyu daha sonra düşünecekti ve hayır, bir yavru kedi gibi ona sokulmak falan da istemiyordu. Tamam, kabul etmeliydi ki bugün bir sorunu olduğuna hiç kuşku yoktu, çünkü böyle saçma şeyler düşünmek hiç âdeti değildi. Derin bir nefes almaya çalıştı. Tepkilerinin makul bir nedeni olmalıydı. Muhtemelen bunca yıl sonra eski kocasını görmüş olmak hislerini alt üst etmişti.

Elbette ya, duygu karmaşası yaşıyor olmalıydı. Zaten buraya gelmeden önce tuhaf bir şeyler hissedeceğini tahmin ediyordu, ama eski kocasını görmenin kendisini bu kadar sarsacağını hiç ummamıştı.

Aslında dürüst olması gerekirse, pek çok şeyin olmasını ummamıştı.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

TAM kıyıya yerleştirilmiş bir masaya oturdular.

Mandy hafifçe esen meltemin yüzünü serinletmesinden dolayı minnettardı. Belki deniz havası düşüncelerini toplamasına yardımcı olurdu.

Rick, Mandy'nin karşısına oturmuştu.

Mandy o karşısında otururken doğru dürüst cümleler kurmasının imkânsız olduğunu düşünmeden edemedi.

Garson kız masalarına gelip ikisine de menüleri uzattı.

Mandy menüyü açmadan servisinin yanına bıraktı.

Denizde birkaç bot vardı, kıyıda çocuklar oynuyorlardı ve rıhtımda dikkat çekecek kadar yoğun bir hareketlilik yaşıyordu.

Ancak Mandy dikkatini manzaraya ve hareketliliğe vermek istese de, karşısında oturan adamın varlığının şiddetle farkındaydı. Nitekim birkaç saniye sonra da ister istemez bakışları eski kocasına çevrildi.

Rick'in gözleri okyanusun suları kadar maviydi. Daha doğru-su lacivertti. Onun gözbebeklerini galiba ilk kez bu denli net görüyordu, çünkü gözleri normalde hep kalın camlı gözlüklerinin

ardına gizlenirdi. Yatak dışında tabi. Sadece seviştikleri sırlarda onun gözlerinin içine bakabilirdi. Zaten bu nedenle şimdi de onun gözlerini görmek, cinsel bir aktivite yaşıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Mandy birden kendine geldi. Tanrım, böyle şeylere düşünmesi ne kadar saçmaydı.

“Gözlükler yüzünden şaşırdın, değil mi.” dedi Rick o sırada neşeli bir tavırla. “Gözüne çok farklı görünmüş olmalıyım. Beni gözlüksüz görmeye alışık değilsin.”

“Kesinlikle.”

“Birkaç yıl önce lazer operasyonu geçirdim ve mükemmel bir görüğe kavuştum.”

“Oh. Bense birinin gözüme lazer tutmasına dayanabileceğimi hiç sanmıyorum. Herhalde ameliyathaneden kaçarak uzaklaşmış dım,” dedi Mandy konunun böyle zararsız bir konuda yürümesinden memnun bir halde. Bunları söylerken gülümsemeyi bile başarmıştı.

“Ama sen hiç gözlük kullanmak zorunda kalmadın, o yüzden de ne kadar büyük bir sorun olduğunu bilemezsin. Gözlük takmaktan nefret ediyordum ve dalmaya başladığımda dipteki güzellikleri net olarak görememek operasyon kararı vermemi sağladı. Anlayacağın operasyonun mükemmelleştirilmesi için tıp dünyasına biraz zaman tanıdım, ardından da yaptırdım.”

Mandy, Rick’e şaşkınlıkla bakarak, “Dalmak mı?” dedi. Rick ve denize girip ıslanmak, bu tür aktivitelere zaman harcamak, bunlar hiç de eski kocasıyla uyumlu ifadeler değildi. Rick spor yapmak için bile güçlüğü bilgisayarından uzaklaşırdı. “Vay canına!”

Garson kız masaya döndüğünde Mandy halen şaşkınlığından kurtulamamıştı.

Garson kız ufak tefek, güzel bir sarışındı ve bakışlarını Rick’ten ayıramıyormuş gibi bir hali vardı. “İçecek bir şeyler alırmıydınız,” diye sordu cilveli bir gülümseyişle.

Rick kıza bakmadan hemen Mandy’ye döndü ve “Mandy, ne içmek istersin?” dedi.

“Sadece bir soda, lütfen.”

“Ben de buzlu çay alırım,” dedi Rick.

Kız başını sallayıp masadan uzaklaştı.

Mandy, Rick’in kızın kendisine olan ilgisini fark ettiğini ama etkilenmediğini fark etmişti. Bu büyük bir değişiklikti. Sekiz yıl önce kendisi dışında bir kadın onunla konuşmaya ya da ona bakmaya kalkışsa, Rick anında kıpkırmızı kesilir, hatta elindekileri yere bile düşürürdü.

Rick dirseklerini masaya dayadı ve Mandy’ye doğru eğildi. “Hiç değişmemişsin, hatta daha güzelsin,” dedi usulca.

“Teşekkür ederim. Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim.”

Rick kayıtsızca güldü. “Artık çalışmakla bozmuş, asosyal bir tip değilim.”

Mandy eski kocasının kısa kollu tişörtünün açıkta bıraktığı kaslı kollarına, geniş omuzlarına, köşeli çenesine, muhteşem gözlerine, gülmeye hazır dudaklarına hayranlıkla baktı. “İlem de hiç değişsin.”

“Bazı kurslara katıldım,” dedi Rick. Sesi oldukça keyifli çıkıyordu. “Erkeklerin nasıl davranması gerektiğine dair kurslara.” İçten bir ifadeyle güldü. “Artık çorabımın içinde minik bir tabanca taşıyorum.”

“Söylediğin iyi oldu. Yanlış bir davranışta bulunmamaya dikkat ederim.”

O sırada garson kız içkilerini getirdi. Yine masada sadece Rick varmış gibi davranıyordu. “Sipariş vermeye hazır mısınız? Birkaç spesiyalimiz olduğunu hatırlatmak isterim.”

Rick başını iki yana salladı ve gözlerini Mandy’den ayırmadan, “Bize biraz daha zaman tanır mısınız lütfen? Konuşmamız gereken epeyce konu var,” diye mırıldandı.

Kız dönüp Mandy’ye baktı ve “Çok şanslısınız,” diyerek yanlarından uzaklaştı.

Mandy kızın arkasından bakarken bir kahkaha attı. “Bence şu kurslar epeyce etkili olmuş.”

Rick başını hafifçe sallarken güldü. “Tamam, tamam kursa falan gitmedim, ama epeyce değiştim. Aslında büyüdüm desem daha

doğru olur. MIT'ten mezun olduktan sonra bir iş buldum ve gerçek hayata adım attığımı ancak o zaman anlayabildim. Elbette kendime olan güvenimi kazanmam için birçok seyahate çıkmam ve farklı insanlarla tanışmam, pek çok deneyim yaşamam gerekti ve her deneyim beni bir parça değiştirdi. Gerçi ben, geliştirdi demeyi tercih ediyorum ya.”

Mandy birden, Rick'in bu deneyimlerini kaç kadınla paylaştığını düşünmeden edemedi. Muhakkak işin içine çok fazla kadın girmişti. Acaba en fazla etki yaratan nasıl biriydi? Rick'in etrafına seksi titreşimler yaymasını sağlayan tek bir kadın mıydı yoksa kadınların tamamı mı bu işe hizmet etmişlerdi? Bacaklarının hafifçe titrediğini hissediyordu. “Eskiden de muhteşem biriydin,” dedi gülümsemeye çalışarak. “Ama şimdi çok daha çarpıcı olduğunu kabul etmeliyim.”

“Teşekkür ederim. Peki, sen değıştin mi?”

“Ben de olgunlaştığımı düşünüyorum ya da öyle olduğunu umuyorum diyelim. Önümüzdeki yıl otuzuma basıyorum.”

“Bence otuz yaş sende harika duracak,” dedi Rick ve buzlu çayını kaldırdı. “Olgunlaşmaya ve eski dostlara.”

Mandy bardağını onunkine dokundururken, Rick'le gerçekten de eski dostlar olarak değerlendirilip değerlendirilemeyeceklerini merak etti. Sekiz ay evli kalmışlar, ardından da hiç de iyi olmayan koşullar altında ayrılmışlardı. Ayrılmalarının ardından epeyce acı çekmişti ama zamanla üstesinden gelmeyi başarmıştı.

“Bana hayatından söz etsenc,” dedi Rick. “Annemden neler yaptığınla ilgili bir iki şey duydum ama çok belli başlı şeyler. Ne kadar zamandır öğretmenlik yapıyorsun?”

“Altı yıl oldu,” dedi Mandy ve birden gözlerinin önünde çocuklar canlanınca güldü. “Bugüne dek yaptığım en iyi iş bu.”

Rick başını hafifçe eğip, Mandy'nin ifadesini dikkatle inceledi. “Neden peki?”

“Çünkü öğrencilerim dürüst kalmamı sağlıyorlar. Her gün yüzde yüz verici olmak zorundayım, çünkü öyle olmazsam, anında fark ederler. Ayrıca bu işi çok seviyorum, çünkü verdiğimin karşılığını anında alıyorum ve onlarda en ufak bir gelişme gördü-

gümde inanılmaz derecede mutlu oluyorum. Bu benim için hayatım boyunca etkilerini taşıyacağım bir gelişme. Hiç bir işte bundan daha büyük bir tatmin duygusu yaşayabileceğimi sanmıyorum.”

Rick’in lacivert gözleri, Mandy’nin yüzüne sabitlenmişti. “Peki, özel eğitime nasıl karar kıldın?”

“Aslında tesadüfen gelişti. Yüksek lisanstımı yaparken bir yandan da öğretmenlik yapmak istedim. Ancak benim kâğıtlarım bir başkasınıninkiyle karışmış ve sonuç olarak da özel eğitim sınıfını bana verdiler. İlk biraz kaygılandım ama iki gün içinde uyum sağladım. Başlangıçta işitme engelli çocuklarla çalıştım, birkaç yıl önce de öğrenme güçlüğü çeken çocuklardan oluşan bir sınıf aldım, birkaç tanesi de Down sendromlu. Halen de onlarla devam ediyorum.”

“Oldukça sabır ve özveri gerektiren bir işin var. Bu gücü nereden buluyorsun?”

Mandy omzunu silkti. “Bilmem. Buluyorum işte. Onları çok seviyorum. Aslında çocukların bir kısmı zaman zaman bana gerçekten epeyce zorluk çıkarıyorlar ama çoğunluğu bu dünyada başarılı olmayı yürekten istiyor. Normal insanlar gibi olmaya kararlı çocuklar bunlar. Şayet bunu başarmak için diğerlerinin on katı çalışmaları gerekse bile, bunu yapıyorlar.”

“Çok etkileyici,” diye mırıldandı Rick.

Mandy, Rick’e doğru eğildi. “Öğrencilerimden biri, ismi Bryce, piyano çalmayı tam manasıyla öğrenmek için deli oldu diyebilirim. Geçenlerde büyükannesinin yetmişinci doğum günü kutlandı. Bryce, o partide büyükannesinin en sevdiği parçayı çalarak ailesine sürpriz yapmak için çok çalıştı. Her gün iki saat alıştırma yaptı. Diğer çocuklar bahçeye çıkıp oyun oynarken o piyanonun başında ter döktü. Sadece üç ayı vardı ama inanılmaz bir gelişme gösterdi. Doğum günü partisine ben de davetliydim. Bryce yaptığı şeyden dolayı kendisiyle öylesine gurur duyuyordu ki, görmeliydin. Büyükannesi onu piyano çalarken görünce tek kelimceyle afalladı, izleyenler de gözyaşlarını tutamadılar.”

“Çocuklardan söz ederken gözlerin parlıyor,” dedi Rick gü-

lümseyerek. “Senin gibi bir öğretmenleri olduğu için çok şanslılar.”

Mandy güldü. “Belki sana basmakalıp bir söz gibi gelecek ama asıl ben onlara sahip olduğum için şanslıyım.” Mandy’nin yüzü birdenbire gölgelenir gibi oldu. “İşimin çok kolay olduğunu iddia etmiyorum. Bazen çok sıkıntılı dönemler olabiliyor. Çocuklar her zaman umduğum gelişmeyi göstermeyebiliyorlar. Bazen de velilerle sıkıntı yaşıyorum. Ya çok şey bekliyorlar ya da hiçbir beklentileri yok. Ortasını bulan veli parmakla sayılacak kadar az. Ne yazık ki, bazı anne babalar çocuklarının kusurlu olduğunu düşünüyorlar. Ayrıca eğitim sisteminden kaynaklanan sorunlarınız da var. Sürekli olarak kaynak ve para sorunuyla boğuşmak zorunda kalıyoruz.”

“Peki, diğerlerine oranla daha çok sevdiğin öğrencilerin var mı?”

Soruyu duyduğu an Mandy’nin gözlerinin önünde canlanan yüz Eva’ninkiydi. Hazırlıksız yakalanmıştı ama kendini hemen toparladı. Hayır, bugün onu düşünmemeliydi. Şimdi olmazdı. “Öğretmenlerin öğrencilerini ayırmaması gerekir.”

“Ama senin var,” diye üsteledi Rick.

“Bazen olur,” diye kabul etti Mandy ama herhangi bir örnek vermeye yanaşmadı.

“Hiç ara verme ihtiyacı duymuyor musun?”

“Elbette. Bu yüzden buradayım ya. Arkadaşım Cassie ailesine ait yazlık evi bir ay boyunca kullanmamı önerince hemen kabul ettim. Birkaç gün önce geldim ve olabildiğince tembellik etmek niyetindeyim. Hiçbir şey yapmamaya ve mümkün olduğunca dinlenmeye kararlıyım.”

“Cassie’yi hatırlıyorum,” diye mırıldandı Rick. “Düğünde nedimen değil miydi?”

“Bu doğru.”

Mandy, Rick’in tanıdığını düşündüğü diğer arkadaşlarından söz ederken, Rick onu dikkatle izliyordu. Mandy tıpkı eskiden olduğu gibi elleriyle jestler yapıyor, düşüncelerini aktarırken beden dilini etkin bir şekilde kullanıyordu.

Rick, Mandy'nin yaptığı esprilere gülüyor ve sorduğu sorularla, onun daha fazla konuşmasını, ayrıntılara girmesini sağlamaya çalışıyordu. Sohbet ilerledikçe de, Mandy'ni ifadesindeki inanılmaz değişimleri dikkatle gözlemliyor, onun iri yeşil gözlerinin pek çok giz barındırdığını düşünmeden edemiyordu. Mandy'nin, arkadaşı Cassie ve öğrencileri için duyduğu şefkat son derece belirgindi, ancak onu rahatsız eden, üzen bir şeyler olduğu da açıktı. Acaba bir erkekle mi sorun yaşıyordu? Belki de Mandy hayallerini paylaşmayan bir erkekle daha tanışmıştı.

Annesi bugüne kadar Mandy'nin bir erkekle ciddi bir ilişkisi olduğundan hiç söz etmemişti. Gerçi annesi Mandy'den söz ederken kelimelerini öylesine dikkatle seçerdi ve öylesine işine gelen konulardan bahsederdi ki, Rick eski karısının duygusal yaşamıyla ilgili pek bir şey öğrenemezdi. Aslına bakılırsa, bunca yıldır bir kez bile olsun, Mandy'yle ilgili annesine herhangi bir soru sormuş değildi. Hatta Mandy arayıp öğle yemeği yemelerini teklif edene kadar, onunla bir daha görüşeceklerini aklından bile geçirmemişti.

Rick bir yandan Mandy'yi dinleyip bir yandan da geçmişi düşünürken, garson kız yeniden masalarına gelip, sipariş verip vermeyeceklerini sordu.

Rick biraz daha zamana ihtiyaçları olduğunu belirtip kızı tekrar geri gönderdi ve "Halen Los Angeles'ta yaşıyorsun, değil mi," diye sordu.

Mandy başını salladı. "Torrance'ta oturuyorum. Yaşamak için çok güzel bir yer. Sahile oldukça yakınım, senin anlayacağın plaj ücreti ödemem gerekmiyor."

"Yine de Beverly Hills gibi değildir," diye güldü Rick eski günleri hatırlayarak. "Orada da mağaza mağaza dolaşıyor musun?"

Mandy başını iki yana salladı. "Öğretmen maaşıyla mı? Maalesef, artık bu mümkün değil."

"Babanın kredi kartlarına ne oldu?"

Mandy bir kahkaha attı. "Babam denemeye devam ediyor. Bir araya her geldiğimizde bir American Express kartı uzatıyor, ben de her seferinde reddediyorum. Yine de Noeller'de ve doğum günlerimde yeni bir araba ya da oturma odası mobilyası gibi hediyeler vermekten geri durmuyorum."

“Çoğu insan bundan şikâyetçi olmazdı.”

“Şikâyet etmiyorum ama kendi ayaklarım üzerinde durabildiğimi bilmek hoşuma gidiyor.”

“Evet ama sen onun tek çocuğusun.”

Mandy güldü. “Aslına bakarsan onun sevgililerinin çoğu çocuğu olacak yaşta.”

Rick de güldü. Eski kayınpederinin yanından eksik olmayan uzun bacaklı, genç kadınları hatırlamıştı.

“Hâlâ genç kızlarla çıkıyor mu?”

“Kimseye söyleme ama artık o kızların çoğu benden genç. Gerçi şu sıralar son çektiği filmin başrol oyuncusuyla birlikte ve sanırım o otuz iki yaşlarında. Buna razıyım, çünkü giderek ergenlik çağındaki kızlarla çıkmasından korkuyordum.”

Mandy bardağını alıp sodasından bir yudum içti. “Bazen babama kızmıyor değilim, ama bu onun mükemmel bir baba olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ne kadar yoğun çalışırsa çalışsın, benimle ilgilenmeyi hiç ihmal etmemiştir.”

Rick başını salladı.

Martin Carter oldukça başarılı bir film yapımcısıydı ve bugüne değin pek çok başarılı film yapmıştı. Özellikle gençlik filmlerinde çok başarılıydı ve filmleri için verdiği partiler dillere destandı.

“Babanın son filmini izledim. İsmi sanırım, Autumn Hills’ti,” diye mırıldandı Rick.

“Ben de izledim ama doğrusunu istersen beğendiğimi söyleyemem,” dedi Mandy. “Teknik olarak çok başarılı olsa da, hikâyenin beni etkilediğini söyleyemeyeceğim.”

Rick başını salladı. “Evet, beni de etkilemedi.”

Mandy hafifçe öne doğru eğilip sesini alçalttı. “Filmi izlerken bir ara öylece oturup, beni mi anlatıyor, diye düşünmeden edemedim. Ayrıca onca para harcanmış olmasına da inanamadım. Ne bileyim, “The Emperor’s New Clothes”un modern bir versiyonunu izlediğim duygusuna kapıldım sanki. Yine de eleştirmenlerden tam not aldı. Sanırım hiçbirisi benim düşündüklerimi söylemeye cesaret edemedi.”

Rick omzunu silkti. "Hiç değilse kızının hayatını yönetmeye kalkmıyor."

Mandy bir kahkaha attı. "Bence şu an sen anneni kastettin."

Rick gözlerini açarak masum bir ifade takınmaya çalıştı. "Ben mi? Hiç de değil."

"Nedense sana inanamıyorum, çünkü Jo bu kez beni çok sıkıştırdı. Bu tarafa geleceğimi duyar duymaz, ille de seni arayıp, yemeğe çıkmamızı teklif etmemi istediğinde şaşkına döndüm."

Rick ellerini iki yana açtı. Annesinin böyle bir teklifte bulunmasına hiç şaşırmasıydı çünkü o, Mandy'yi başından beri öz kızı gibi sevmiştir. Ayrılmalarına en çok üzülen de o olmuştu. "Ama yine de kabul ettin," dedi yavaşça.

"Bu doğru."

Rick eski karısının güzel yüzünü, pırıl pırıl parlayan kızıl buklelerini, elbisesinin yakasından zaman zaman görünür gibi olan göğüslerini süzdü. Onu restorana doğru ilerlerken gördüğü an bir şeyin farkına varmıştı. Aralarında inkâr edilemez, neredeyse elle tutulacak kadar somut bir cinsel çekim vardı. "Beni aramana sevindim," dedi içtenlikle.

"Ben de."

Bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar.

Rick aralarında bir kıvılcım çakıldığının farkındaydı. Birden boğazının kuruduğunu fark etti. Mandy'nin masanın üzerindeki eline uzanıp tutmak, bileğindeki soluk mavi damarları okşamak, boynuna minik bir öpücük kondurmak için içinde dayanılmaz bir istek duyuyordu. Aslına bakılırsa istekleri bunlarla sınırlı da değildi ve her geçen dakika içinde büyüyen arzulara şaşırmadan edemiyordu.

Mandy her zaman güzel ve çekici bir kadındı, bu yüzden de onu yine çekici bulacağından hiç kuşku duymamıştı ama böylesine yoğun hisler duyacağı da hiç aklına gelmemişti doğrusu.

Mandy, Rick'in ilk sevgilisi değildi. Ondan önce başkaları da olmuştu ama Mandy ciddi anlamda birlikte olduğu ilk kızdı, aslında aşık olduğu tek kızdı. Onu tüm kalbiyle sevmişti. Seks yaşamlarına gelince, o zamanlar epeyce gençti ve ne yazık ki nite-

likten çok niceliği önemsiyordu. Bu yüzden de Mandy'nin birlikte oldukları o dönemleri kendisi gibi olumlu düşüncelerle anımsadığını hiç sanmıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” dedi Mandy, Rick'in düşünceli bakışlarını dikkatle izlerken. “Şu an yüzünde oldukça ilginç bir ifade var.”

“Oh,” dedi Rick irkilerek ve Mandy'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce gülümsedi. “Sanırım anılara dalmışım.”

“Paylaşmak ister misin?”

Ne yani, evlilikleri boyunca ne kadar berbat bir aşık olduğunu düşündüğünü mü paylaşacaktı eski karısıyla? Rick gülümseyerek başını iki yana salladı, “Şey, sanmıyorum.” Düşündükleri gerçekten de bir öğle yemeğinde konuşulmaya uygun konular değildi. Her ne kadar kadınları mutlu etme konusunda artık çok daha deneyimli olsa da ve şu an eski karısı gözüne fazlasıyla cazip görünse de, ayrıldıklarından bu yana tecrübe kazandığını Mandy'ye anlatması pek uygun düşmezdi.

“Hadi ama Rick,” dedi Mandy şaşkınlığından kurtulup, gülümseyerek. “Bunca zamandan sonra, yaşadıklarımızla ilgili sırtutmamızın manası kalmamıştır herhalde.”

Garson kız yeniden masalarına geldi ve Rick'i yanıt vermekten kurtardı. Kızın ifadesinden daha fazla bekletilmeyi kaldıramayacağı anlaşılıyordu. “Artık sipariş vermek için hazır mısınız?”

Mandy içini çekti. “Korkarım masayı bütün gün bu şekilde meşgul edemeyiz.” Sonra da menüyü eline alıp açtı ve incelemeye başladı. “Sanırım ben Kaliforniya tavuk salatası alacağım.”

Rick menüye bakmaya gerek duymadı. “Ben de aynısını alayım lütfen.”

Garson kız siparişlerini not alıp masadan ayrıldı.

Mandy gözlerini kocaman açıp, şaşkınlıkla Rick'in yüzüne baktı. “Sen ve salata mı? Ama sen sebzededen nefret ederdin, hele marul seni ögürtürdü.”

“Şimdi abartıyorsun işte.”

“Tamam, belki biraz abarttım ama masaya taze fasulye ve kıvırcık salata koyduğumda nasıl bozulduğunu çok iyi hatırlıyorum.

Yüzünün aldığı şekil ve memnuniyetsizliğini anlatan sözlerin halen hatırimda.”

Rick yüzünü buruşturdu. “Doğrusunu istersen, bunlar hatırlamak bile istemediğim anılar, çünkü bunları hatırladığımda, evlendiğimizde tam bir çocuk olduğumu düşünmeden edemiyorum.”

“Ben de öyleydim,” dedi Mandy omzunu silkerek. “Sanırım sorunlarımızın büyük bir kısmı da bundan kaynaklanıyordu. Evlenmeden önce iki insanın birbirini sevmesinin hatta birbirinden hoşlanmasının yeterli olacağını sanırdım.” Mandy hafifçe iç geçirdi. “Ama maalesef değilmiş.”

Rick başını salladı. “Aradan bunca yıl geçtikten sonra neyin yanlış olduğunu görmek çok kolay, ama o zamanlar ikimiz için de her şey son derece karmaşık ve şaşırtıcıydı.”

Mandy başını sallayarak onayladı.

Rick uzun zamandır başından geçen evlilik üzerinde düşünmemişti ve ilk kez bir tür pişmanlık hissettiğini fark etti. Aslında Mandy evlenmeden önceki beklentilerinde haklıydı, evlilik için insanların birbirlerini sevmeleri yeterli olmalıydı.

“Pekâlâ, buraya surat asmaya gelmedik. Şayet ciddi konulardan bahsetmeye kalkışacaksan, okulda öğrendiğim soğuk şakaları anlatarak sana işkence etmeye başlayabilirim.”

“Oh, bu beni canlandırmaya yetti işte,” dedi Rick bir kahkaha atarak.

“Benimle dalga geçmeyin bayım, yoksa sizi disipline veririm.”

Yaklaşık bir saattir havadan sudan konulardan bahsediyorlardı.

“Robotlarla ilgili pek bilgim yok,” dedi Rick. “Yine de büyük projelere yatırım yapıyoruz ve her ne kadar uzmanlık alanımız olmasa da, büyük resmi görmeye çalışmak gibi bir felsefemiz var.”

“Orasını anladım,” dedi Mandy hafifçe kaşlarını çatarak. “Anlamadığım şey ise, şu ev temizleyen robot meselesi. Bunu öneren

adam bence ne yaptığını pek bilmiyor.”

“İnan bana, biliyor. Şirketi son kuruşuna kadar bu işe yatırım yapmış durumda ve bir sonraki aşamaya geçebilmek için daha fazla kaynağa ihtiyaçları var. Sponsor anlamında en iyi seçenekleri de biziz. Onlara her türlü desteği yapmayı garanti ettik.” Rick salatasını kenara itti.

İkisi de fazla bir şey yememişlerdi. Konuşmak, yemekten çok daha ilginç gelmişti ikisine de.

Mandy bir yandan konuşuyor bir yandan dinliyor bir yandan da düşünüp duruyordu. Evlilikleri boyunca Rick’le bu kadar konuşsalar, daha doğrusu her konuda konuşmaktan böylesine zevk alsalar, ayrılmak akıllarından bile geçmezdi herhalde.

“Sonunda örnek bir ev hazırladık. Birkaç odalı bir evi dayayıp döşedik, sonra da robotu eve saldık.”

Mandy gülmeden edemedi. “Peki, ne oldu? Ortalığı birbirine katmadı mı?”

Rick başını iki yana salladı. “Aksine, muhteşem bir iş başardı. Tozları aldı, ortalığı süpürdü, hatta cam bir vazoyu düşürmeden yerine bile götürebildi.”

“Peki, bu muhteşem yarattığı bizim gibi sıradan insanların alışveriş yaptığı mağazalarda ne zaman görebileceğiz?”

“Göremeyeceksiniz. Çünkü robotun yanına, bir de köpek eklemek gibi parlak bir fikrim var.”

Mandy şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Köpek mi? Ne ilgisi var? Yani, neden?”

“Çünkü birçok evde evcil hayvan besleniyor. Çoğunlukla da ya kedi ya da köpek. Köpekler bizim amacımıza oldukça uygun hayvanlar. Çalışanlarımızdan biri her gün köpeğini getiriyor.”

“Köpeği robotun yanına mı salıyorsunuz?”

“Benim asıl istediğim robotla bir çocuğun yan yana olmasını sağlamak ama henüz bunun için erken. Zaten gözlemlemek için yakınlarımızda küçük bir çocuk da yok.”

Mandy gülmemek için dudaklarını ısırды. “Çok yazık. Niçin okullardan birini denemiyorsunuz?”

“Bu oldukça sorumluluk gerektiren bir deney olur, bu yüzden

de şimdilik köpeğin yeterli olacağı konusunda görüş birliğine vardık.”

“Yani şimdi köpek ve robot birlikteler mi?”

Rick başını salladı.

“Nedense içimde bu işin yolunda gitmeyeceğine dair bir his var,” dedi Mandy gülererek.

Rick de güldü. “Şunu söylemeliyim ki robot efendi hayvanları sevmiyor ve zavallı köpeği evde kovalayıp elektrik süpürgesinin içine çekmek istiyor. Dün zavallı köpeği, o yaratığın elinden kurtarmak zorunda kaldım. Önümüzdeki günlerde tekrar deneyeceğiz.”

Mandy, Rick’in konuşmalarını dinlerken düşünmeden edemiyordu. Eski kocası eskiden kendine bu kadar güvenen biri değildi ve belli ki işlerinin yolunda gitmesi ona yaramıştı. Tabi fiziki görünümdeki olumlu değişimlerin de tavırlarındaki değişimde olumlu etkisi olduğu gayet açıktı. “Peki, lazer teknolojisi alanındaki çalışmalarına ne oldu? O işin senin hayatını anlamlandırdığını sanıyordum.”

“Haklısın, bir dönem öyleydi,” diye onayladı Rick. “Yaptığım sürece o işimi de çok sevdiğimi söyleyebilirim. Pek çok buluşumun patentini almayı da başardım ve o şirkette çalışırken bir kenara para ayırmayı da ihmal etmedim.”

“Patentler için sana yüklü bir miktar ödemiş olmalılar,” diye tahminde bulundu Mandy.

Rick başını salladı. “Başka şirketler için de patent çalışmalarım oldu, hatta hükümet bile bir kaç patentli ürünümü kullanıyor.”

“Jo maddi anlamda epeyce rahatladığından bahsetmişti.”

“Annem benimle ilgili böbürlenmeye bayılır. İşlerim yolunda gitti diyebilirim ve şimdilerde vakıftaki çalışmalarımın da çok keyif alıyorum. Nihayet daha rahat koşullarda araştırma yapabiliyorum. Dedğim gibi, şimdilik memnunum ama bir süre sonra kendi işimi kurmak niyetindeyim.”

“Emir altında olmaktan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?”

“Kim hoşlanır ki?”

“Bilmem, bazıları başkalarının kurallarıyla yaşamaktan şikâ-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yetçi olmaz.”

Rick başını yana eğip dikkatle Mandy’ye baktı. “Sen hoşlanmazsın ama. Hatırladığım kadarıyla sorumluluk almaya bayılırdın.”

“Çünkü her zaman en iyisini ben bilirim,” diyerek güldü Mandy.

Rick bir kahkaha attı.

O sırada garson kız gelip tabaklarını aldı ve ikisine anlamlı bir ifadeyle baktıktan sonra hesabı masanın ortasına bırakıp geriye çekildi.

Rick hemen uzanıp kâğıdı alınca, Mandy omzunu silkip ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, pekâlâ, senin gibi hayatta başarılı olmuş biriyle bir öğle yemeği hesabı için mücadele edecek değilim. Sonuç olarak ben öğretmen maaşıyla geçinen biriyim.”

Rick gülümseyerek Mandy’ye doğru eğildi. “Bence çok güzel bir yemekti.”

Mandy de onunla aynı fikirdeydi. Rick Benson’la karşılıklı yemek yiyip, sohbet etmek çok keyifliydi. Eski kocasının neler hissettiğini tam olarak bilmiyordu ama kendisi onu gördüğünden beri heyecan içindeydi. Boşanan çiftlerin yeniden birleşmesi, herkes açısından kesinlikle ilginç bir deneyim olurdu. “Bir araya geldiğimize memnun oldum. Bunu uzun zaman önce yapmalıydık.”

Rick başını sallayarak Mandy’nin sözlerini onayladı. Ardından da uzanıp, Mandy’nin elini tuttu.

Mandy şaşkınlıkla Rick’in yüzüne baktı.

“Çok üzgünüm Mandy.”

“Neden?”

“O şekilde ayrıldığımız için. Yani, biliyorsun işte, evliliğimizin bitiş şeklinden dolayı. İnan bana, o güncle ilgili anılarımı hatırlamaktan hiç hoşlanmıyorum.”

“Ben de. İstersen, bundan söz ederek günümüzü mahvetmeyelim,” diyen Mandy saatine baktı ve bu masada iki saatten fazla bir zamandır oturduklarını fark edince şaşırmadan edemedi. “Oh, vakit tahmin ettiğimden de hızlı ilerlemiş. Saat kaçta işe dönmen

gercekiyordu?”

“Dönmem gerekmiyor.”

“Gerçekten mi?” Mandy bakışlarını okyanusa çevirdi. Bu manzaraya bu kadar erken veda edecek olması ne kadar da yazıktı. “Aslına bakarsan şu an yapmayı istediğim tek şey kumsalda yalınayak dolaşmak. Bana eşlik etmek ister miydin?”

Rick kalabalık kumsala şöyle bir baktı. “Elbette ama teklifin üzerinde biraz oynamak isterim.”

Mandy bir kahkaha attı. “Oh tatlım, bilim adamı gibi konuşmana bayılıyorum.”

Rick de güldü. “Pekâlâ. Bunun yerine özel bir kumsalda yalınayak yürümeye ne dersin?”

Mandy gözlerini kıstı. “Dur tahmin edeyim. Kendine ait bir özel plajın var, değil mi? Az önce söz ettiğin o patentlerin yaşama böyle bir yansıması olmuş olabilir mi?”

Rick, Mandy’nin sözlerini onaylayacak bir şey söylemeye yanaşmadı. “Teklifime ne diyorsun?”

Rick’le birlikte özel bir plajda vakit geçirmek, buna nasıl hayır diyebilirdi ki? “Yolu gösterir misin?”

Rick hesabı ödedi, birlikte otoparka doğru yöneldiler ve ikisi de kendi arabalarına doğru ilerlediler.

Arabasıyla Mandy’nin önünde yol alacak olan Rick, arabayı hızlı kullanmayacağına dair söz verdi.

On dakika sonra otobana çıkmış, kuzeye doğru gidiyorlardı.

Mandy babasının iki yıl önce hediye ettiği Volvo’sunun, Rick’in son model spor arabasının yanında oldukça mütevazı kaldığını düşünüyordu. Gerçi Rick’in arabası epeyce gösterişli olmasına karşın öyle hava atar gibi bir hali yoktu. Otoparkta arabanın üstünün açılması için beklerken bile, dikkati o noktaya çekmemek için farklı konulardan söz etmeye özen göstermişti.

Kısa bir süre sonra Santa Barbara’nın kuzeyinden çıkarak kenti terk ettiler ve okyanusa doğru yöneldiler. İki şeritli olan yol zaman zaman okyanusu görmelerine imkân veriyordu.

Bir buçuk kilometre kadar gittikten sonra otobandan çıkıp, da-

ha dar bir yola girdiler. Sonra da art arda birbirine açılan yollardan geçtiler.

Mandy'nin kafası iyice karışmıştı.

Rick arabasını yüksek çitlerin çevrelediği malikâneye benzeyen heybetli bir yapıya doğru yöneltti.

Üç katlı, okyanus manzaralı kocaman ama oldukça zarif olan bina Mandy'nin adeta nefesini kesmişti.

Rick evin önünde arabasını durdurdu.

Mandy de onun arkasına park etti.

Gölgelelik bir alan oluşturan büyük ağaçlar ve bol çiçekli bitkiler, insana cennete gelinmiş duygusu yaşıttıyordu.

Mandy arabasından indi ve önce nereye bakması gerektiğini bilemedi. Ev muhteşem görünüyordu ama okyanus manzarası da insanı adeta büyüliyordu. "Biliyor musun," dedi Rick'e doğru ilerlerken. "Çok etkilendim. Burası muhteşem bir yer ve ev muazzam görünüyor."

"Teşekkür ederim."

Mandy, onun evi gezdirmeyi teklif etmesini umduysa da, Rick bu tür bir şey söylemedi ve Mandy'yi doğruca denize inene patikaya yönlendirdi.

Birkaç basamak inip kumsala ulaştılar.

Mandy hemen sandaletlerini çıkarmaya davrandı, ancak bir ayağını kaldırıncaya dengesini kaybedip, sendeledi.

Rick, onun düşmesine engel olmak için hemen uzandı ve onu tuttu.

Mandy sandaletlerini çıkarıp eline aldı.

Bu sırada Rick de ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Sonra da Mandy'nin elini tuttu.

Mandy bir anda yüreğinin ağzına geldiğini, kalp atışlarının hızlandığını fark etti ve yaşadığı heyecanı Rick'e belli etmemek için büyük bir çaba sarf etmeye başladı.

Uzunca bir süre hiç konuşmadan, kumsal boyunca yürüdüler.

Mandy, eli Rick'in elinin içinde, bir yandan tökezlememek için mücadele ederken bir yandan da bunca yıldan sonra Rick'le el ele tutuşmasının neden bu kadar doğru bir şeymiş gibi göründüğünü düşünür duruyordu.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

“NE kadar süredir burada oturuyorsun,” diye sordu Mandy, aralarındaki sessizliğin uzamasından huzursuz olarak.

“Yaklaşık bir yıldır,” diye yanıt verdi Rick, düşüncelerinden sıyrılarak. “Muhteşem bir ev ama önceki sahipleri pek bakmamışlar, herhangi bir tadilat yapmamışlar. Ben biraz uğraştım, bir kısmını kendim yaptım, bir kısmını da yaptırdım.”

Mandy gülümseyerek Rick’e baktı. “Oh, elinden iş gelen adamlarla ilgili fantezilerim vardır.”

Rick onun kendisine takıldığıнын ve sözlerinin belli bir amacı olmadığını farkındaydı ama yine de *fantezi* sözcüğü kan basıncının yükselmesine yetmişti. Aslında son birkaç saattir çözemediği bir sorunu vardı. Mandy’yle birlikte olmak neden tuhaf şeyler hissetmesine neden oluyordu? Bedeni neden umulmadık tepkiler veriyordu?

Tamam, Mandy oldukça çekici bir kadındı. Ayrıca hoş bir kişiliği vardı, komikti, neşeliydi, kısacası birlikte olmaktan keyif alınacak biriydi. Bunlar her erkeğin, bir kadında bulunmasından mutluluk duyacağı özelliklerdi. Üstelik Mandy sıradan bir kadın

da değildi. Onunla bir geçmişleri, bir paylaşımları vardı. Onun çıplakken nasıl görüldüğünü, sevişmeleri sırasında nasıl tepkiler verdiğini gayet iyi hatırlıyordu. Tamam işte, büyük olasılıkla bedeni bu yüzden, yani Mandy'yi tanıdığı için böyle tepkiler veriyordu.

Pekâlâ, davranışlarının, hissettiklerinin makul bir açıklamasını bulmuştu ve artık rahatlatmalıydı, ama rahatlamamıştı. İnsanın eski karısıyla karşılaştığında böyle tepkiler vermesinin sıradan bir durum olmadığından da emindi. Mandy'yle aralarında diğer boşanmış çiftlerin çoğunda bulunmayan bir çekim olmalıydı. Her neyse, durumu daha fazla analiz edip, anın büyüsunü bozmasa ve yaşadığı anın tadını çıkarsa iyi ederdi.

Rick ayaklarının altındaki kumun sıcaklığını hissediyordu ve hafif esen rüzgâr vücudunu serinletiyordu.

Masmavi okyanus, önlerinde göz alabildiğine uzanıyordu.

Rick okyanusun niçin bu rengi aldığını, gün boyunca niçin farklı tonlara büründüğünü gayet iyi bildiği halde, şu an ne güneş ışınlarını ne akıntıyı ne de elektronları düşünmek niyetinde değildi. İsteddiği tek şey, okyanus kıyısında, Mandy'yle birlikte yalınayak yürümekten ibaretti. "Biliyor musun bir yıldır bu güzellikten yeterince faydalanamadım," dedi birdenbire. Mandy'nin eli sıcaktı. "Oysa bu evi ilk aldığımında kendime kıyıda zaman geçireceğime dair söz vermiştim, ama nedense yapamadım."

Mandy içini çekti. "Hep böyle olmaz mı? Benim evim de bir tepe üzerinde ve ben de eve ilk taşındığımda, günbatımını balkondan izlemeye karar vermiştim. İlk zamanlar yaptım da. Kentin üzerine karanlığın çöküşünü izlerken kendimden geçer, günün tüm yorgunluğunu giderdiğimi düşünürdüm, ama birkaç hafta sonra manzara sıradanlaştı. Neden böyle olduğunu anlayamıyorum."

Rick, dönüp Mandy'nin yüzüne baktı ve gözleri bir anda onun yeşil gözlerine takılıp kaldı. Neden sonra kendine geldi ve "Gerçekten psikolojik bir açıklama mı istiyorsun, yoksa öylesine mi sordun," diye sordu.

Mandy güldü. "Sen ne düşünüyorsun?"

“Hatırladığımdan daha güzel olduğunu ve acaba yanlış mı hatırlıyorum yoksa yıllar mı seni çok güzelleştirmiş diye düşünüyorum.”

Mandy bir an nefesinin kesildiğini sandı ve bir şey söylemek için biraz bekledi. “İşte buna çok şaşırdım,” dedi gülümseyerek. “Gerçekten çok değişmişsin. Eskiden elbisemi beğendiğini söylemek için bile bin dereden su getirirdin. Kadınlara iltifat etme konusunda bayağı alıştırmaya yapmış gibisin.”

“Aslına bakarsan düşündüklerimi ifade etmeyi öğrendim,” dedi Rick ve Mandy’nin karşısına geçip durdu.

Mandy istese ondan uzaklaşabilirdi ama yapmadı ve büyülenmişçesine Rick’in gözlerine baktı.

Rick elini Mandy’nin yanağına götürüp hafifçe okşadı. Teni ne kadar da yumuşaktı. Yumuşak, ılık, ipek gibi pürüzsüz. Mandy’nin alnına düşen saçlarını geriye itip gözlerinin içine ruhunu okumak istemişçesine baktı ve bu kadar yakından bakınca, onun gözbebeklerindeki renk tonlarının farkına vardı. Ve onun gözbebeklerinin hafifçe büyüdüğünün de.

Rick’in keskin zekâsı bu durumun muhtemel nedenleriyle ilgili bilgiler üretmeye başlamıştı. Güneş ışınları parladığına göre, Mandy’nin gözbebeklerinin büyümesinin olası nedeni tahrik olmasından kaynaklanabilirdi. Çünkü bilimsel olarak... Tanrım! Derhal bu durumuna son vermeliydi. Bilimsel savlar üretmenin sırası değildi.

Bakışları Mandy’nin dolgun dudaklarına kaydı. Nefes alış veriş hızlanmış mıydı ne? Gerçi kendisinininki de hızlanmıştı. Düşündüğü şeyi yapması çılgınlık olabilirdi ama aynı zamanda da karşı konulmaz bir dürtüyü. Başını eğdi ve dudaklarını Mandy’nin dudaklarına bastırdı. Onu öpmenin hoş olacağını tahmin etmişti. Eskiden öpüşüklerinde neler olduğunu pek hatırlamıyordu, bu yüzden de fazla bir beklentisi yoktu, ancak böyle-sine derinden etkileneceğini kesinlikle ummamıştı.

Dudakları Mandy’nin dudaklarına değer değmez bütün bedeni sarsılmış, bir lazer ışınının demiri kesmesindekine benzer bir şiddetle adeta kavrulmuştu. Damarlarındaki kan sanki köpürmüş, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kaynamış ve kasıklarına hücum etmişti.

Rick başını yana kaydırıp dudaklarını biraz daha onun dudaklarına bastırdı.

Mandy ona doğru sokularak, öpüşüne yanıt verdi.

Rick'in elleri Mandy'nin belini kavramış, Mandy'nin elleri de Rick'in omuzlarını kavramıştı.

Rick ona iyice sokuldu, belki de sokulan Mandy'ydi.

Rick artık kimin ne yaptığından çok emin değildi. ama çözümlemeleri bir yana bırakıp, beynindeki tüm verileri de silip, anın tadını çıkarmaya karar verdi.

İkisi de birbirlerine sıkıca sarıldılar ve daha fazlasını istiyorlardı.

Rick, Mandy'nin göğsüne yaslanan göğüslerinin farkındaydı. Ne yaptığını hiç düşünmeden Mandy'nin göğüslerini kavradı ve göğüs uçları sertleşinceye dek okşadı. İnanılmaz derecede tahrik olmuştu. Bakışları Mandy'nin dudaklarından ayrılmıyordu. Mandy'nin alt dudağını dudaklarının arasına aldı. Bal gibi tadı aklını başından alıyordu. Dilini hafifçe Mandy'nin ağzının içine kaydırdı. Bütün bedeninin titrediğini hissediyordu. Adeta dilinden vücuduna yayılan bir elektrik akımı vardı ve Mandy'yle tek vücut olmak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu.

Birden Mandy'nin ellerini sırtında hissetti ve sırtını okşayan bu ellerin çıplak teninde dolaşiyor olmasını arzuladı.

Öpüşmeleri iyice derinleşmiş ve çılgınca bir ritme dönüşmüştü.

Rick, Mandy'yi hemen kumlara yatırıp o an, oracıkta sahip olmamak için kendini kontrol etmeye çalışıyordu ve hayatı boyunca kontrolünü sağlamakta bu kadar zorlandığını hatırlamıyordu.

Bunları düşünmek Rick'i şaşırttığı kadar kendini biraz olsun toparlamasına da yardımcı oldu. Sakin olmalıydı. Olayların kontrolünden çıkmasına alışık değildi. Yavaşça kollarını gevşetti ve dudaklarını Mandy'ninkilerden ayırarak, gözlerini açtı.

Mandy'nin yüz ifadesi eşsizdi. Gözbebekleri iyice irileşmiş, davetkâr bir ifadeye bürünmüş, dudakları ıslak, aralık ve hafifçe

şışmişti. Yanakları pembeleşmiş, bakışları hülyalıydı.

Rick kendi yüzünün de onunkinden farksız olduğundan emin-di.

Nefes nefese kalmışlardı. Okyanusun çırpıntılı dalga sesleri soluklarına karışıyordu.

Rick'in bakışları Mandy'nin hızla inip kalkan göğüslerine kaydığında elbisesinin altından göğüs uçlarının belirginleştiğini fark etti ve bir kez daha kendine sakın olması gerektiğini hatırlat-tı.

Mandy birkaç saniye gözlerini kırıştırıp, nefesini düzene sokmaya çalıştıktan sonra şaşkınlıkla, "Kimsin sen?" dedi.

Rick olanları hafifte almaya çalışarak bir kahkaha attıysa da Mandy'nin ifadesi son derece ciddiydi.

"Gerçekten merak ediyorum Rick. Bu inanılmaz bir şey. Daha önce böylesine tutkulu öpüştüğümüzü hatırlamıyorum. Söylesene, ben mi abartıyorum?"

"Hayır," dedi Rick içtenlikle.

"Değişen ne peki?"

Beyni mantıklı birkaç açıklama için çalışmaya başladıysa da Rick hiç birine aldırmadan, "Değişen biziz," dedi.

Mandy içini çekti. "Sanırım haklısın. En azından sen çok de-ğişmişsin. Muhteşem öpüyorsun." Sonra da kollarını Rick'in boy-nundan çekip, geriye doğru bir adım attı.

Rick de, ellerini Mandy'nin belinden çekmek zorunda kaldı.

"Aynı zamanda zeki, zengin ve başarılı bir adamsın. Niçin hâlâ bekarsın?"

Rick bu tür iltifatları daha önce de işitmişti, ama bunları Mandy'den duymasının farklı bir anlamı vardı.

Tam bu sırada okyanusta bir bot hareketlendi ve motor sesi ikisinin de dönüp o tarafa bakmasına neden oldu.

Rick daha fazla dayanamayıp, kolunu Mandy'nin beline dola-dı.

Mandy de ona yaslandı.

Rick hâlâ benliğini dolduran ihtiyaçla kıvranıyordu ama bir-kaç dakika önceki kadar kontrolsüz de değildi. Biraz daha norma-

le dönmüştü. Okyanusa bakarken, soğuk suyu hissetmenin ikisine de iyi geleceğini düşündü. “Ayaklarımızı suya sokmaya ne dersin?”

“Ama su sıçratmak yok.”

“Tam kızlar gibi konuştun.”

Mandy bir kahkaha attı. “Çünkü ben bir kızm.”

Rick onu tekrar kollarına alıp öpmek istiyordu. “Evet, bunun şiddetle farkındayım.”

El ele tutuşup dalgaların hafifçe vurduğu kıyıya yürüdükleri sırada Mandy, bunun hiçbir zaman unutulmayacak büyüğü bir an olduğunu düşünmeden edemedi. Rick’in muhteşem öpücüklerinin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Hâlâ onun dudaklarını dudaklarında, ellerini bedeninde, tahrik olmuş vücudunu kasıklarında hissediyordu. Onunla sanki ağır çekimdeymişçesine yavaşça el ele yürüse de, kalbi hızla atıyordu. Bugüne kadar tek bir öpücükle böylesine heyecanlandığını ve sarsıldığını hatırlamıyordu. Rick tam anlamıyla ayaklarını yerden kesmişti.

Kıyıya ulaşmışlardı.

Birden ayak bileklerine kadar gelen soğuk su Mandy’nin bir çılgılık atmasına neden oldu.

“Mandy...”

“Efendim.”

“Cassie’nin yazlık evinin manzarası var mı?”

Mandy böyle bir soru beklemediği için şaşkınlıkla dönüp Rick’e baktı ve onun ses tonundan, bu soruyu daha önce de sorduğunu fakat kendisinin işitmediğini anladı. Galiba Rick’in yanında kendini kaybetmişti, çünkü neredeyse, ‘Cassie de kim,’ diye soracaktı. Tamam toparlanmalıydı. Rick, Cassie Brightwell’den söz ediyordu. On beş yıllık en iyi arkadaşından yani.

Rick, onu kıyıdan kendine doğru çekerek, “Hadi gel. Biraz otursak iyi olur,” dedi.

“Öyle mi?” Mandy söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. Akıllı başında değildi ki. Bugün olanlar gerçekten de kafasını çok karıştırmıştı.

Rick, onu evin arka tarafındaki patikaya yönlendirdi.

Denize uzanan ahşap iskelede beyaz demir bir masa, iskemleler vardı ve bir şemsiyeyle gölgelendirilmişti. Arka tarafa da bir mutfak tezgâhı kurulmuş, soğutucu ve bir ocak yerleştirilmişti.

Mandy iskeleye doğru yaklaşırlarken kendini bir yatın güvertesine çıkıyormuş gibi hissederek, "Cassie'nin ailesinin yazlık evini çok beğendim ama doğrusu burayla mukayese bile edilemez," diye mırıldandı.

Rick'in herhangi bir şey söylememesi, Mandy'yi fazla şaşırtmadı. Halinden memnun olduğu belliydi, ancak o sahip olduklarıyla övünecek bir tip değildi. Bu onun pek çok iyi özelliğinden biriydi. İşte aklına yine aynı soru takılmıştı. Neden yeniden evlenmeyi düşünmemişti acaba? Yanıtı çok merak ediyordu ama Rick'e sormak da istemiyordu. Zaten eski kocasının evlenmemiş olmasından bu kadar memnun olduğunu hissetmesi de yeterince tuhaftı. Saçmalıyordu işte. Bu türden derin konuları düşünmesinin ne anlamı vardı ki? Kafasındaki soruları bir kenara itip kendini beyaz iskemlelerden birine attı ve aklına gelen ilk konuyu açtı. "Cassie'nin de en az benim kadar tatil yapmaya ihtiyacı var."

Rick de onun yanındaki iskemleye oturdu.

Mandy ondan yana kaçamak bir bakış attı. Tanrım, nasıl da kendine güvenli bir havası vardı.

"Neden? Sağlığıyla ilgili bir sorunu mu var?"

Mandy başını iki yana salladı. "Nişanlıydı. Bir gün işten eve erken dönmüş ve nişanlısını ev arkadaşıyla yatakta yakalamış. Korkunç bir durumdu."

Rick kaşlarını çatı. "Bence de. Peki, nasıl atlattı?"

"Bir süreliğine Arizona'ya gitti. Başka bir işe girdi. Neyse yakında Los Angeles'a geri dönüyor ve tatilimin son iki haftasını onunla birlikte geçireceğim. Bu tatil süresince kendimizi iyice şımartacağımıza dair birbirimize söz verdik. Bilirsin işte, edebi değeri olmayan romanlar okuyacağız, istediğimiz kadar çikolata yiyeceğiz, en son iyi filmleri izleyeceğiz, bol bol laflayacağız."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Hiç de iyi bir yalancı değilsin," dedi Mandy, onun yüzündeki ifadeyi görünce.

“Doğru, yalan söylemeyi pek beceremem.”

Ve Mandy kendini, Rick’in olumlu özelliklerine bir yenisini daha eklerken buldu.

“Cassie’yi düğünden sonra hiç görmedim,” diye mırıldandı Rick.

Mandy başını salladı. O zamanlar hepsi ne kadar da gençtiler. “O sırada o da burada koleje gidiyordu.” Mandy dönüp Rick’e baktı. “Seninle ilk tanışmamız çok hoştu.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Bence yaşlandığımızda tanışma hikâyemiz epeyce hoş bir anı olacak.”

“Önce ben, seni fark etmiştim.”

“Biliyorum. Çok romantikti.”

Rick kaşlarını çatı. “Oldukça sakar bir tiptim.”

“Çok tatlıydın, çalışmalarına odaklanmıştın. O halin çok hoşuma gitmişti.”

“Başlangıçta.”

Mandy içini çekti. “Doğru. Başlangıçta.” Bu hiç düşünmek istemediği bir konu olduğu için, bakışlarını arkalarında yükselen eve çevirdi. “Muazzam bir ev bu, ama yalnız yaşamak için fazla büyük değil mi? Ne bileyim, mesela, yürürken ayak seslerin falan yankılanmıyor mu?”

“Bazen. Aşlına bakarsan ev için birkaç yardımcı tutmak istiyorum. Böylelikle daha canlı bir yer olur belki.”

“Yakınlarda oturuyor olsam, bu işe gönüllü olurum, çünkü burası gerçekten de çok güzel bir yer.”

“Hadi gel, sana evi gezdireyim.”

Rick tam ayağa kalkıyordu ki, tekrar oturup başını iki yana salladı. “Affedersin.” Sonra da cebinden çağrı cihazını çıkarıp ekranına göz attı ve kaşları çatıldı. “Hemen ofisi aramam gerekiyor. Birkaç dakika izin verir misin?” Sonra da cebinden minicik bir cep telefonu çıkardı, tek bir tuşa bastı. “Rick Benson.” Kısa bir süre karşı tarafı dinledikten sonra da saatine bakarak, “Toplantıya katılmayacağım Clara. Bir ayarlama yapman gerekecek.” Bunları söylerken Mandy’ye göz kırptı. “Haklısın, bugün ofise dönmeye-

ceğim ve işleri programlarsan sevinirim.”

Mandy dikkatle kendisini izlerken, Rick telefonu kulağından uzaklaştırdı.

Mandy telefonun diğer ucunda birinin hızla bir şeyler söylediğini işitebiliyordu.

Rick bir süre bekledikten sonra, “Evet, haklısın. Seni arayıp haber vermem gerekirdi. Evet, çok haklısın. Beni görür görmez cezalandırabilirsin. Sonra görüşürüz,” dedi ve telefonu kapatıp, cebine attı.

Mandy hemen ayağa fırladı. “Sanırım seni çok fazla meşgul ettim.”

“Benim hiçbir şikâyetim yok, aksine keyfim çok yerinde,” dedi Rick ona yaklaşarak. “Unutma ki ben bir yetişkinim ve şu an hayatımdan çok memnunu olduğum için işe dönmedim. Haftada neredeyse altmış saat çalışıyorum. Bir öğleden sonrayı istediğim gibi geçirmeyi hak ediyorum, öyle değil mi?”

“Ama toplantını kaçırdın.”

“Bensiz de idare edebilirler.”

Rick’in açıklamaları Mandy’yi tam olarak tatmin etmemiştir, ama onun iş programı da kendisini ilgilendirmezdi doğrusu. “Peki, bu kadar yoğun çalışırken dalmaya falan nasıl zaman ayırabiliyorsun?”

“Bir projem olduğunda yoğun çalışıyor, işimi bitirdikten sonra da canımın istediğini yapıyorum. Her ne yapıyorsam, tüm benliğimle sadece o işe yoğunlaşmayı, başka hiçbir şeyi düşünmemeyi öğrendim.”

Mandy’nin aklına birdenbire onun kendisini öperken nasıl da yoğunlaştığı geldi.

Galiba bu da Rick’in artı hanesine yazılması gereken olumlu bir özellikti.

“Peki, bugün için senin herhangi bir programın var mı?”

“Hayır,” dedi Mandy başını iki yana sallayarak. Şu an hiçbir şeyin önemi kalmamış gibi hissediyordu.

“Hadı o zaman evi gezelim,” dedi Rick gülümseyerek ve Mandy’i elinden tutup, ayağa kaldırdı.

Ev gerçekten de muhteşimdi. Yüksek tavanlar ve geniş pencereler evin çok aydınlık olmasını sağlamıştı. Giriş salonundaki eski yer karolarının rengi ise hafifçe solmuştu.

“Belki de bunları değiştirmem gerekiyor,” dedi Rick, Mandy’nin düşüncelerini okumuş gibi. “Ama bu eskimiş ve soluk renkleri çok hoşuma gidiyor. Burada daha önce yaşamış insanların izlerini taşıyorlar adeta.”

Geniş yemek odasının ortasında kocaman meşeden yapılmış bir masa duruyordu. Bu masada en az on dört kişi rahatlıkla yemek yedi.

“Bu masayı evin önceki sahibinden satın aldım,” diye açıkladı Rick. “Evin demirbaşlarından biriymiş.”

Yemek salonunun iki cephesi de boydan boya camla kaplıydı ve her iki yandan da duvarlarla çevrili bahçeye çıkılıyordu.

Mandy kendisine en yakın cam kapıyı itip, açtı ve bir anda ortalığı hanımeli çiçeklerinin baygın kokusu sardı. Asma dalları duvarlara sarınmıştı ve giriş holündeki soluk kırmızı yer karolarından bahçeye de döşenmişti. “Harika,” diye mırıldandı. Bahçe, ev, okyanus manzarası büyülenmesine neden olmuştu adeta. Evin değerini tahmin etmeye çalıştı. Rick için bu evi almak sorun olmayabilirdi, ama Boston’daki tek yatak odalı mütevazı evlerini düşününce, şaşırmadan edemiyordu. Aradan sadece sekiz yıl geçmişti ve Rick çok büyük bir yol kat etmişti.

“Bir gün burada bir parti vermek istersem içerideki masayı açık büfe olarak kullanmayı düşünüyorum, sence nasıl olur dersin? Herkes tabağını alıp buraya çıkar.”

Mandy başını salladı. Rick’in vereceği parti hemen gözlerinin önünde canlandı. Ağaçlara minik ampuller, dört köşeye fenerler asılmıştı. Davetliler hanımeli kokusuyla kendilerinden geçmiş bir halde dalga seslerini dinliyorlardı. Bir süre sonra hayallerinden sıyrıldı ve dönüp Rick’e baktı. “Bu ev deniz kıyısında olmamasına rağmen yine de çok muhteşem.”

“Aynı fikirdeyim ve başka bir sürü özelliği daha var,” diyen Rick, Mandy’yi mutfağa götürdü.

Granit tezgâhlı, çelik malzeme kullanılmış mutfak oldukça moderndi. İki lavabosunun dışında, ortadaki adada bir de sebzele-ri yıkamak için lavabo bulunuyordu. Pencerenin yanına dört kişilik bir masa yerleştirilmişti.

“Yemeklerimi burada yiyorum,” diye açıkladı Rick. “Yani evde yediğim zamanlar.”

Mandy gülümsedi. “Dur tahmin edeyim. Donmuş gıdalar, kruvasanlar...”

Rick’in yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. “Doğru. Mutfak son teknolojilere göre yeniledim ama henüz iyi bir aşçı olmayı öğrenemedim.”

Sonra da kocaman oturma odasını dolaştılar ve oradan minik bir üzüm bağına andıran bir başka bahçeye çıktılar.

“Aman Tanrım!” dedi Mandy üzümleri görünce.

Rick güldü. “Yeni hobilerimden biri de bu. Gerçi ihtiyacımın çok üstünde şarap elde ediyorum ama...”

“Ama şarap bekletilebilir.”

“Bazıları.” Rick ikinci kata çıkan merdivenlere yöneldi.

Mandy onu takip etti. Bir yandan da oymalı tırabzanları ve yüksek tavanlardaki süslemeleri inceliyordu.

İkinci kat muazzam bir yaşam alanı olarak düzenlenmişti. Mavi deri koltuklar, büyük bir televizyon, bilgisayarlar, ortada geniş bir sehpa, müzik seti. Burası tam bir aile ortamını çağırıyordu.

Rick sol taraftaki kapıyı açtı.

Mandy onun peşinden gidince, biri sürü aletin çalıştığı bir tür laboratuara girdiğini fark etti. Raflarda ışıkları yanıp sönen, ritmik mekanik sesler çıkaran bir sürü tuhaf aygıt vardı ve birkaç bilgisayar çalışıyordu. Bir deste kâğıdın altından da bir telefon çalışıyordu.

“Sıkıntıdan patlamayacağını bilsem, burada neler olduğunu anlatırdım,” dedi Rick gülerek. “Ama normalde bunlar, bir randevuda konuşulacak konular değil tabii.”

Randevu kelimesi Mandy’nin yüreğinin ağzına gelmesine yetmişti. Bakışlarını Rick’in yüzünden güçlükle ayırabilirdi. Neler

oluyordu? Kendini tanıyamıyordu. Bunlar bir öğleden sonrası için gereğinden çok daha yoğun ve karmaşık duygulardı. “Ah, randevu demişken aklıma geldi de, burada bulunmakla kimsenin yoluna çıkmıyorumdur umarım.”

“Hayır, şu sıralar çıktığım biri yok. Peki ya sende durum nasıl? Peşimizde başımı bowling topuna çevirmek isteyen bir mağara adamı olduğunu söyleme sakın.”

“Mağara adamlarıyla çıkmıyorum.”

Bu sırada salona girmişlerdi.

Salondan okyanus manzarası öylesine muhteşem görünüyordu ki, Mandy bir an soluğunun kesildiğini hissetti.

Salonun yanındaki iki oda ise boştu ve koridorun sonundaki odayı da Rick kendine çalışma odası olarak ayırmıştı. Bu oda laboratuvarından çok daha küçük ve basit döşenmişti. Odada bir masa, masanın üstünde bir bilgisayar ve bir de kitaplık vardı.

Rick çalışma odasının kapısını kapattı ve merdivenlerin önünde durakladı.

Mandy tam üçüncü katta ne olduğunu soracaktı ki, birden aklına gelen düşünceyle sesini kesti. Daha Rick’in yatak odasını görmemişti ve belli ki üst katta yatak odaları buluyordu. “Yatak odaları üst katta mı,” diye sordu merakına yenilerek.

Rick başını salladı. “Bir iki duvar yıkıp, farklı bir dekorasyon yaptık. Terastan manzara muhteşem görünür.”

“Eminim öyledir.”

“Görmek ister miydin?”

Mandy, Rick’in evin diğer bölümleri için bu tür bir soru sormadığının farkındaydı. Peki, yatak odasını görmek isteyip istemediğini niçin sormuştu? Yoksa o da mı yatak odasının tehlikeli bölge olacağını düşünmüştü? Herhangi bir yanıt vermeden merdivenlere yöneldi ve basamakları ağır ağır çıkmaya başladı. Her basamakta midesi daha fazla kasılıyor, yüreği daha hızlı atıyordu ve elbette bütün bunların merdiven çıkmasıyla bir ilgisi yoktu. Rick’ten fazlasıyla etkilenmişti. Kumsaldaki öpüşmeleri aralarında neler gelişebileceğinin güçlü bir kanıtı gibiydi ve Rick’in yatak odasına girdikleri an...

Hayır, hiçbir şey olmayacaktı.

Yabancılarla seks yapma âdeti yoktu. Elbette bu hiç denemediği anlamına gelmiyordu. Bir kez yapmıştı. Mandy başını iki yana sallayarak o korkunç anıdan kurtulmaya çalıştı. Bir defasında bir yabancıyla sevişmiş ve haftalarca etkisinden kurtulamamıştı. Gerçi Rick bir yabancı değildi. Eski kocasıydı. Ancak bu bile onunla herhangi bir fiziksel temasın çılgınlık olacağını düşündürmeye yetiyordu.

“Düşüncelerini okuyabiliyorum,” diye mırıldandı Rick. “Sadece sana evimi gezdiriyorum Mandy, herhaldē seni bir şeylere zorlamamdan falan korkmuyorsun, değil mi?”

Mandy üçüncü katın sahanlığına ulaşmıştı. “Düşüncelerimi eskiden de okur muydun?”

Rick, Mandy’nin karşısında durup, onun gözlerine baktı. “Bir kitap okur gibi kolayca. Eskilerden söz etmişken, bizimle ilgili pek çok şeyi gayet net hatırlıyorum.”

“İkimiz de değiştik.”

“O kadar da değil.”

Mandy bir an ne söyleyeceğini bilemedi. Gözlerinin önünde Rick’le yaşadığı son derece mahrem bir sahne canlanmıştı.

“Hadi gel, devam edelim,” dedi Rick. “Söz veriyorum, güvendesin.”

Mandy bir an hayal kırıklığı yaşadığını düşünmeden edemedi. Güvende olmak istemiyordu.

Rick’in yatak odası evin diğer bölümleri kadar güzeldi ve odanın bir bölümü cam panelle ayrılarak, spor alanına dönüştürülmüştü.

Yatak odası tüm cephesiyle okyanusa bakıyordu ve evin her tarafında hakim olan klasik İspanyol stili, odadaki modern mobilyalarla son derece mükemmel bir uyum sağlamıştı. Cam kapılar da evin çevresini saran oval bir terasa açılıyordu.

Mandy cam kapıdan terasa çıktı ve çıkar çıkmaz da ılık deniz havası tenini yaladı. Ufka doğru baktı. Sanki dünyanın diğer ucunu görebiliyordu. “Kendine bir cennet yaratmışsın,” dedi Mandy deniz havasını içine çekerken.

Rick onun arkasında durup, onu omuzlarından tuttu. “Neden biriyle çıkmıyorsun?”

Konunun birden değişmesi Mandy’yi hazırlıksız yakalamıştı. “Neden sordun?” dedi zaman kazanmak için.

“Ben de senin gibi merak ettim, o kadar. Niçin mutlu bir yuva kurup, birkaç çocuk yapmadın?”

Mandy ona tam olarak böyle bir soru sormamıştı ama buna yakın bir şeydi. Rick’e doğru döndü,

Rick ellerini yine onun omuzlarına yerleştirdi.

“Yanlış bir evlilik yapmaktansa yalnız yaşamının daha iyi olduğunu öğrendim,” dedi Mandy yavaşça.

“Yaa, demek öyle?”

“Seni incitecek bir şey söylemek niyetinde değildim,” diye hemen durumu kurtarmaya çalıştı Mandy. “Evlendiğimiz de ikimiz de çok gençtik. Birbirimizi hiçbir şey için suçlayamayız.” Sonra da boş ver dercesine elini sallayarak bu evlilik konusunu geçiştirmeye çalıştı. “Elbette karşıma birileri çıkıyor, ama hiç birine aşık olabileceğim gibi hisse kapılamıyorum ve nedense hiç biriyle üç defadan fazla çıkmak içimden gelmiyor. Çabuk sıkılıyorum. Bir kez daha evlenecek olursam, bu kez doğru insanı bulmak ve sonsuza dek mutlu yaşamak istiyorum.” Rick’in ellerinin omuzlarındaki ağırlığını ve sıcaklığını hissedebiliyordu. Ve Rick’in ellerinin bedeninde gezindiğini hayal edince hafifçe titredti. “Aslına bakarsan,” dedi yavaşça ve gözlerini kapatıp, kendini söyleyeceklerine hazırladı. “Keşke evliliğimiz yolunda gitseydi, diye düşünmeden edemiyorum.”

“Ben de.”

Mandy bir an kendisi mi ona sokuldu, yoksa Rick mi kendisine yaklaştı anlayamadı. Başı dönüyordu, görüşü bulanıklaşmıştı, sanki dünya bir sis bulutunun ardına gizlenmişti ve net olan tek şey Rick’in yüzüydü.

Rick belinden tutarak, Mandy’yi hafifçe kendine doğru çekti.

Mandy hiç itiraz etmeden ona sokuldu.

Gözlerini kırpmadan birbirlerine bakıyorlardı.

“Biliyor musun, bu bana çılgınca geliyor,” diye fısıldadı Rick

dudaklarını Mandy'nin dudaklarına yaklaştırırken.

"Ne çılgınca geliyor?"

"Şey, bu gibi durumlarda çok ihtiyatlıyım."

"Ben de. Normal şartlar altında her şeyin ağırdan alınmasını tercih ederim. Karşımdaki insanı adamakıllı tanımadan bir sonraki aşamaya geçmekten nefret ederim."

"Ben de pek farklı davranmam," diye fısıldadı Rick. "Acele etmekten hoşlanmam. İlişkilerde bir iki aylık tanıma dönemi gerektiğine inanırım." Dudaklarıyla hafifçe Mandy'nin dudaklarına dokundu.

Mandy'nin yüreği ağzına gelmişti sanki. "Benim için tanıma süresi en az iki aydır ve çoğunlukla daha uzun sürer," diye mırıldandı dudaklarını hafifçe onunkilere bastırırken.

"Bize neler olduğuyla ilgili kafam iyice karıştı Mandy," dedi Rick boğuk bir sesle. "Böyle davranmamızın aslında hiçbir mantıklı açıklaması yok."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü bu çılgınca ve buna bir son vermemiz gerekiyor."

"Kesinlikle sana katılıyorum."

"Ben..." Rick, Mandy'nin dudağına birkaç minik öpücük kondurdu. "Hemen duracağım, söz veriyorum."

Mandy uzanıp parmaklarını Rick'in gür saçlarının arasında dolaştırdı. "Ben de duracağım. Yani sanırım."

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

BUNUN çok kötü bir fikir olduğundan emin olsa da, Mandy içindeki arzuya gem vuramıyordu ve Rick kendisine sımsıkı sarılmış, ihtirasla dudaklarından öperken daha fazlasını istiyordu. Mantiğini kullanmaya çalışıyordu ama hiçbir yararı yoktu. Şu an gerçek olan tek şey, Rick'in ılık nefesi ve içindeki karşı konulamaz arzuydu.

Mandy hayatı boyunca böyle bir şey hissettiğini hatırlamıyordu. Bir erkekle birlikte olmak için hiç böylesine bir ihtiyaç duymamıştı. Bütün bedeni adeta sızlıyordu. Teni öylesine hassaslaşmıştı ki, en hafif bir temas bile kıvrınmasına neden oluyordu. Şimdi de üstündekileri çıkarmak istiyordu. Tanrım, bunu istediğine inanamıyordu. Sadece bununla kalsa iyiymi, Rick'in üstündekileri de çıkarmak istiyordu.

“Mandy,” dedi Rick soluk soluğa.

Rick'in nefes nefese kaldığını görmek Mandy'yi iyice heyecanlandırmıştı. Onun makul düşünememesi, nefesinin düzensizleşmesi içinin zafer duygusuyla dolmasına neden olmuştu. Rick'in kendisiyle birlikte olmaktan başka bir şey düşünmemesini istiyordu.

yordu.

Sarmaş dolaş bir halde, dudaklarını birbirlerinden ayırmadan, yatak odasına doğru ilerlemeye başladılar.

Mandy ayaklarının altındaki serin karoları hissedebiliyordu. Nereden aklına geldiyse sandaletlerini ve çantasını alt katta bıraktığını hatırladı. Gerçi şu an ikisine de ihtiyaç duyacak değildi.

Rick, bir ara Mandy'yi durdurup, yüzünü iki elinin arasına aldı. "O kadar güzelsin ki." Sonra da onun boynunu, çenesini öpmeye başladı.

Mandy yere yığılmamak için ona sımsıkı sarıldı.

"Bundan emin misin Mandy," diye mırıldandı Rick kaygılı bir ses tonuyla. "Seni zorlamak istemem."

Mandy sinirli bir kahkaha attı. Emin miydi? Emin olduğu tek bir şey vardı, o da hemen şıracıkta sevişmeyecek olurlarsa, kalp krizinden ölebileceğiydi. Ancak ne istediğini aptalca kelimelerle ifade etmektense, hareketlere dökmek en doğrusuydu. Uzandı ve onun gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Rick inleyerek elini Mandy'nin sırtına götürdü.

Mandy elbisesinin fermuarının aşağıya doğru kaydığını ve Rick'in elleri teninde dolaştığını hissetti. Elbise aşağıya doğru kayarken dirseklerine takılınca da çabucak elbiseden kurtuldu.

Rick bir adım geriye çekilip, gömleğini pantolonunun içinden çekip çıkardı ve bakışlarını Mandy'nin vücudundan ayırmadan pantolonunun çıkarmaya davrandı.

Mandy normalde çıplaklığının seyredilmesinden huzursuzluk duyardı ama seyreden Rick olunca hoşuna gittiğini fark etti ve onun bakışlarındaki pırıltı görünce gördüklerinden hoşlandığını anladı.

Tekrar sarılıp, birbirlerini okşamaya başladılar.

Rick el yordamıyla Mandy'nin sutyeninin kopçasını açtı.

Rick göğüslerini okşamaya başladığında, Mandy hafif bir çığlık attı.

Bu sırada dengelerini kaybettiler ve birlikte yatağa yuvarlandılar.

Mandy, gözlerini Rick'in lacivert gözlerinden alamıyordu.

Rick'in bedeninde dolaşan elleri hem tanıdık hem de daha önce hiç tecrübe etmediği kadar farklı ve kışkırtıcıydı. Eski kocasının kokusu, vücudunun sıcaklığı aynıydı ama farklı olan çok şey vardı. Onun her teması, içinde ki yangını daha da körüklüyordu. Yıllar önce tahrik olması ve tatmin olması oldukça zordu, şimdiyse sadece okşanmakla delicesine tahrik olmuştu. Rick'in elini kasıklarında hissedince bir çığlık daha attı. Sırılsıklam olduğunu hissedebiliyordu.

Rick, Mandy'nin çamaşırını kenara itip en hassas bölgesini okşamaya başladı.

Mandy zevkle inlerken gözlerini sımsıkı kapadı. Nefes alıp vermekte güçlük çekiyordu. Rick'in dudaklarını dudaklarının üzerinde hissettiğinde kendini kaybetmek üzere olduğunu farkına vardı. Mükemmeldi. "Şimdi," diye inledi vücudu tir tir titrerken. Artık ne beynini ne de bedenini kontrol edebiliyordu ve istediği tek şey, bu anın sonsuza dek sürmesiydi.

"Bu inanılmazdı," diye mırıldandı Rick.

Mandy gözlerini açtığı anda, Rick yoğun bakışlarıyla onu izliyordu.

Mandy konuşmadan önce boğazını temizleme ihtiyacı duydu. "Aslında bunu benim söylemem gerekiyor."

"Seni istiyorum," diye fısıldadı Rick.

Mandy bu sözlerle iyice sarsıldığını hissetti ve "Peki," diye bildi yavaşça.

Rick doğrulup, üstünde kalan son giysiyi de çıkardı ve uzanıp komodinin çekmecesinden minik bir paket aldı.

Mandy onun iyice tahrik olduğunu fark edince, içindeki arzuya daha fazla karşı koyamayacağını hissetti. Rick'in ikinci kez kontrolünü kaybettirmesini istiyordu.

Rick önlemine aldıktan sonra Mandy'nin üstüne uzandı.

Mandy daha fazlasını, hemen şimdi istiyordu.

Rick onun düşüncelerini okumuştı sanki. Ona sarılıp dudaklarından öperken, bir anda kendini ileriye itti ve hızla hareket etme-

ye başladı.

Mandy bacaklarını Rick'in beline doladı. Bambaşka bir dünyaya adım atmıştı ve çığınca yükseliyor, yükseliyordu.

"Evet," diye mırıldandı Rick, dudaklarını Mandy'nin dudaklarından ayırıp. "Evet, hadi." Mandy'nin gözlerinin derinliklerine baktı.

Rick'in bu erotik isteği Mandy'nin kontrolünü tamamen kaybetmesine yol açmıştı. Rick'in gözlerinden, gözlerini ayıramıyordu ve onun kendisini izlemesinin verdiği zevkle doruğa tırmanmaya başladı. Rick'e sıkı sıkı tutunmuştu ve sadece çılgılık atabiliyordu. Zaten bütün bedeni böyle üst üste sarsılırken elinden başka bir şey yapmak da gelmiyordu.

Rick ise mümkün olduğunca uzun süre dayanmak niyetindeydi, ama sonunda o da inleyerek kendini bıraktı.

Mandy, Rick'in kaslarının gevşediğini ve hafifçe titrediğini fark edince, derin bir tatmin duygusuyla içini çekti.

Rick kendini biraz olsun toparlayınca yataktan güçlkle kalkıp, banyoya gitti.

Mandy ise bir an ne yapacağını bilemedi. Acaba pikenin altına girip beklemeli miydi, yoksa giyinmeye mi başlamalıydı? Ancak daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan Rick geri döndü ve Mandy'ye elini uzattı.

Mandy, Rick'in kendisinden ne beklediğini bilmiyordu ama mecburen elini tutup Rick'in kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi.

Rick eğilip yatağın üstündeki pikeyi kaldırdı, sonra da Mandy'nin uzanmasını bekledi, ardından kendisi de onun yanına yatıp, pikeyi üstlerini örttü ve Mandy'yi kendisine doğru çekip, kollarıyla sardı. "Muhteşemdi," diye mırıldandı yüzünü Mandy'nin saçlarına gömerek.

Mandy az önce yaşadıklarının etkisinden henüz kurtulabilmiş değildi. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diye mırıldandı elinde olmadan.

Rick gülümsedi. "Sana katılıyorum."

"Ama hiç de pişmanmışsın gibi görünmüyorsun."

"Sen pişman mısın yoksa?"

"Hayır. Değilim elbette." Mandy böyle söylemişti söylemesine de içinde tanımlayamadığı bir his vardı. Düşünceleri, duyguları karmakarışıktı.

Rick, Mandy'nin yanağını okşadı. "Eminim bütün bunların bir açıklaması vardır."

"Örneğin..."

Rick omzunu silkti. "Aslına bakarsan bir sürü açıklama bulabilirim."

"Söylesene," diye üsteledi Mandy.

"Seninle ortak bir geçmişimiz var."

"Başka?"

"Birbirimizi uzun zamandır görmedik."

"Bu kadar mı?"

"Eski duygularımızla yeni keşiflerimiz birbirini tetikledi."

Mandy düşünceli bakışlarla Rick'in yüzünü inceledi. "Herkesle aynı şeyi yaşamıyorum ama. Eskiden tanışım insanlarla çılgınca sevişmeyi düşünmek şöyle dursun, oturup bir fincan çay içmeye bile katlanamadığım oluyor."

Rick gülümsedi. "Benim de öyle. Belki de hiç aklımızda olmadığı içindir. Yani seninle restoranda buluştuğumuzda, ikimizin de birbirimizden bu tür bir beklentimiz yoktu."

Mandy başını salladı. "Olabilir."

"Hadî ama Mandy, kabul et. Sen muhteşem bir kadınsın. Hayatım boyunca kendimi böylesine kaybettiğimi hiç hatırlamıyorum."

"Ben de senden farklı durumda değilim," diye itiraf etti Mandy. "Sadece kendimi tuhaf hissediyorum. Evliyedik. Boşandık. Ve sekiz yıl sonra bir öğle yemeği yer yemez, soluğu yatakta aldık. Bunlar sana da tuhaf gelmiyor mu?"

"Biraz." Rick doğruldu ve arkasına birkaç yastık yerleştirip oturdu. "Tamam, bana göre de fazlasıyla tuhaf. Aslında, bunun bir açıklaması daha var."

“Nedir?”

Rick anlaşılabilir bir ifadeyle Mandy’nin yüzüne baktı. “Belki ki aramızda halen bir şeyler var.”

“Ama bu nasıl mümkün olabilir? Aradan bunca zaman geçtikten sonra...” Mandy de kalkıp oturdu ve pikeyi dikkatle vücuduna sardı.

“Biliyorsun, ilişkimizi hiç de güzel bir şekilde bitirmemiştik,” dedi Rick gözlerini Mandy’nin gözlerinden ayırmadan. “Belki de bu bize verilmiş ikinci bir şanstır.”

Mandy herhangi bir alanda doktora yapmamış olabilirdi ama evliliklerini kötü bir şekilde bitirmiş olmalarının, az önceki sevimlerinin nedeni olamayacağını da gayet iyi biliyordu. “İkinci bir şans mı?”

“Bak bu fikrimi yabana atma lütfen. Kavgalı ayrıldık, birbirimizin hayatlarından beklenmedik bir şekilde, aniden çıktık.”

“Evet, ama...” diye itiraz edecek oldu Mandy. O konuya dönmek istemiyordu:

“Belki de evliliğimizde kötü giden şeylerin neler olduğunu tartışmamız gerekiyordu.”

“Şimdi mi?” Mandy şaşkınlıkla Rick’in yüzüne bakıyordu. “Rick, ikimiz de çıplamız.”

“Evet, tartışmamız alevlenirse bu dikkatimizin dağılması için iyi bir mazeret olabilir.”

Mandy elinde olmadan bir kahkaha attı. “Sen çılgının birisin.” Rick’in bu kadar değiştiğine inanamıyordu. Evlilikleri boyunca erotik bir konu açıldığında neredeyse çılgık atarak odadan kaçan biri için, bu gerçekten de inanılmaz büyük bir değişimdi. Şimdiyse bu adam konuyu kendisi açıyor ve ilk adımı atmakta sakınca görmüyordu.

“Belki de haklısın,” diye mırıldandı Rick. “Neyse önce ben başlayabilir miyim?”

Mandy merakla onun söyleyeceklerini bekliyordu.

“Pekâlâ, sanırım ben evliliğimiz sırasında duygusal anlamda yeterince olgunlaşmamıştım. Aslında sen benim tam anlamıyla ilk sevgilimdin.”

Mandy şaşkınlıkla Rick'e baktı. "Gerçekten mi? Bunu daha önce hiç söylememiştin."

"Yirmi iki yaşımdaydım Mandy ve o yaşta ilk kez bir sevgilim olduğu için böbürlenecek değildim herhalde."

"Ama bu nasıl mümkün olur?"

"Mandy, ben çok asosyal biriydim. Kızlarla nasıl konuşulacağını bilmiyordum. Ne zamanla bir kızla baş başa kalacak olsam, yüzüm kızarıyor, elim ayağım titriyordu. Sanırım bu yüzden de evliliğimiz boyunca sadece kendi ihtiyaçlarımı gidermeye yöneldim. Senin neler hissediyor olabileceğin, nelere ihtiyaç duyduğun gibi konulara da kafamı takmadım. Galiba o zamanlar benim evlilikle ilgili düşüncelerim, fantezilerimi gerçekleştirmekten ibaretti. Evliliğe bir yetişkin gibi bakamadım. Çok gençtim ve sersemim biriydim. Şimdi, aradan geçen bunca yıldan sonra, sana ve evliliğimize karşı takındığım tavrı düşününce gerçekten utanç duyuyorum."

Rick'in böylesine içten konuşması, Mandy'yi şaşkına çevirmişti. Bir öğle yemeği için eski kocasıyla buluşmaya giderken, onunla evliliklerini tartışacakları aklının ucundan bile geçmemişti. Hele de Rick'in evliliklerinin kötü gitmesiyle ilgili tüm sorumluluğu üstleneceği hiç aklına gelmezdi. Aslında o kötü gidişatta kendisinin payının, Rick'ten daha az olmadığını da çok iyi biliyordu. "Ben de çok gençtim. Evlilikle ilgili hiç de gerçekçi olmayan bir sürü hayalim ve beklentilerim vardı. Babamı ve sevgilileriyle ilişkilerini izleyerek büyümüşüm. Annem ölmeden önce babamla nasıl bir ilişkileri olduğunu hatırlayamıyorum. Ancak babamın sevgililerine, sanki narin bibloları gibi davrandığını ve çok sık sevgili değiştirdiğini gayet iyi hatırlıyorum. Ama ben evliliğimin ya da sevdiğim insanla olan ilişkimin çok daha farklı olmasını istiyordum. Babamın sevgilileri gibi olmayacaktım. Sevdiğim erkek için önemli ve değerli olmayı hedeflemiştim. Birlikte olacağım erkeğin hayatında bir yerim bir anlamım olmalıydı."

Rick başını hafifçe iki yana salladı. "Benimse bundan hiç haberim olmadı."

"Biliyorum. Yoğun çalışmaların bütün zamanını alıyordu.

Bense bana odaklanmanı istiyordum ve kendime farklı ilgi alanları yaratmaya niyetim yoktu. Ne arkadaş edinmeye çalışıyordum ne de koleje devam etmek gibi bir niyetim vardı. Sanırım sadece seninle ilgileniyordum ve günlerimi senin de benimle ilgilenmeni sağlamak için planlar yaparak geçiriyordum. Şimdi düşünüyorum da, kendimi de evliliğimi de mahvetmişim.”

“Çünkü ülkenin bir ucuna taşınmıştık ve senin hiç arkadaşın yoktu,” dedi Rick.

“Oh, benim saçma sapan davranışlarım için mazeretler araman çok hoş. Teşekkür ederim.”

“Teşekkür etmene gerek yok Mandy, sadece olaylara her ikimizin açısından da bakmaya çalışıyorum.”

“Ben de öyle ve şimdi tarafsız bir gözle bakınca hatalarımı görebiliyorum. Tamam, yepyeni bir şehirde yepyeni bir yaşama adım atmıştım ama kendime bir uğraş bulmam ve yeni arkadaşlar edinmem gerekirdi. Böylece bomboş oturup, sürekli senin eve dönmeni beklemem gerekmeyecekti. Geç kaldığında, grup çalışmalarına katıldığında, profesörlerle yemeğe çıktığında sana bozulmayacaktım.”

“Eve geç geldiğim zamanlarda, seninle konuşmak yerine sevişmeyi tercih ederdim. Senin bütün gün yalnız olduğunu, sohbet etmek isteyebileceğini, duygusal olarak bana ihtiyaç duyabileceğini hiç düşünmezdim. Gerçekten çok üzgünüm Mandy.”

“Ben de üzgünüm,” dedi Mandy içini çekerek. “Ben üstüne düştükçe, senin benden uzaklaştığının farkındaydım. Ellerimden kayıp gittiğini hissedebiliyordum ve bu durum gittikçe daha fazla paniğe kapılmama neden oluyordu. Ancak seni yeniden kazarmak için ne yapmam gerektiğini de bilemiyordum.”

Rick başını salladı. “Bense neyin yanlış gittiğini oturup seninle konuşmak, çözüm aramak yerine, sorunlarına aldırmamayı ve hiç sorun yokmuş gibi davranmayı tercih ediyordum. Sanırım ikimiz de diğerinin çaba göstermesini, adım atmasını istiyorduk.”

Mandy başını kaldırıp, Rick’in yüzünü inceledi. “Bir bilim insanı olarak, insanları fazla iyi tanıyorsun.”

“İnsan istemese de hayat bazı şeyleri öğretiyor ve halen de öğ-

retmeye devam ediyor.” Rick dikkatle Mandy’ye baktı. “Seni ilk gördüğüm anı hatırlıyorum da, o güzel gözlerine bakar bakmaz, hayatımın kadını olduğunu düşünmüştüm. Daha sonra nasıl oldu da bunu göz ardı ettim, anlayamıyorum.”

Rick’in itirafı Mandy’nin yüreğinin burkulmasına neden olmuştu. Rick evlilikleri boyunca bir kez bile bunu söylememişti. Demek hayatının kadını olduğunu düşünmüştü, ama ne yazık ki o kadın olmayı sürdürememişti. Rick arkasına bile bakmadan kendisini terk etmiş ya da gitmesine izin vermişti. Elbette kendisi de Rick’e aynı şeyi yapmıştı. “Her şey evlenir evlenmez değişti, sınırlarım büyü bozuldu,” diye mırıldandı Mandy üzüntüyle.

“Biliyor musun şu an bir sürü pişmanlık hissediyorum. Duygularım karmakarışık. Keşke senin ihtiyaçlarına cevap verebilseydim. Keşke Boston’daki hayata daha fazla uyum sağlamana yardımcı olabilseydim. Keşke eve döndüğümde oturup biraz olsun seninle sohbet etmeyi dencseydim. Keşke, keşke, keşke...”

“Şimdiyse her şey ne kadar da farklı,” dedi Mandy, kendi kendine konuşurcasına.

Şimdi her şey gerçekten de çok farklıydı.

Mandy hayatına bir yön çizebilmişti. Peki, acaba Rick’le birliktelikleri devam etmiş olsaydı, nasıl bir hayatı olurdu? Tabii ki şu an hayatındaki pek çok şey farklı olurdu. Bir kere büyük bir olasılıkla şu andaki işinde çalışıyor olamazdı. Derin bir iç geçirdi. Ve o zaman da Eva’yla tanışamazdı.

“Ne oldu,” diye sordu Rick birdenbire. “Yüzünde anlaşılabilir bir ifade belirdi.”

“Eva,” dedi Mandy hiç düşünmeden. Nedense düşüncelerini Rick’ten saklamak aklından bile geçmemişti.

“Eva mı?”

Mandy başını salladı. “Seninle ayrılmasaydık, hayatımın tamamen farklı olacağını düşünüyordum. Şimdi yaptığım şeyleri yapıyor olamazdım ve Eva’yla da tanışamazdım.”

“Eva kim?”

“Sınıftaki öğrencilerden biri. Sekiz yaşında. Down sendromlu. Hiçbir zaman diğer çocuklar gibi olmayacak ama onda

büyük bir potansiyel olduğundan eminim. Öylesine etkileyici bir çocuk ki, annesi ve babası da kimsesizlermiş. Sokaklarda büyümüşler. Annesi sonunda uyuşturucu bağımlısı olmuş. Babasıysa trafik kazasında ölmüş. Eva yıllar boyunca bir koruyucu aileden diğerine gitmiş. Annesi kendini iyi hissettiğinde çocuğunu yanına alıyor ama bakamıyor ve kısa bir süre sonra da bırakıyor. Bu uzun zamandır böyle devam edip gidiyordu ve bundan birkaç ay önce sosyal kurum, Eva'nın bakımını tamamen üzerine alarak, artık evlat edinilebileceğini duyurdu."

"Yoksa evlat edinme işlemlerini başlattın mı?"

Mandy şaşkınlıkla Rick'in yüzüne baktı. "Oh, bunu nasıl anladın? O kadar belli oluyor mu?"

"Kesinlikle."

Mandy içini çekti. "Durum oldukça karmaşık, çok iyi düşünmem gerekiyor. Onu evlat edinecek olursam yalnız bir anne olacağım, ancak Eva çok yakın bir ilgiyi hak ediyor. Tam zamanlı çalışırken ona nasıl ilgi gösterebilirim bilemiyorum."

"Aynı okulda olduğunuza göre, ikinizin programı hemen hemen aynı olmayacak mı?"

"Çoğunlukla aynı olsa da bire bir diyemeyiz. Hem bazı mali güçlükler de yaşayacağım muhakkak. Babam destek olmayı önerdi ama onu sömürme düşüncesinden nefret ediyorum. Bu büyük bir adım ve sorumluluğu tamamen kendim üstlenmeliyim."

Rick daha önce Mandy'ye hayatında özel biri olup olmadığını sormuştu ve Mandy'nin verdiği yanıtın pek tatmin olamamıştı, ancak artık onun yaşamında başka bir erkek olmadığını biliyordu. Nasıl olup da bunca yıldır bir erkeğin Mandy'yi hayatının kadını yapmadığına şaşıyordu. O her erkeğin hayallerini süsleyecek kadar muhteşem bir kadındı. Az önce sevişmiş olmalarına rağmen, şu an onu delicesine arzuluyordu.

Ancak Rick'in, Mandy'yle ilgili düşünceleri seksten çok daha fazlasıydı. Onunla konuşmak büyük keyifti. Onun yanında olmak çok eğlenceliydi. Gerçekten şaşırmıştı. Niçin erkekler Mandy'nin peşine düşmemişti, anlamak mümkün değildi. "Niçin hayatının erkeğinden saklandığını anlayamıyorum."

“Hayatımın erkeği benden saklanıyor,” diyerek güldü Mandy. “Erkeklerin özel eğitim gerektiren bir çocuktan sevgiyle bahsettiğimde nasıl kaçarcasına uzaklaştığına inanamazsın.”

“Gerçekten mi?” Rick, Mandy’nin anlattığı konunun gerçekten de zor bir durum olduğunun farkındaydı ama insanın beğendiği bir kadından sırf özel ilgi gerektiren çocuklara karşı duyarlı olduğu için uzaklaşmaları oldukça anlamsızdı.

Mandy başını hafifçe salladı.

“Peki, Eva’yı evlat edindiğinde kendi çocuğunu doğurmak istemeyecek misin?”

“Elbette isteyeceğim. İkisini birlikte yetiştirmek muhteşem olurdu. Ancak hiçbir erkek bütün bunları konuşacak kadar fazla kalmıyor yanımda.”

“Buna inanamıyorum.”

“Gerçekten öyle. Benim karşılaştığım erkeklerin çoğu kusursuz çocuk istiyor. Özel ilgiye gereksinim duyan çocukları akıllarına getirmek bile istemiyorlar.”

Mandy üzüntüyle konuşuyordu ve Rick böyle hissettiği için onu suçlayamazdı. Belli ki Mandy o küçük kızı evlat edinmeyi çok istiyordu ama bunun pek kolay olmayacağı anlaşıyordu.

Rick yatağında oturan bu son derece duyarlı genç kadınla, bir zamanlar gencecik ve deneyimsiz olan kızı kıyaslamaya çalıştı. Değişim inanılmazdı. “Kendine çizdiğin yol beni gerçekten etkiledi,” dedi Rick başını inanamazmış gibi sallayarak. “Ve nedense daha başka şeyler olduğunu da hissediyorum. Eminim ki, şu an dek bahsetme fırsatı bulamadığın başka ilgi alanların da vardır.”

Mandy gülümsedi. “Bu doğru. Uzun yürüyüş sporu yapıyorum ve bazen kamp kurduğum da oluyor.”

“Sen mi? Kamp mı? Peki, saç kurutma makineni nasıl çalıştırıyorsun?”

Mandy yastığı alıp Rick’in yüzüne fırlattı. “Birkaç gün onsuz idare edebilirim.”

“Bak, en çok bundan etkilendim işte.”

Mandy kaşlarını kaldırdı. “Bu arada at da biniyorum. Hatta birkaç kez Eva’yı da götürdüm. At binmeye bayıldı.”

Rick, Mandy'nin gözlerindeki isteği görebiliyordu, bir an içinden Mandy'ye istediğini gerçekleştirmesini salık vermek geldi. Her şey nasılsa eninde sonunda yoluna girerdi. Ancak zaman ve deneyimleri Rick'e insanlara bir şeyi yapmasını söylemenin sonucu değiştirmeyeceğini öğretmişti. Herkes kendi yolunu kendi isteklerine göre bulmalıydı ve Bu Mandy için de geçerliydi. Keşke sekiz yıl önce hayatı ve insanları daha iyi tanıyor olabilselerdi. O zaman belki de hayatları tamamen farklı bir yönde ilerlemiş olurdu. "Çok üzgünüm," dedi elini uzatıp Mandy'nin elini tutarak.

"Ne için?"

"Geçmiş için. Öyle bitirdiğimiz için. Yaptığım hatalar için. Oysa o zamanlar hiçbir şeyi yanlış yapmadığımdan öylesine emindim ve kendimle öylesine gurur duyuyordum ki. O zamandan beri çok şey değişti. Ben de değiştim tabii. Aslında bu sorun yaptığım ve yapmadığım şeylerden kaynaklanmıyordu. Benim evlilik kurumuna bakışım olgunlaşmamıştı."

Mandy, Rick'in parmaklarını sıktı. Demek bu konuya gireceklerdi. Aslında bunu hiç istememişti. Rick'le bunca yıldır karşı karşıya gelme konusunda isteksiz olmasının en büyük nedeni de buydu. "Belki de bunu hiç konuşmasak daha iyi olur," diye fısıldadı, fakat artık çok geç olduğunun da farkındaydı. Ve aynı anda geçmişe dair anılar da gözlerinin önünde canlanmaya başladı.

Apartman dairelerinin girişi sessizdi. Eriyen karlar kot pantolonunun paçalarını sırlıslıkla yapmıştı. Boston'un kışından nefret ediyordu, soğuktan ve kardan da nefret ediyordu. Dairelerine girer girmez kanepenin üzerindeki paltoları görmüştü. Biri Rick'in paltosuydu. Diğer paltoyu ise daha önce hiç görmemişti.

Ortalık öylesine sessizdi ki, sadece rüzgârın uğultusu işitiliyordu. Birden içini kocaman bir boşluk hissi kaplamıştı ve yapmaması gerektiğini bildiği halde kendine engel olamamış ve doğruca küçük odaya gitmişti.

Oda öylesine küçüktü ki, yatak hemen hemen bütün odayı kaplıyordu ve eski gardiropu odaya sığmadığı için oturma odasına, kitaplığın yanına yerleştirmişlerdi.

Mandy birden anılardan sıyrılıp, nerede olduğunun farkına va-

rınca, kendini normal davranmaya zorladı. Artık geçmişin bir önemi yoktu, ama anılardan kurtulmayı da başaramıyordu.

İşte yine anılarına, yine o küçük odaya dönmüştü. Genç Rick bir kadını öpüyordu, okşuyordu. İkisi de giyiniktiler ama dudakları birbirlerinin kine kenetlenmişti ve Rick'in elleri kadının göğüslerindeydi. Kadın da Rick'e sınıksız sarılmıştı ve az sonra neler olacağını tahmin etmek hiç de zor değildi.

"Mandy..."

Mandy, Rick'in sesini duyunca anılardan sıyrılmak için büyük bir çaba sarf ederek, "Şey... Çok uzun zaman önceydi," diye mırıldandı.

"O kadar da değil," dedi Rick, dikkatle Mandy'nin yüzüne bakarak. "Hatırlamak seni hâlâ üzüyor mu?"

Mandy başını iki yana salladı. "Düşündüğün kadar değil." Ama böyle söylese de, o olay ruhunu derinden sarsmış, tüm hayatını alt üst etmişti. Rick'e peşini yıllarca bırakmayan hayaletleri nasıl anlatabilirdi ki? Tam bunları düşünürken birdenbire çıplak olduğunun farkına vardı. Pikenin altından çıkmak istemiyordu ama elbiselerine ulaşmasının da başka yolu yoktu. Derin bir nefes alıp ayağa kalktı, yatağın etrafından dolaştı ve iç çamaşırlarına ulaştı.

"Ne yapıyorsun," diye sordu Rick.

"Saat epeyce geç oldu."

"Bugün için başka bir planının olmadığını sanıyordum."

"Yok. Sadece..." Mandy iç çamaşırlarını giymeye başladı. "Artık gitmem gerekiyor."

Rick hiç konuşmadan Mandy'yi izledi.

Mandy elbisesini başından geçirip fermuarını çekti. Sandaletlerini aradı, ama sonra onları giriş katında bıraktığını hatırladı ve kollarını kavuşturup, dönüp Rick'e baktı. Onun sessizliğinden nedense huzursuz olmuştu. "Ne oldu," diye sordu meydan okurcasına.

"Niçin böyle sona ermek zorunda?"

"Nasıl yani?"

Rick başını iki yana salladı. "Önemli değil, boş ver."

Ama önemliydi. Mandy ona niçin gitmek zorunda olduğunu açıklayamıyordu, ama kendini son derece rahatsız hissediyordu. Ancak birbirlerinden uzak kalarak aralarındaki gerginliği azaltabiliyorlardı.

“Pek fazla değişmemişsin,” dedi Rick ayağa kalkıp giyinmeye hiç niyeti yokmuş gibi tavırla. “Aradan bunca yıl geçmiş olmasına rağmen, hâlâ zora girdiğinde ardına bile bakmadan kaçmayı tercih ediyorsun. Anlaşılan sandığım kadar değişmemişsin.”

Rick’in bu sözleri, Mandy’nin göğsüne bir bıçak gibi saplanmıştı adeta. “Ne yani, sen işlerin zora girdiğini mi düşünüyorsun,” dedi eliyle yatağı işaret ederek. “Bana kalırsa işler son derece kolay gelişti. Bugün neler olduğunu anlayamadım bile. İşimde gücümdeydim. Daha doğrusu tatil hazırlıkları yapıyordum. Jo seninle temas kurmamı ve yemeğe çıkmamızı teklif etti. Nasıl olduğunu anlayamadan da kendimizi yatakta bulduk. Bütün bu olanlar sana da garip gelmiyor mu?”

“Bilemiyorum. Belki...”

“Pekâlâ, bana çok tuhaf geliyor, tamam mı? Bunu yapmamalıydık. Seks...” Mandy durakladı. Ne olmuştu sekse? Tek kelimeyle muhteşemdi ama ne düşünerek, ya da neyi düşünmeyerek bu işe kalkışmıştı? Rick eski kocası olabilirdi, ama sonuç olarak şu an için bir yabancıydı. “Gitmem gerekiyor,” diyerek kapıya yöneldi ve son bir kez dönüp Rick’e bakmayı aklından geçirdiyse de yapmadı.

Merdivenlerden koşarcasına inerken, bir yanı Rick’in peşinden geleceğini umuyordu, ama anlaşılan onun, kendini zahmete sokmaya niyeti yoktu. Rick sandığı kadar değişmediğini söylemişti, değil mi? Bu durumda kendisi de onun için aynı şeyi rahatlıkla söyleyebilirdi. Tamam, kaçan taraf yine kendisiydi ama Rick de yine gitmesine izin veren taraftı.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

MANDY arkadaşının yazlık evine geldiğinde hâlâ titriyordu. Rick'in evinden çıktığında o kadar sarsılmış bir haldeydi ki, otobana çıkmak için epeyce uğraşmış, kuzey yerine güneye yönelmiş ve en fazla otuz dakika sürecektir bir yolu, bir saatten daha fazla bir zamanda kat etmişti.

Neyse ki artık güvendedeydi. Oturma odasında dolaşır dururken kendini güvende olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Nihayet her şey yolundaydı. Şimdi yapması gereken tek şey, Rick'in evinde neler olduğunu enine boyuna düşünüp, olaylara belli bir perspektiften bakmaktır. Tabi içinde gittikçe artan öfkeyle de başa çıkması gerekiyordu.

Mandy bir an durakladı. Neden bu kadar kızmıştı? Neden tüm benliğini böylesine bir öfke sarmıştı? Aradan beş altı saat geçmişti. Şu an yaşadığı her türlü duyguyu anlayabilirdi, ama neden bu kadar kızgın olduğunu anlayamıyordu. Yoksa bu öfkesinin nedeni, başka bir duyguyu örtbas etmek miydi?

Hayır, olaylara bu açıdan bakmak istemiyordu. Yeniden odanın içinde dolaşmaya başladı. Dikkatini başka şeylere vermeliydi,

ancak bu oldukça zordu, çünkü düşünceleri sürekli olarak Rick'le birlikte olduğu anlara kayıyordu. Rick'in söylediği her şey kulaklarında yankılanıyor, yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu. Gülmeyişi, güçlü fiziği, sevişmeleri...

Hayır, bunları düşünmemeliydi. Çok büyük bir hataydı. Bugün olan her şey çok yanlıştı. Eski kocası çekici, yakışıklı, çarpıcı birine dönüşmüşse ne olmuştu? Bu neyi değiştirirdi?

Tamam, bu oldukça karmaşık bir durumdu, ancak kendini hemen toparlamalı ve olanları sakın bir şekilde tahlil etmeliydi.

Tam bu sırada telefonun çalmasıyla, Mandy'nin yerinden sıçraması ve oturma odasıyla mutfakı ayıran bölmenin rafında duran telefona ilk kez görüyormuşçasına bakması bir oldu. İçinden gelen ilk dürtü hemen oradan uzaklaşmak oldu. Rick'in sesini işitmek, söyleceklerini duymak istemiyordu, ama arayanın ille de Rick olması gerekmiyordu. Telefon numarası başkalarında da vardı. Hatta Rick olma ihtimali hiç yoktu, çünkü onun olayların üstüne gitmek ve yaşananların ardından karşı tarafın ne durumda olduğunu kontrol etmek gibi bir âdeti yoktu. O öylece ortadan kaybolmayı tercih ederdi. "Efendim," dedi ahizeyi kaldırıp.

"Selam, Güney Kaliforniya nasıl?"

Mandy derin bir nefes aldı. Rahatlamıştı. Tanrı'ya şükür ki arayan Cassie'ydi. Tam da onunla konuşmaya ihtiyacı varken aramıştı. "Burası çok güzel," dedi bir tabure çekip otururken. "Mükemmel bir ağustos havası var."

"Oh, gelip kendi gözlerimle görmek için sabırsızlanıyorum."

"İş durumunu ne yaptın?"

Cassie, Arizona'da bir hastanede çalışıyordu ama kısa bir süre önce işten ayrılmaya karar vermiş, hastane yönetimine de kararını bildirmişti. Gerçi patronu ayrılacağını işitince paniğe kapılmış ve onun gibi bir çalışanı kaybedemeyeceklerini belirtmişti ama Cassie ayrılma konusunda kararlıydı. "Halen aynı. Yeterince ısrar ettikleri takdirde fikrimi değiştirebileceklerini sanıyorlar," dedi.

"Ama sen kararlısın," diye tahmin yürüttü Mandy, arkadaşının derdini gayet iyi bildiği için. Arkadaşının sorunu işle ilgili değildi. Cassie, sonsuza dek mutlu olacağını sandığı nişanlisini, ev arka-

daşıyla kendi yatağında yakalamıştı ve hayatı alt üst olmuştu. Kolayca toparlanabilecek gibi de görünmüyordu.

“Kesinlikle.”

“Peki, nasılsın?”

“İyiyim. Bazı günler gerçekten çok iyi oluyorum. Bu ara çok yoğun çalışıyorum. Ayrılmadan bütün işleri toparlamaya çalışıyorum ki bu da sıkıntılı konuları unutmama yardımcı oluyor. Biliyor musun, olanların acısını hiçbir şey yapmadan kumsalda güneşlenerek çıkarmayı düşünüyorum ve bu da senin tatilinin mahvolacağı anlamına geliyor.”

“Kim bilir, belki de kumsalda uzanırken, onu sandığın kadar önemsemediğini fark edersin.”

“Umarım öyle olur,” diye içini çekti Cassie. “Neyse benim onulmaz yaralarımı boş ver. Sen neler yapıyorsun?”

Mandy bir an arkadaşına ne söyleyeceğini bilemedi. Geçirdiği günü nasıl anlatabilirdi ki? “Şey...”

“Oh Mandy! Söylesene, yoksa sorun yine Eva mı? Onunla ilgili bir şey mi oldu?”

“Hayır, Eva iyi. Daha doğrusu birkaç gün önce iyiydi. Dün koruyucu annesi Daisy’yle konuştum. Tatili çok iyi geçirdiğini söyledi.”

“O zaman sorun nedir?”

“Çok aptalım.”

“Bence değilsin ama diyelim ki öyle, neler oluyor?”

Mandy yaşadığı duygu karmaşasına rağmen gülümsemeden edemedi. “Senden aptallığım konusunda daha şiddetle bir itiraz beklerdim.”

“Ettim say. Şimdi bana neden aptallık ettiğini düşündüğünü söyle,” dedi Cassie merakla.

“Rick’le öğle yemeği yedim.”

Telefonun diğer ucunda birden bir sessizlik oldu.

Mandy arkadaşının şaşırmasının son derece doğal olduğunu düşündü.

“Rick mi,” diye sordu Cassie neden sonra şaşkın bir ses tonuyla. “Eski kocan Rick’le mi yani?”

“Evet. O artık Santa Barbara’da yaşıyor. Jo buraya geleceğimi öğrenince, onunla görüşmem konusunda ısrar etmişti.”

“Oh, bilmiyordum. Yemek yedik mi, dedin? Peki, nasıl gitti?”

Mandy gözlerine dolan yaşlarla başa çıkmaya çalışıyordu. “Bilmiyorum. Başlangıçta harikaydı ama aynı şekilde ilerlemedi. Jo aklından neler geçiriyordu, bilemiyorum. Aradan sekiz yıl geçtikten sonra ne diye ikimizi bir araya getirmeye çalıştı bilemiyorum. Yani aslında biraz biliyorum. Jo, Rick’le aramızda yarım kalan bir şeyler olduğunu düşünüyordu, bana göre ise yarım kalan her neyse, o şekilde kalmalıydı.” Hayır, arkadaşına eski kocasıyla ögleden sonra çılgınca seviştiğini anlatamayacaktı.

“Ne oldu, ters mi davrandı? Ya da ne bileyim, seni üzecek bir şeyler mi söyledi?”

“Aksine çok nazik ve düşünceliydi.”

“Ama sesin öfkeli geliyor.”

“Öfkeliyim zaten ve nedenini anlamakta güçlük çekiyorum. Elime geçen her şeyi fırlatmak istiyorum.”

“Kendine engel olamayacak gibiyisen yap ama sorun şu ki, öfkeni bu şekilde yatıştıramazsın.”

“Biliyorum.”

“Bak Mandy, şimdi söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek olabilir ama yine de önce beni dinle, sonra da öfkenle istediğin kadar baş başa kal. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Sizin ilişkinizde, yani Rick’le olan ilişkinde tuhaf bir enerji vardı. Evet, ilişkiniz bitti ve aranızda her ne olduysa geride kaldı, üzerinden uzun zaman geçti. Ancak ona hâlâ kızabiliyor olman, sence de aranızda bitmemiş bir şeyler olduğunu göstermez mi? Bence Jo haklı. Yarım kalan her neyse, ne olduğunu anlamak için Rick’le görüşmen gerekiyordu. Bana göre ikinizin arasında hâlâ bir bağ var.”

“Onunla bir bağım olmasını istemiyorum.” dedi Mandy başını iki yana sallayarak. Ancak bir yandan da Cassie’nin haklı olabileceğini düşünüyordu. Rick’le aralarında bir şeyler olmalıydı ve galiba Cassie adını doğru koymuştu. Aralarında bugüne dek varlı-

ğından haberdar olmadığı bir bağ vardı. Eğer böyle bir şey olmasa, ne diye onunla o kadar kolay yatağa girerdi, ya da ne diye şu an hissettiği üzüntüyü hissederdi ki?

“Bence onunla karşılaşmanın sana neler hissettirdiğini adama-kıllı tahlil etmelisin, çünkü sorunun ne olduğunu keşfedebilirsen, düzeltmek için de bir şansın olabilir.”

Arkadaşının sözleri Mandy'nin hiç hoşuna gitmemişti. Tanrım, bunca yıldır eski kocasını unutamamış olabilir miydi? “Şey, söylediklerini düşünceğim Cassie.”

“İyi edersin canım.”

Mandy ahizeyi diğer kulağına götürdü. “Bu arada Rick’in tek kelimeyle bir alçak olduğunu ve benden boşanarak hayatının en muhteşem fırsatını teptiğini söylemeyi unuttun.”

“Ben de tam bunu söylemek üzereydim.” diyerek güldü Cassie. “O ne yaptığını bilmeyen sersemim tekiydi.”

Birkaç dakika daha sohbet edip vedalaştılar.

Mandy telefonu kapattığında kendini hem daha iyi hem daha kötü hissediyordu. Rick’i unutamamak mı? Bu mümkün olabilir miydi? Aradan geçen onca zamanın aralarındaki bağı tamamen koparmış olması gerekmez miydi? O halde neden aradan hiç zaman geçmemiş, sanki hâlâ evlilermiş gibi adeta burnundan soluyordu? Ayrıca bu öfkesi kimeydi, kendisine mi yoksa Rick’e mi? Belki de ikisine de...

Bir gün önce olsa, Mandy bu konuda kendinden gayet emin bir şekilde saatlerce konuşabilirdi ama bugün hiçbir şeyden emin değildi. Düşünceli bir ifadeyle mutfığa girdi ve tertemiz tezgâhı temizlemeye koyuldu. Enerjisini boşaltmak için hareket etmeye ihtiyacı vardı. Belki de kumsalda uzun bir yürüyüş yapıp kendini iyice yormalıydı. Elbette ya, bu temizlik yapmaktan çok daha anlamlı ve yararlı olabilirdi.

Mutfak bezini bırakıp ellerini yıkadı. Yatak odasına çıktı. Üstündekileri çıkarıp acele bir duş aldı. Gardiroytan bir tişört, bir şort çıkarıp giydi. Saçlarını çabucak tarayıp atkuyruğu yaptı. Ayaklarına dümdüz bir sandalet geçirdi, şapkasını aldı ve koşarak merdivenleri indi.

Tam sokak kapısına varmıştı ki, beyninin içinde yankılanan sözler duraklamasına neden oldu.

Hiç değişmemişsin. İşler zora girdiğinde hâlâ kaçırıyorsun.

Rick'in acımasız sözleri.

Hayır, bu doğru değildi. Mandy'nin tüm benliğini bir isyan dalgası sarmıştı. İnsanların hayatında bazen kalıp mücadele etmelerini bazen de geri çekilmelerini gerektiren durumlar olurdu. Bugün olan da buydu, geri çekilmeyi gerektiren bir durumdu. Tabi Rick bu geri çekilmeye bu açıdan bakmayacak, kendi istediği şekilde değerlendirecekti. Böylece de yine o iyi olan, Mandy'ye kötü olan olacaktı.

Kapının zili çaldı ve Mandy olduğu yerde adeta donup kaldı. Babası birkaç haftalığına Fransa'nın güneyine gitmişti. Cassie'yle az önce telefonda konuşmuştu. Çok yakın iki arkadaşı aileleriyle tatile çıkmışlardı. Jo'nun dünya kadar işi vardı. O halde kapıdaki kimdi?

Mandy elindeki şapkayı bacaklarına şöyle bir vurdu. Ne diye tereddüt ediyordu? Buraya gelebilecek sadece tek bir kişi vardı, o da Rick'ti. Evde yokmuş gibi davranamazdı, çünkü arabası kapının önünde duruyordu. Derin bir nefes aldı ve kapıyı yavaşça açtı.

Rick de tişört ve şort giymişti. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve gözleri koyu renk güneş gözlüğünün ardına gizlenmişti.

Mandy onun nasıl bir ruh hali içinde olduğunu merak ederek, "Burayı nasıl buldun," diye sordu. Sesinin normal çıkması için büyük bir çaba sarf etmesi gerekmişti. Yüreği göğüs kafesinden fırlayacakmışçasına çarpıyor, midesi kasılıyordu. Boğazı kurumuştı. Üst üste yutkundü.

Rick gözlüğünü çıkardı. Lacivert gözleri tuhaf bir şekilde parlıyordu.

Mandy onun bu durumunun ne anlama geldiğini anlayamadı. Belki de evinde başladığı sözlerinin devamını getirmeye niyetliydi.

"Cassie'nin soyadını biliyordum. Küçük bir araştırma ve biraz tahmin yeterli oldu."

Mandy başını salladı. Rick'in tam bir bilgisayar kurdu oldu-

ğunu unutmuştu. Bir an ne yapması gerektiğini düşündü, sonra da geriye çekilip onun içeriye girmesine izin verdi. Ardından da kapıyı kapatıp. Rick'in peşi sıra oturma odasına gitti.

Rick etrafına ilgiyle bakındıktan sonra Mandy'ye dönerek, "Oturabilir miyim?" dedi.

"Oh, elbette."

Rick kanepeye oturdu, Mandy de onun karşısındaki iskemleye oturdu.

Mandy'ye göre Cassie'nin ailesine ait olan bu yazlık ev çok güzel ve çok kullanışlıydı. Evin bulunduğu sokak hemen okyanusa iniyordu. Eşyalar rahat, teras manzaralıydı. Buraya adımını attığı an, cennete geldiğini düşünmüştü ama bu duyguları Rick'in evini gördüğü an yok olup gitmişti, çünkü cennet Rick'in evi gibi olmalıydı.

"Olanlardan dolayı üzgünüm," diye söze başladı Rick, güneş gözlüğünü aralarındaki sehpanın üzerine bırakarak. "Aslına bakarsan aradan onca yıl geçtikten sonra birbirimizi görmemiz bile benim açımdan yeterince şaşırtıcıydı. Bir de daha sonra yaşananlar... Sanırım her şey ikimizin de iradesinin dışında gelişti. Kimyasal çekim diyelim." Rick başını sallayarak gülümsedi. "Gerçi ben kimyadan pek hoşlanmam ama."

"Artık ben de hoşlanmıyorum," dedi Mandy onun yüzüne bakmamaya çalışarak. "Belli ki o kimya denen şey başımızı derde sokmaya kararlı."

Mandy, Rick'in kapısına kadar gelip özür dilemesine hem şaşırmış hem de memnun olmuştu. Normalde bunlar Rick'ten beklenecek davranışlar değildi. Tamam, yapmıştı yapmasına da, şimdi ne demek istiyordu acaba? Seviştikleri için mi özür diliyordu yoksa daha sonra olanlar veya söyledikleri için mi pişmandı? Mandy sorularının yanıtlarını öğrenmek için deli oluyordu ama kendisini soracak kadar cesur hissetmiyordu. "Ben de özür dilerim," dedi başını hafifçe eğerek.

"Sen gittikten sonra biraz düşündüm," dedi Rick. "Annemin niçin bir araya gelmemiz için ısrar ettiğini uzun uzun düşündüm. Bilirsin, annem hiçbir şeyi nedensiz yapmaz ve bence haklıymış.

Aramızda yarım kalan bir şeyler var.”

Mandy az önce Cassie’yle aralarında geçen konuşmayı anımsayarak, huzursuzca kımıldandı. “Şey, belki de buna hiç şaşırmamamız gerekir. Belki de boşanan pek çok çift daha sonra bazı şeylerin yarım kaldığını hissediyordur. Yani bu duruma gereğinden fazla anlam yüklemek doğru olmayabilir.”

“Mandy daha iki saat önce sevişiyorduk ve bu bile durumu muza bir anlam yüklenmek için yeterli.”

Mandy dudağını ısırdı. Madem Rick böyle düşünmeyi tercih ediyordu, itiraz edecek değildi. “Pekâlâ, belki de öyledir,” dedi sonunda şakaklarını ovarak. İçinden bir ses başının dertte olduğunu haykırıyordu.

“Sanırım ikimiz de hayatlarımıza kaldığımız yerden devam edebilmek için bazı sorunları çözmeliyiz.”

Mandy birden sinirlendiğini hissetti. “Kendi adına konuşmusun lütfen? Benim herhangi bir sorunun yok. Ben kendi adıma her şeyi çözdüm.”

Cassie’nin yardımıyla diye aklından geçirdi Mandy, ama aynı anda da aklına sekiz yıldır hiç kimseye ilgi duymadığı geldi. Acaba bir daha aşık olamamasının nedeni Rick miydi?

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye mırıldandı Rick, Mandy’nin sözlerini işitmemiş gibi. “Pekâlâ, şimdi ne yapacağız?”

Mandy içini çekti. Tanrım, yetişkin olmak ne kadar zordu. “Bilmiyorum. Belki birlikte biraz zaman geçirebiliriz. Konuşabiliriz.” Gözlerini kısıp dikkatle Rick’e baktı. “Elbette yataktan uzak kalmamız koşuluyla.”

Rick’in gözlerinin derinliklerinde bir pırıltı belirir gibi oldu. “Bundan emin misin?”

“Kesinlikle.” Mandy yalan söylemişti ama Rick’in bunu bilmesi gerekmiyordu.

“Tamam, kabul ediyorum. Ama benim de bir koşulum var.”

“Nedir?”

“Anneme haklı olduğunu söylemeyeceksin.”

Mandy şaşkınlıkla Rick’in yüzüne baktıktan sonra bir kahkaha

attı. Çok haklıydı. Jo bunu öğrenecek olursa sonsuza dek dilinden kurtulamazlardı.

“Hiç komik değil,” diye söylendi Rick.

“Biliyorum. Tamam, hiçbir şey söylemeyeceğime söz veriyorum. Ben de Jo’nun bu konuyu uzatmasını istemiyorum.” Mandy hafifçe Rick’e doğru eğildi. “İşleri iyice karıştırdık ve bunu nasıl başardığımıza şaşırmadan edemiyorum.”

Rick omzunu silkti. “Bilemiyorum. Kadın olan sensin. Kadın erkek ilişkilerini benden daha iyi bilmen gerekiyor.”

Rick espri yapmaya çalışıyordu ama bu sefer de Mandy ortada gülünecek bir şey olmadığına karar verdi. “Bu konuda uzman değilim, zaten öyle olsaydım, şimdi bu durumda olmazdık. Her şey çok daha farklı olurdu.”

“Nasıl mesela?”

Mandy derin bir iç çekti. “Ne bileyim, belki de evliliğimiz süresince seninle daha fazla konuşur, neler hissettiğimi sana anlatmaya çalışırdım. Seksi bir silah olarak kullanmazdım.” Birden durakladı. Kendine dahi itiraf etmekten çekindiği bir şeyi nasıl olup da böylesine fütursuzca söyleyebilmişti? Her neyse, nasıl olsa eninde sonunda konu buraya gelmeyecek miydi? Bu aralarında hiç konuşulmamış bir gerçek değil miydi?

Rick başını iki yana salladı. “O konuda hatalı olan sadece sen değilsin. İkimiz de sorunlarımızı çözmek için seksi kullandık. Ya da istediklerimizi elde etmek için, diyelim. Ben sana ilgi duyduğumu, seni önemseddiğimi çoğunlukla seks yoluyla anlatmaya çalıştım, çünkü o zamanlar hissettiklerimi sözcüklerle ifade etmenin zayıflık olduğunu sanıyordum.”

Mandy durakladı. Bunu bilmiyordu. Rick’in sözleri şaşırtıcıydı. “Ben de istediklerimi elde etmek için seksi kullanırdım ve diğer zamanlarda da kendimi geri çekerdim. Aslında senin duygusal anlamda da bana yakın olmanı istiyordum ama elde ettiğim tek şey, fiziksel yakınlıktı.”

“O zamanlar duygusal yakınlık kurmaya muktedir biri miydim, bilemiyorum. Sanırım değildim.”

Peki ya şimdi, şimdi yapabilir miydi? Mandy dilinin ucuna

kadar gelen bu soruyu sormadı. Gerçi Rick'in yanıtını da az çok tahmin edebiliyordu. "Ne çok pişmanlıklarımız var. Keşke daha yetişkin olsaydık. Keşke konuşabilseydik. Keşke o son sefer babamın evine kaçmasaydım..." Mandy bunu söyler söylemez durakladı. Daha fazlasını söylemekten korkmuştu. Hayır, daha fazlasını söylemenin yararı olmazdı. Rick zaten neler olduğunu gayet iyi biliyordu. Birden benliğini bir utanç dalgası kapladı ve omuzlarını dikleştirip, konuyu değiştirmeye çalıştı, ama başaramadı. Düşünceleri dönüp dolaşıp aynı yere kayıyordu. Sonunda kaçınılmaza boyun eğmeye karar verdi. Nasılsa o olayı konuşmaktan kaçamayacaktı.

Evet, aslında en büyük yanlış kendisi yapmıştı. Tamam, Rick başka bir kadını öpmüştü öpmesine ama en azından kendisinin yaptığını yapmamış, hiç tanımadığı biriyle yatmamıştı.

Rick sanki onun düşüncelerini anlamışçasına başını iki yana salladı. "Mandy, o konuya girmemize gerek yok."

"Neden?"

"Çünkü o sırada evliliğimiz bitmiş sayılırdı."

Mandy yutkundu. Buna inanamıyordu. Rick o olayla ilgili olarak kendisine arka mı çıkıyordu? Onu aldattığı halde mi? "Çok kızgındım," diye mırıldandı. Bunu kendi kendine bile ilk kez söylüyordu. "Seni o kadınla gördüğümde öfkeden, kıskançlıktan deliye dönmüştüm. Havaalanına gidip Los Angeles'a giden ilk uçağa atladım. Babamın evine ulaştığımda saat akşamın onu olmuştu. Çok iyi hatırlayamıyorum, ama evde çılgın bir parti veriliyordu." Durakladı. "Zaten o zamanlar hemen hemen her akşam o evde partiler olurdu."

Mandy'nin gözlerinin önünde birden babasının Beverly Hills'teki malikânesi canlandı. O gece evin her odası davetli kaynıyordu ve hemen herkes sarhoştü. Kendisi ise son derece öfkeliydi. Baş ağrısından zonkluyordu. O sırada Rick'ten hem nefret ediyor hem de onu çılgınca özlüyordu. Aslında o uçağa biner binmez evden ayrıldığına pişman olmuştu.

Babası, kızının bu ani gelişini şaşkınlıkla karşılamış, bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anlamıştı. Mandy'nin anlattıklarını

sabırla dinledikten sonra da kızına sıkıca sarılmış ve kısa bir süre sonra her şeyin yoluna gireceğini söylemişti.

Baba kız konuşurlarken davetlilerden biri babasını çağırmış ve epeyce bir süre alıkoymuştu. Tam bu sırada başka bir davetli de, Mandy'nin eline bir kadeh tutuşturmuştu.

"Hiçbir şey yememiştım." diye mırıldandı Mandy kendi kendine konuşur gibi. "Uçuş boyunca ağlayıp durmuştım ve o içki beni fazlasıyla çarpmıştı." Bakışlarını Rick'ten kaçırıp, acı bir ifadeyle gülümsedi. "İyi mazeret değil mi?" Rick'in bir şey söylemesine fırsat vermeden anlatmaya devam etti. Sanki o anları yeniden yaşıyormuş gibiydi.

Bir köşede yalnız başına oturuyordu. Genç bir yıldız adayı yanına yaklaşmış, bir süre, daha sonra hiç anımsayamadığı bir şeylerden söz etmişti. Adamın yüzünü bile hayal meyal hatırlıyordu. "O adam birlikte olmamızı teklif etti, ben de hemen kabul ettim. Seni üzme istiyordum. En az benim kadar acı çekmeni istiyordum." Mandy gözlerini sımsıkı kapattı. "Korkunç bir şeydi. Daha önce böyle bir şey yapacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Bir yabancıyla seks yaptım ve sen ertesi sabah beni onunla buldun. Tanrım! Hayatımın en kötü anıydı."

Mandy, Rick'ten yana bir bakış attıktan sonra, tekrar o acı dolu anılara döndü.

Perdelerin arasından sızan güneş ışınları gözlerini kamaştırmış, uyanmasına neden olmuştu. Belki de midesi bulandığı için uyanmıştı. Yataktan fırladığı gibi banyoya koşmuş ve midesindeki her şeyi boşaltmıştı. Yatağa dönünce de hiç tanımadığı bir adamın uyuduğunu fark edip, şaşkına dönmüş, çılgılık atmamak için ağzını eliyle kapamak zorunda kalmıştı.

Sonra da yavaş yavaş bir önceki akşam neler olduğunu hatırlamaya başlamıştı. Bir yabancıyla yatmıştı. Tanrım, Rick'i üzme için önüne gelen ilk erkekle yatmıştı. Ve henüz yaşadığı olayın şokunu üzerinden atamadan da, Rick odaya girmişti. Yani ilk kez peşinden gelmişti.

Mandy ömrünün sonuna dek, Rick'in o anki yüz ifadesini unutamayacağını çok iyi biliyordu. "Sana üzgün olduğumu söy-

leme fırsatı bulamamıştım,” diye fısıldadı. “Çünkü o zaman da çok üzgündüm, şimdi de öyleyim. Çok bencilce, çok aptalca davranmıştım.”

Rick başını salladı. “Bunu niçin yaptığım ikimiz de biliyoruz. Seni çok üzmüştüm.”

Mandy şaşkınlıkla Rick’e baktı. “Yani, önemli olmadığını mı söylüyorsun.”

Rick başını iki yana salladı. Bakışları iyice ciddileşmişti. “Hayır, önemliydi.”

“Oh Rick, nasıl bir çıkmaz bu?”

“Ne yazık ki senin istediğin, ihtiyaç duyduğun, beklediğin gibi biri olamadım.”

“Ben de olamadım. Sen de kusursuz bir eş istiyordun. Çok gençtim ve bir evin nasıl çekilip çevrileceğini, evliliğin nasıl yürütüleceğini bilmiyordum.”

“Şikâyetçi değildim.”

“Çünkü başka türlü bir evlilikten habersizdin. Kıyaslama yapamayacak kadar deneyimsizdin.”

Rick gülümsedi. “Hâlâ yeterince deneyim kazandığım söylemez, ama mükemmel birlikteliklerin varlığına da inanıyorum.”

“Öyle bir birliktelik yok Rick, ancak bir robotla evlenmek gerekir ki...”

“Hiç sanmıyorum. İnsan kendini ve isteklerini iyi tahlil eder, sivri yanlarını törpülerse mutlu bir birliktelik yaşayabilir. Hiç kimse kusursuz değildir, ama ben kendi adıma bu saatten sonra partnerimin ufak tefek kusurlarını dert edecek değilim. Sanırım yetişkin olmak böyle bir şey.”

Mandy göğsünün üzerine kocaman bir ağırlık oturmuş gibi güçlkle nefes alabiliyordu. Tanrım! Neden bu kadar acı çekiyordu? Rick’in ciddi bir ilişkiye hazır olduğunu söylemeye çalışması neden canını böylesine yakıyordu? Onun için sevinmesi gerekmez miydi? Eski kocasının tekrar evlenmeye hakkı yok muydu?

Evet, elbette hakkı vardı ve onu kendisine bağlayacak olan kadın çok şanslıydı. Hayır, o kadını kıskanmayı aklının ucundan bile geçiremezdi. Kendisi sırasını savmıştı, değil mi? Bir zaman-

lar Rick'le evlenmişti ama onu elinde tutmayı, evliliğini yürütme-yi başaramamıştı. Artık ona karşı herhangi bir duygu da beslemi-yordu. Bunca yıldan sonra hangi duygu canlı kalırdı ki? "Peki, şimdi hayattan ne gibi beklentilerin var?"

"Herkesin beklentilerinden pek farklı değil. Bir eş. Çocuklar. Belki birkaç köpek. Çok yoğun çalışmamı gerektiren bir işim var ve bomboş bir eve dönmek iyi olmuyor."

Mandy başını salladı.

"Cassie'nin gelmesine ne kadar zaman var?"

"Birkaç hafta."

"O zamana kadar birlikte zaman geçirmemize ne dersin? Haftanın birkaç günü ofise gidip işleri kontrol etmem gerekiyor, ama bunun dışındaki zamanlarda belki seninle arkadaş olmayı başara-biliriz."

Mandy göğsündeki baskının biraz olsun hafıflediğini hissetti. "Bu çok hoşuma gider," dedi gülümsemeye çalışarak. Arkadaş mı? Şu an arkadaş değiller miydi? Hayır, elbette değillerdi. Çok daha fazlası vardı. "Pekâlâ," dedi ayağa kalkarken. "Geçmişle ilgili konuşmaya devam edelim ve şu yarım kalan şey her neyse bitirelim. Sonra da kendi hayatlarımıza devam edelim."

"Kesinlikle. Benim istediğim de bu işte," dedi Rick gülümse-yerek kapıya doğru yönelirken. "İki gün sonra gelmene ne der-sin? Sabah on sularında."

"Bence uygun." Mandy, Rick'in arkasından bakarken hafifçe başını salladı. Rick'le aralarındaki meseleyi halletmek zorunday-dılar, aksi takdirde yollarına devam edemeyeceklerdi.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

MANDY şezlongda oturmuş, ayaklarını güvertenin korkuluklarına uzatmıştı.

Muhteşem bir gündü. Hava ılık ve güneşliydi, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

Mandy'nin elinde buz gibi bir bardak limonata ve önünde de harikulade bir okyanus manzarası vardı. Tanrım! Böyle yaşamaya alışmak ne kadar da kolaydı.

İçerden Rick'in sesi geliyordu.

Mandy onun biriyle tartıştığını işitebiliyordu ama neler söylediğine dikkatini vermeye gerek duymadı. Nasılsa Rick telefonu kapattığında her ne olmuşsa anlatacaktı. Muhtemelen anlatırken de sesi tutku dolu tınılar taşıyacaktı. Son birkaç gündür onun pek çok şeye tutkuyla bağlı olduğunu keşfetmişti. İşine, evine, hobilerine...

Peki ya eski karısına?

Mandy kendine kızdı. Ne diye tehlikeli sularda gezinmeye kalkıştı ki? Bir öğleden sonra yatakta muhteşem vakit geçirmiş olmak, o kişiyle iyi bir ilişki kurulacağı anlamına gelmezdi ki.

Zaten şu anki amacı yeni bir şeylere başlamak değil, evliliklerinde yarım kalmış şey her neyse onu bitirmek olmalıydı.

Okyanusun kokusunu içine çekti. Yine de insan hayallere kapılmadan edemiyordu.

Zaten son birkaç gündür Rick'in, insanın hayal kurmasını kolaylaştıran bir adam olduğunu fark etmişti. Son bir haftanın hemen her gününü birlikte geçirmişlerdi. Öğle yemeklerine, sine-maya gitmişler, bütün bir öğleden sonrayı denizde geçirmişler, Rick'in yeni yaptırdığı banyonun karolarını seçmişlerdi. Tehlikeli konulara değinmeme konusunda ortak bir karara varmışlar ve zamanlarını daha çok birbirlerini tanımaya ayırmışlardı.

Ve Mandy, Rick'i tanıdıkça ondan daha çok hoşlanıyordu.

Çok iyi anlaşıyorlardı ve pek çok konuda aynı fikirdeydiler. Aralarında halen adı konmamış bir çekim de vardı ama yokmuş gibi davranmaya özen gösteriyorlardı.

Rick ne zaman yanına yaklaşırsa, Mandy bütün bedeninin titrediğini hissediyordu ve bu çok güzel bir duyguydu. Uzunca bir süre okyanusa baktıktan sonra, bu anı beynine kazımak istercesine gözlerini yumdu. Rick'e karşı hisleri elbette çok ilginçti ama bir anlamı yoktu. Aralarında bir şey gelişecek değildi ya. Tatilleri bittikten sonra ikisi de kendi yollarına gideceklerdi. Her şeye rağmen, keşke Rick sekiz yıl öncede böyle olsaydı, diye düşünmeden edemiyordu. O zaman her şey ne kadar da farklı olurdu.

Mandy yavaşça gözlerini açtı. Aslında, evlilikleri sırasında sadece Rick'in böyle olması yetmezdi, kendisi de bu halinde olmalıydı. Böyle olgun ve yetişkin biri olmalıydı, yoksa evlilikleri yine bitmeye mahkûm olurdu. Aslında en başından itibaren ilişkileriyle ilgili hiç de gerçekçi olmayan hayaller kurmuş, gerçekleşmesi imkânsız beklentilere kapılmıştı.

Tam bunları düşünürken Rick'in telefonu hızla kapattığını ve söylenmeye başladığını işitti.

Çok geçmeden Rick güverteye çıktı ve gelip Mandy'nin yanındaki koltuğa oturdu.

Mandy, Rick'in yüzünü daha iyi görebilmek için şapkasını alınının üstüne kaldırdı, güneş gözlüğünü de burnunun ucuna indir-

di. "Sorun nedir?"

Rick omzunu silkerek limonatasına uzandı. "Bir proje konusunda yönetimdekilerle tartıştım. John'ın evcil hayvan projesi. Kendisi yönetim kurulunda ve projesini onaylamamı istiyor. Beş para etmez bir proje olduğunu bile bile bunu niçin yapayım ki? Üst üste üç deney yaptık ama sonuçlar John'ın verdiği raporu tutmadı. O veriyi nasıl aldı bilmiyorum ama otuz üç deney daha yapsak alamayacağımızdan adım gibi eminim."

"Ne yanıt verdin peki?"

"O projeyi pas geçelim dedim."

Mandy gözlüğünü yeniden burnunun üstüne itti. "Dur tahmin edeyim. John'ın evcil hayvan dediği bir inek."

Rick birden güldü. "Hayal gücün çok kuvvetli."

"Elbette, her gün bir sınıf dolusu çocukla birlikteyim. Söylesene, John'ın proje hayvanı neymiş?"

"Bir kaz."

"Öyle mi?" Mandy aldığı yanıtı şaşırmış gibiydi, ama aslında akli bambaşka yerle gitmişti ve birden Rick'in uzun güçlü bacakları, geniş omuzları fazlasıyla gözüne batmıştı. Yanaklarının alev alev yandığını hissediyordu. Biraz olsun serinleyebilmek için limonatasından kocaman bir yudum aldı ve Rick'in vücuduna bakmak yerine, anlattığı konuyla ilgilenmeye çalıştı. "Şimdi ne olacak peki?"

"Bir iki kez daha tartışacağız sanırım," dedi Rick son derece sıradan bir şeyden söz edermişçesine. "Vakıfta bu son derece doğal bir durum. Sürekli olarak tartışırız, çünkü herkesin kararlılıkla savunduğu bir görüşü vardır. Öyle her projenin yönetim kurulu tarafından kabul edilmesi diye bir durum da söz konusu değildir. Aslına bakarsan ortaya konan projelerin pek azı onaylanır. Zaten işlerin yürümesini sağlayan da böylesine titizlenilmesidir. John deney raporunu önüme koyduğunda benim düşüncelerimi net bir şekilde söyleyeceğimi biliyordu. Şu an epeyce öfkelenmiş ama salim kafayla düşündüğünde haklı olduğumu fark edecek ve bambaşka bir düşünce geliştirmek için kolları sıvayacaktır."

"Yani patronlarından biriyle görüş ayrılığına düşmek sana so-

run yaratmayacak, öyle mi?"

"Elbette." Rick limonata bardağını masanın üzerine bıraktı. "Dediğim gibi aynı deney üç kez yapıldı. Tıpkı gerçek yaşamda olduğu gibi, bilim alanında da aynı materyallerin kullanıldığı, aynı koşulların gerçekleştirildiği deneylerin aynı sonuçları vereceğini John da bilir."

Mandy dik oturma pozisyonuna geçerken kaşlarını hafifçe çat-tı. "Hayır, hayatta böyle olmaz."

"Olur."

"İnsanlar işin içine girdiği için olmaz," diye ısrar etti Mandy. "Kontrol edilmiş bir alanda aynı materyallerle aynı sonuç alınabilir ama gerçek yaşamda pek çok değişken vardır ve ne kadar dikkat edilirse edilsin, bu değişkenler kontrol edilemez."

Rick hiç de ikna olmuş gibi görünmüyordu. Başını iki yana salladı. "Bence..."

"Bizi ele alalım," diye atıldı Mandy onu ikna etmeye çalışarak. "İkimiz de sekiz yıl önceki insanlar değiliz. Tamamen farklıyız ve her ne kadar aynı koşulları yaratmaya çalışsak da, sekiz yıl önceki sonuçları almamız mümkün değildir."

"Şayet bu dediğin doğruysa, yine benim dediğime geliyoruz, çünkü materyaller aynı değil."

"Ben de zaten insanların materyal olmadıklarını anlatmaya çalışıyorum."

"Hayır, olabilirler."

"Bence işleri zorlaştırmaya çalışıyorsun."

Rick'in yüzünde muzip bir ifade belirdi. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Belki de."

Mandy birden konuyu değiştirmenin ikisi için de iyi olacağını düşündü, çünkü Rick'in bu bakışlarının ne anlama geldiğini gayet iyi bilirdi. "Bu arada birkaç günlüğüne Los Angeles'a gitmem gerekiyor."

"Neden peki? Bir sorun mu var?"

"Önceki akşam Eva'nın koruyucu annesi Daisy aradı. Eva sana bahsettiğim şu küçük kız."

"Hatırlıyorum. Eva'ya bir şey mi olmuş?"

"Hayır, her şey yolunda. Eva'yla zaman geçirmek için kuruma müracaat etmiştim ve artık yasal olarak böyle bir hakkım var. Bu hakkımı ilk olarak onu Long Beach'taki akvaryuma götürerek kullanmayı düşünüyordum. Eva okyanusa ve deniz canlılarına bayılıyor."

"Eğlenceli olacakmış gibi görünüyor."

"Umarım öyle olur." Mandy doğal davranmaya çalışıyordu ama inanılmaz derecede heyecanlıydı. Eva gibi özel bir çocuğu evlat edinmeyi başarabileceğinden emin değildi, ama yine de hayal kurmaktan vazgeçemiyordu. Onunla zaman geçirmesi için yasal izin verilmesi oldukça önemli bir adımdı, çünkü böylece Eva'nın yaşamına resmen girmiş oluyordu ve onu evlat edinmek için başvurduğunda, birbirlerini iyi tanıyor olmaları mutlaka dikkate alınacaktı.

Rick arkasına yaslandı. "Arkadaş ister misin?"

"Nasıl yani?"

"Önümüzdeki birkaç gün yapmam gereken herhangi bir şey yok. Benim arabayla gideriz. Şık bir otelde kalırız." Mandy'nin kaşlarını kaldırdığını görünce hemen ekledi. "Biliyorum, ayrı odalarda kalacağız. Eğlenceli olur diye düşündüm."

Mandy şaşkınlıkla Rick'e bakıyordu. Tanıdığı hiçbir erkek Eva'nın yanına yaklaşmamış, o çocukla tanışmayı bile kabul etmemişti. "Yani bizimle birlikte akvaryuma gelmeyi mi öneriyorsun," diye sordu ihtiyatla.

"Senin için sakıncası yoksa."

Mandy çok şaşırmıştı. Rick sadece Eva'yla tanışmayı değil, onunla vakit geçirmeyi de istediğini mi söylüyordu? "Oh, bu harika olur. Teşekkür ederim."

Mandy, sonunda Rick'in kocaman Sedan'ında, kendi küçük arabasından daha rahat edeceklerine ikna olmuştu.

Böylece Sedan'la yola çıktılar.

"Sence Eva'nın araba koltuğuna ya da daha başka özel bir ayarlamaya ihtiyacı var mı," diye sordu Rick.

Mandy başını iki yana salladı. “Hayır, o artık sekiz yaşında ve arka koltukta yalnız başına oturabilir.”

Kırmızı ışıktaki durdular.

Her ne kadar sakın konuşmaya çalışsa da, Mandy’in gergin olduğu her halinden belliydi.

Rick uzanıp, Mandy’nin elini tuttu. “İnan bana sorun çıkmayacak, her şey yolunda gidecek.” Zaman geçtikçe Eva’nın, Mandy için ne ifade ettiğini daha iyi anlamaya başlıyordu. Mandy, o küçük kızı hayatının merkezine oturtmuştu. Aslında kendisi de Eva’yla tanışmak için sabırsızlanıyordu. Bugüne kadar özel durumu olan bir çocukla tanışmamıştı ve bu tür çocukların, diğer çocuklardan nasıl farkları olduğunu bilmiyordu.

Aslında Rick son birkaç gündür bu konuyu düşünüyordu ve Mandy’ye söylemese de, çocukların normal, özel, dahi gibi belli kategorilerde düşünülmesini hiçbir zaman doğru bulmamıştı.

Çocuk çocuktu.

Rick daha beş yaşına gelmeden dahi çocuk olarak değerlendirilmişti. On bir yaşındayken liseye, on üçünde de üniversiteye başlamıştı. Mezun olmasının dört yıl sürmesinin nedeniyse iki ana dalda birden eğitim görmesiydi. Yirmi yaşına geldiğinde ise fizik alanındaki yüksek lisansını ve doktorasını tamamlamıştı. Mandy’yle tanıştığındaysa bilim alanındaki mastırını yapıyordu. İşte bu yüzden de farklı olmanın ne anlama geldiğini Rick’ten daha iyi kim bilebilirdi?

Tek katlı evin önüne yanaştılar ve daha Rick arabayı park ederken Mandy arabadan inip, evin kapısına yöneldi.

Ve Mandy daha zile basmadan kapı açıldı ve evden bir çocuk fırladı.

Uzun sarı saçlı, güler yüzlü bir kız kendini bir anda Mandy’nin açılan kollarına attığı için Rick çocuğun yüzünü çok iyi görememişti. Arabadan inerken Mandy’nin çocukla konuşmalarını işitti.

“Nasılsın canım? Yaz tatilin nasıl geçiyor? Seni çok özledim.”

“Ben de seni özledim. Eğlenceli geçiyor. Daisy bizi iki kez havuza götürdü ve 4 Temmuz’da havai fişekleri izledik...” Eva,

Rick'in yanlarına yaklaştığını fark edince birden durdu ve hemen Mandy'nin arkasına kaçtı.

"Eva, korkma canım. Bu Rick," dedi Mandy yavaşça.

Tam bu sırada da otuz yaşlarında bir kadın kapıya gelip, "Mandy," dedi gülümseyerek. "Birisini son bir saattir pencerenin önünden ayıramadım."

Eva, Mandy'nin arkasından başını çıkarıp gülümsedi, sonra yine saklandı.

"Daisy," dedi Mandy gülümseyerek ve kadını kucakladı. "Nasılsın?"

Daisy başın iki yana salladı. "Çılgın gibiyim. Bu sabah bir telefon aldım. İkiz bebeklerin koruyuculuğunu üstlenip üstlenemeyeceğimi sordular. Elbette kabul ettim." Daisy bunu söyledikten sonra Rick'e döndü. "Merhaba, ben Daisy Middleton."

"Rick Benson."

"Rick eski bir arkadaşım," diye açıklama yaptı Mandy hemen.

"Eski bir arkadaş ha," dedi Rick kaşlarını kaldırarak Mandy'ye bakarken.

Daisy ikisinin arasında neler olduğunu merak ettiyse de bir şey söylemedi ve Eva'nın sarı saçlarını okşayarak, Mandy'ye döndü. "Telefonda başka haberler de verdiler," dedi anlamlı bir bakışla. "Ama sana söylememem gerekiyormuş. O yüzden öğrendiğinde şaşırmış gibi yaparsan sevinirim."

"Oh, Daisy! Lütfen beni daha fazla heyecanlandırma. Ne dediler, söylesene."

"Koruyucu anne başvurun kabul edilmiş. İlk bir çocukla başlayacaklarmış ama zaten senin istediğin de tek çocuktu, değil mi?"

Mandy hiç bir şey söyleyemedi. İşittiklerini anlamlandırmaya çalışıyordu.

Rick ise iki kadına bakarak neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Tam bu sırada evden üç küçük fırladı.

Daisy çocukları görünce, "Hayır, olamaz! Tanrı aşkına, sizin uyuyor olmanız gerekmiyor muydu?" diye sızlandı ve tam çocuk-

ların peşinden giderken durdu. “Korkarım gitmek zorundayım. Bu arada akşamüstü komşularla barbekü partimiz var. Eva’yı saat dört buçuğa doğru getirebilir misin?”

“Elbette,” diye seslendi Mandy çocukların peşinden koşturmakta olan Daisy’ye. Sonra da Eva’yı arabaya doğru yönlendirip, arka koltuğun ortasına oturttu.

Herkes emniyet kemerini taktıktan sonra Rick arabayı çalıştırdı ve yola çıktılar.

Mandy radyoyu açtı. “Sakıncası yoksa çocuk radyosunu açıyorum.”

“Elbette yok.”

Mandy arkasına dönüp, Eva’ya baktı. “İyi misin hayatım?”

“Hı hı.”

Mandy gülümsedi. “Akvaryuma gittiğimizde de Rick’e karşı utangaç davranmaya devam edecek misin?”

Eva durakladı, sonra başını salladı. “Hı hı.”

Rick ve Mandy güldüler.

“Akvaryuma gider gitmez ona bir dondurma alırım. Ben küçükken hep işe yarardı,” dedi Rick.

“Bunu hatırlamaya çalışırım,” dedi Mandy gülümseyerek.

Rick, Mandy’dan yana bir bakış attı. “İyi misin?”

“Biraz gerginim.”

Rick sesini alçalttı. “Az önce Daisy ne demek istedi? Yani koruyucu anneliğinin onaylandığını söylerken...”

“Artık yasal olarak koruyucu anne olabileceğim. Bu sürekli bir sözleşmeden önceki ilk adım. Böylelikle Eva gelip benimle kalabilecek. Sonra da işlerin nasıl gittiğine bakacağız ve bazı şeyler rayına oturmaya başlayacak. Yani, artık belirsizlik yok. Ne yapacağımız, nasıl yapacağımız belli.”

“Korkuyor musun?”

Mandy başını salladı. “Ne kadar korktuğumu bilemezsin. İkimiz için de en doğru olanı yapmak istiyorum. Yanlış bir adım atmaktan çok korkuyorum. Daha doğrusu kaynaklarımın yetersiz olmasından korkuyorum.”

“Maddi meseleleri düşünüp dert etmemelisin. Baban yardım

etmekten memnuniyet duyacaktır.”

“Ben bir yetişkinim Rick. Babamdan herhangi bir yardım beklemeye hakkım yok.”

“Ama bu durum farklı.”

“Belki. Bu arada düşünülmesi gereken başka şeyler de var. Bu çok büyük bir adım. Yaşam boyu sürecek bir sözleşme. Her şeyi doğru yapmak zorundayım. Attığım her adımdan emin olmam gerekiyor. Aslına bakarsan Eva’nın da emin olmasını istiyorum.”

Rick dikiz aynasından arka koltuğa baktı.

Eva neşeyle radyodaki şarkıya eşlik ediyordu, ama her birkaç saniyede bir de Mandy’ye bakıyordu. Bakarken de yüzü başka türlü aydınlanıyordu.

Rick kendi kendine gülümsedi. Mandy’nin emin olmaya ihtiyacı olabilirdi ama anlaşılan Eva çoktan kararını vermişti. “Bunun büyük bir sorumluluk olduğunun farkındayım. İnsanın gözünü korkutması çok doğal,” dedi Eva’yı izlemeyi sürdürerek.

Mandy başını salladı.

Rick bir an Mandy’nin yerinde olsa neler hissederdi diye düşündü. Gerçi Mandy’nin yerinde olması pek mümkün değildi. Mandy çocuğu tanıyor ve onu çok seviyordu. Kendisinin ise hayatı boyunca çocuklarla pek ilişkisi olmamıştı. Daha doğrusu hiç ilişkisi olmamıştı. Acaba Mandy’yle evlilikleri sürmüştü olsaydı, şimdiye kadar kaç çocukları olurdu? En azından iki tane olurdu herhalde.

Acaba nasıl olurdu? Acaba nasıl bir anne baba olurlardı? İyi olacaklarını düşünmek istiyordu, ama bundan o kadar da emin değildi. Çünkü o zamanlar kendileri de çocuktular. Kendi ilişkileri konusunda bile olgun davranamazken, çocuklarına nasıl düzgün anne baba olacaktı ki? Ama şimdi olsa, her şey ne kadar da farklı olurdu. Gerçi artık çocuk sahibi olmayı değil, boşanmalarında eksik kalmış şeyleri tamamlamayı düşünüyorlardı ya neyse.

Rick birden göğsünde bir ağırlık hissetti. Bir boşanmada eksik kalmış yanlar nasıl tamamlanabilirdi acaba? Nelerin eksik kaldığı nasıl belirlenirdi? İlle de boşanan diğer çiftlerin attığı adımlar mı takip etmek gerekirdi? Ve eğer öyleyse son birkaç haftadır

Mandy'yle yaptıkları şey gerçekten bu muydu?

Rick dikiz aynasından Eva'ya baktı.

Eva da bir anlığına Rick'e baktı ve utangaç bir ifadeyle gülümsedi.

Rick gülümseyerek küçük kıza göz kırptı.

Mandy radyoda çalan bir çocuk şarkısını mırıldanıyordu. Gerginliği geçmiş gibiydi. Hatta mutlu görünüyordu.

Rick derin bir nefes aldı. Güzel bir gün olacaktı gibi görünüyordu.

“Bak!” dedi Rick, başlarının üstünde bir yeri işaret ederek.

Eva başını kaldırıp baktı ve birden geriye doğru çekilince neredeyse sırt üstü yere düşecekti.

Rick çocuğu belinden tutup, dengesini sağlamasına yardım etti. “Bu balina,” dedi. “Mavi balina. Bunlar gezegendeki en büyük yaratıklardır.”

Eva bakışlarını tepelerindeki kocaman maketten Rick'c çevirdi. “Neredeler?”

“Suda.”

Eva akvaryuma göz gezdirdi ve kuşkuyla yine Rick'e baktı.

“Burada değil,” dedi Rick. “Okyanustalar. Sana gösteririm.”

Eva, Rick'in kendisine uzanan elini hiç tereddüt etmeden tuttu.

Onların bu hallerini gören Mandy'nin içini tuhaf bir duygu kapladı. Daha arabadan ineli birkaç dakika olmuştu ve daha tam olarak akvaryumun içine bile girmemişlerdi ve Rick utangaç küçük kızın güvenini kazanmayı başarmıştı.

Akvaryumda iki saat geçirmişlerdi ve Mandy gördüklerinden en az Eva kadar etkilenmişti.

Önce birinci katı dolaşmışlar, sonra da ikinci kata çıkmışlardı. Kafe Scuba'da yemek yedikleri sırada, Rick anlattığı dalış hikâyelerine de bol bol gülmüşlerdi.

“Suyun altından mı yüzüyorsun,” diye sordu Eva, bakışlarından ne kadar etkilendiği anlaşılır bir tavırla.

“Evet. Peki, sen yüzebiliyor musun Eva?” dedi Rick.

Eva sütünden bir yudum alıp omzunu silkti. “Daisy bizi havuza götürüyor ama ben yüzmüyorum. Kolluklarımla kıyıda duruyorum. Bazen de bacaklarımı suya sokuyorum.”

Mandy, Eva’ya yüzme derslerinden söz edebilirdi ama küçük kızı gereğinden fazla ümitlendirmek istemiyordu. Gerçekten emin olmadığı herhangi bir konuda ona sözler vermeliydi.

Diğer masalarda yemek yiyen aileler vardı.

Mandy zaman zaman insanların kendilerinden yana baktıklarını fark ediyordu. Beş altı yaşlarındaki bir oğlanın yüksek sesle Eva’nın nesi olduğunu sorduğunu duydu ve herhangi bir şey yapmaya fırsat bulamadan Rick’in, Eva’nın önünü kapatarak, oğlanın dikkatini parlak renkli bir balık maketine vermesini sağladığını fark etti.

Down sendromlu çocuklar genellikle insanların bakışlarının hedefi olurlardı ve Mandy bunun nedenini anlayabiliyordu, ama anlaması üzülmelerini engellemiyordu. Ama Rick üzülmüş ya da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sadece dikkatleri başka yöne çevirmişti o kadar ve bunu yaptığı için ona minnettardı.

“Babaların mı bebekleri oluyormuş,” diye sordu Eva şaşkınlıkla Rick’in yüzüne bakarak.

Rick elindeki broşürü yüksek sesle okumaya devam etti. “Evet, anlaşılan denizatlarında durum buymuş. Akvaryumda yumurtaları başarılı bir şekilde muhafaza ediyorlarmış.”

Rick, Eva’nın şaşkın bakışlarını fark edince durakladı ve kızın burnunun üstüne hafifçe dokundu. “Affedersin, evet. Bebekleri babalar yapıyormuş. Yumurtaları kuyruklarının alt tarafında taşıyorlarmış.” Mandy’ye göz kırptı. “Bana da epeyce tuhaf geldi doğrusu.”

Mandy güldü. “Sanırım pek çok kadın erkeklerin doğum sürecine böylesine katkı yapmasına bayılır.” Sonra Eva’ya dönerek, “Anneler, babaların kendilerine yardım etmelerine bayılırlar,” dedi.

Eva başını salladı. “Bazen Daisy de Frank’ten yardım istiyor. Frank de bizim görmediğimizi sandığı zamanlarda Daisy’yi öpü-

yor.”

“Demek öyle,” dedi Rick gülerek. “Şimdi denizaslanlarını ve fokları yeniden görmeye ne dersin?”

“Evet!” Eva hemen ayağa fırladı ve fırlarken de sütünü devirdi.

Rick süt bardağını havada yakaladı ve hiçbir şey söylemeden çöp kutusuna attı. Sonra da Eva’nın elinden tutup, hiçbir şey olmamış gibi ilerledi.

Mandy de onların peşi sıra yürüdü. Aslında daha önce su memelilerini izlemişlerdi ancak Eva hayvanlardan öylesine etkilenmişti ki, bir kez daha görmek istemişti ve Rick buna hiçbir itirazı yokmuş gibi davranıyordu. Hatta daha iyi görmesi için Eva’yı omuzlarına oturtmuştu.

Mandy içini çekti. Eva’yı çok seviyordu ama onu tek başına yetiştirmek büyük bir sorumluluktu. Eva ve kendisi için istediği şey bir aile olmaktı, ancak mümkün değildi tabii. Sadece istiyordu işte. Yalnız başına iyi bir anne olabilir miydi? Özel ilgiye ihtiyaç duyan bir çocuğu tek ebeveyn olarak büyütebilir miydi? Ya bir şeyleri yanlış yaparsa ne olacaktı? Ya çocuğun hayatında onulmaz yaralar açarsa ne olacaktı? Eva’nın sınırsız bir sevgiye ve ilgiye ihtiyacı vardı. Ya Eva kendisine daha iyi bakacak bir aileyle birlikte olma şansını kaybederse ne olacaktı?

Mandy atacağı adımdan emin değildi ve yanlış bir şey yapmaktan da deli gibi korkuyordu. Bu akvaryum gezisinde hem çok mutlu olmuştu hem de kafasındaki sorular çoğalmıştı. Bu sorumlulukla nasıl başa çıkacaktı?

Gezilerinin sonunda bir hediyelik eşya dükkânına girdiler.

Rick ikisine de içi doldurulmuş birer hayvan almak için ısrar etti. Ayrıca Eva’ya içinde akvaryumdaki bütün hayvanları tanıtan, parlak renkli resimleri olan bir kitap da aldı.

Eva çok mutlu olmuştu. Arabaya gittikleri sırada duraklayıp mavi gözlerini Rick’e dikerek, “Bana niçin bu kadar iyi davranıyorsun?” dedi.

Rick omzunu silkti. “İyi mi davranıyorum? Bilmem. Ben sadece eğleniyordum. Sen eğlenmedin mi?”

Küçük kız başını salladı ve o sırada ayağı kaldırımdaki kırık bir taşa takılınca tökezledi.

Mandy tam ileriye atılıp çocuğu tutacakken, Rick erken davranıp Eva'yı kucakladı ve arabaya varana kadar da yere indirmede.

"Neyse ki bugün dizimiz falan kanamadı," dedi Rick, Eva'yı arka koltuğa oturturken. "Benim sık sık dizlerim kanardı ve bu yüzden büyüklerimden epeyce azar işitirdim."

"Kanasa bile kısa sürede iyileşir," dedi Eva, çokbilmiş bir tavırla.

"Evet, ama hiç kanamaması daha iyi," dedi Rick.

Eva ön koltuğa oturan Mandy'ye doğru eğilip, "Bugün çok eğlendim," dedi.

"Ben de," dedi Mandy. Bütün bir hafta boyunca Rick'e duyduğu hislerle boğuşmuştu. Ona sadece fiziksel bir şeyler hissettiğini tekrarlayıp durmuştu ama her geçen gün ondan daha fazla hoşlandığını inkâr etmesi mümkün değildi. Ve bugün başka bir şey daha olmuştu. Rick'e karşı olan tepkilerinin, fiziksel çekimden çok daha derin ve çok yoğun olduğunu fark etmişti. Bugün Rick'in sahip olduğundan habersiz olduğu bir yönünü keşfetmişti. O inanılmaz derecede sabırlı, nazik ve hoşgörülü bir adamdı.

Aslında Mandy'yi en fazla etkileyen şey, Rick'in bütün bu davranışları farkında olmadan, son derece doğal bir şekilde yapmasıydı. Onun sadece kendisi gibi davrandığından emindi. Rick tanıdığı erkeklerden farklıydı. Onların endişelendikleri konuları dert etmiyor, ufak tefek konulara takılmıyordu. Bugün Eva'yla akvaryumu gezmeye gidileceğini kabullenmiş ve gerekeni yapmıştı. Her şey bu kadar basitti işte.

Belki bugün olanlar Rick için basit olabilirdi, ama Mandy için üzerinde enine boyuna düşünülmesi gereken pek çok bileşeni barındırıyordu. Rick'in, vücudunu elde etmek için tek bir bakışıyla kendisini baştan çıkarması mümkün olabilirdi, ama yüreğini elde etmesi için birçok şeyin bir araya gelmesi gerekirdi.

Ve nasıl olmuşsa olmuştu ve Rick bugün her iki yönden de kendisini elde etmeyi başarmıştı. Bu durum da Mandy'nin başının, düşündüğünden daha büyük bir dertte olduğunu gösteriyordu.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

SAHİLDEKİ restoranın, plaja kadar uzanan küçük bir dans pisti vardı. Üç kişilik orkestra akşam yemeğine uygun hafif melodiler çalıyordu ve birkaç çift de dans ediyordu.

Mandy kadehindeki şarabı hafifçe sallayarak kırmızı sıvının ışıktaki parlamasını izledi.

Eva'yı, Daisy'nin evine bıraktıktan sonra otellerini bulup yerleşmişlerdi, ancak Rick'in söz verdiği ayrı odalar, Mandy'nin karşısına aynı süitin bölümleri olarak çıkmıştı.

Mandy itiraz etmemişti. Zaten istese de itiraz edemezdi, çünkü içinde bulunduğu durumda, yani kafası böylesine karmaşıkken odaları düşüncecek halde değildi. Kendini gerçekten de içinden çıkılmaz bir durumda hissediyordu. Rick'le, Eva'yla, hayatıyla ilgili ne yapacağını bilemiyordu. Oysa bundan üç hafta önce yaşamıyla alakalı her şey nasıl da netti. Geçmişi konusunda kesin görüşleri ve geleceğe dair planları vardı. Şimdiyse her şey o kadar değişmişti ki, şaşkınlık içindeydi.

"Ne düşünüyorsun," diye sordu Rick.

Mandy omzunu silkti. Rick'e kafasında kurduğu her şeyi anlatamazdı. Özellikle de onunla ilgili bölümleri. Onunla ilgili olmayan bölümlerin çoğu da Eva'yla ilgiliydi. "Eva'yı düşünüyordum.

Bugün çok eğlendi.”

“Bence de.”

Mandy dirseklerini masaya dayayıp öne doğru eğildi ve Rick’in lacivert gözlerini, muhteşem gülümsemesini, simsiyah saçlarını beynine kazımak istercesine onu dikkatle inceledi. “Ona çok iyi davrandın ve biliyorum ki bunu özellikle yapmadın, sadece doğal davrandın.”

Rick kaşlarını çattı. “Neden söz ettiğini tam olarak anlayabildiğimi sanmıyorum ama yine de teşekkür ederim.”

Mandy içini çekti. “Benim istediğim, Eva’nın bugün eğlenmesi idi ve onu daha önce hiç bu kadar kaygısız, hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Genellikle yabancılara alışması epeyce zaman alır ama sana alışmakta hiç güçlük çekmedi.”

“Öyleyse niçin üzgünsün?”

“Üzgün değilim. Sadece kaygı duyuyorum.”

“Nedenini anlayamıyorum.”

Mandy gülümsemeye çalıştı. “Onu evlat edinmeye kalkışmanın doğru olup olmayacağını düşünüp duruyorum. Sürekli olarak onun gibi çocuklarla çalışıyorum ama sonuç olarak onların sadece öğretmenleriyim. Onların bütün sorumluluğu omuzlarımda değil. Ayrıca çocuğum olmadığı için neyi nasıl yapacağımı bir annenin bilebileceği gibi bilmiyorum ve bu yüzden de hata yapma ihtimalim var. Yani Eva’nın hayatını zorlaştırmaktan korkuyorum.”

Rick masanın karşı tarafından uzanıp Mandy’nin elini tuttu. “Bazen yüreğinin gösterdiği yolda ilerlemen gerekir.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Bundan eminim. Bir çocuğun en çok ihtiyaç duyduğu şey, koşulsuz sevmek ve güvende olduğunu bilmektir. Mutlu bir şekilde büyüebilmek için özgür olmalıdır ve bence diğer her şey önemsiz ayrıntılardır.”

Mandy şaşkınlıkla Rick’in yüzüne baktı.

“Neden şaşırdın anlayamadım,” dedi Rick gülümseyerek.

“Senin gibi biri için bu fazla derin bir konuşma sayılmaz mı?”

“Belki sen farkında değilsin ama ben oldukça derin bir adamım,” dedi Rick, gülümsemesini sürdürerek. Sonra da Mandy’nin

elini bırakıp, arkasına yaslandı. “Son yıllarda epey şey öğrendim ve bunlardan biri de işin içine insanın yüreği girdiğinde, birçok şeyin açıklamasına ihtiyaç duymadığı. Bazı durumlarda kaderimizi, yüreğimizin ellerine bırakmamız gerekiyor, çünkü ancak o zaman sevmeyi ve sevilmeyi başarabiliyoruz.”

Mandy, karşısında oturan adamı bambaşka bir gözle incelemeye başladı. Rick Benson gerçekten çok değişmişti. “Kesinlikle sana katılıyorum.”

Rick hafifçe başını salladı. “Eva oldukça özel bir küçük hanım ve onu evlat edinmek istemeni anlayabiliyorum. Bu çocuk kendi ailesine sahip olabilmek için tüm benliğiyle haykırıyor adeta ve sanırım bu senin de en büyük hayalin. Bunun geçmişinle bir ilgisi yok ve daha önce ne yaşamış olursan ol, Eva’yla ilgili son derece makul bir isteğin var.”

Mandy kulaklarına inanamıyordu. Rick birkaç dakika içinde Eva ile ilişkisini özetlemiş, karmaşık olan duygularını netleştirmeyi başarmıştı. Hayatı boyunca hep bir aile kurmayı istemişti. Büyüme çağlarında babasıyla çok sevecen bir ilişkileri vardı. Babası hiçbir şeyini eksik etmemeye çalışmıştı ama sürekli olarak bir yerlere film çekmeye gitmesi gerektiğinden, neredeyse yalnız başına büyümüştü.

Mandy büyüdükçe, babasının yeniden evlenmeyeceğini ve hep istediği o geniş aileye kavuşamayacağını anlamış, bu yüzden de doğru dürüst aile ortamları olan kız arkadaşlar edinmeye başlamıştı. Böylece de sıcak ve güvenli aile ortamlarıyla ilgili deneyimler edinmişti.

Peki, acaba aradan bunca yıl geçtikten sonra, Eva’ya bir aile vererek kendisinde eksik kalan aile olma duygusunu gerçekten telafi edebilecek miydi? Aslında Rick’in de dediği gibi, ayrıntıların bir önemi yoktu. Sonuç olarak istediği şey, Eva’yla birlikte olmaktı. “Destegin için sana minnettarım,” dedi yavaşça. “Son derece duyarlı bir davranıştı.”

“Biliyor musun, şu son birkaç haftadır, seni gerçek anlamda tanıdım. Aslında bu çok tuhaf, çünkü seni çok iyi tanıdığımı sanıyordum. Oysa tanıımıyormuşum ve bunu yeni yeni anlıyorum.

Sanırım daha önceleri sende görmek istediğim kadarını görmüşüm, şimdiyse gerçek seni görüyorum.”

“Bu gerçekten de tuhaf,” dedi Mandy şarabından bir yudum alarak. “Ama sana katılıyorum. Ben de seni yeterince tanıyamamışım. Aslına bakarsan ben genel olarak erkekleri pek tanımyormuşum ve hayatımı herhangi bir erkekle paylaşamayacağımı anlamam epeyce zamanımı aldı. Eskiden ayaklarımı yerden kesecek beyaz atlı prensin gelmesini bekliyordum, ben de onun prensesi olacaktım ve o prens sadece beni sevmekle kalmayacak, bana tapacaktı.”

“Vay canına,” dedi Rick hafifçe gülerek.

“Doğru söylüyorum. Hatta benimkine benzer hayal dünyaları olan bir iki erkekle de tanıştım.”

“Ne oldu peki?”

“Her seferinde gerçek yaşamın, peri masallarından çok farklı olduğu ortaya çıktı. Çünkü bir erkek, birlikte olduğu kadına bir prenses gibi davrandığında ne gerçek yaşama ne de Eva gibi bir çocuğa yer kalmadığını ve ancak gerçeklerle bağımlı koparmadığım takdirde mutlu olabileceğimi keşfettim.”

“Bu oldukça iyi bir keşif. Ben de zaman içinde mükemmel bir robot değil de, gerçek bir kadın istediğimi fark ettim.”

“Mükemmel mi? Bu kelimeyi dağarcığından çıkarman bu kadar zor mu?”

“Bilemiyorum. Belki de hepimiz illüzyonların peşinden koşuyoruz.”

Mandy bir an nasıl bir karşılık vereceğini bilemedi.

Rick ayağa kalkıp, elini Mandy’ye uzattı. “Benimle dans eder misin?”

Üstlerinde dans etmeye uygun giysiler yoktu ve küçük dans pisti de epeyce ortalık yerdeydi. Akvaryum gezisinden sonra kıyafetlerini değiştirmeye fırsat bulamamışlardı. Yemeklerinin servis edilmesi de an meselesiydi. Mandy bunları düşünmeyi bir tarafa bırakıp, ayağa kalktı ve Rick’in elini tuttu.

Birlikte dans pistine ilerlediler.

Rick yavaşça Mandy’yi kollarının arasına aldı.

Güneş bir saat kadar önce batmıştı ve arkalarında ay yükselmeye başlamıştı.

Mandy okyanusun sularında oynayan yakamozları görebiliyordu. Rick'e iyice sokuldu ve gözlerini kapattı.

Müziğin hafif ritmiyle sallanıyorlardı.

Mandy için Rick'in yanında olmanın dışında hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Onun bedeninden yayılan ısı her yanını sarmıştı. Teni sızlamaya, yüreği hızla atmaya başlamış, içini bir arzu dalgası kaplamıştı. Son birkaç haftadır Rick'e duyduğu arzulara gem vurmaya başarmıştı ama şu an hisleri adeta zincirlerinden boşanmış, mantığını tehdit ediyor gibiydi. Tenlerinin temasının, bacaklarının zaman zaman birbirine dokunmasının, parmaklarının birbirlerinininkine kenetlenmiş olmasının şiddetle farkındaydı.

Her hareketleri, her nefesleri danslarının daha da erotik bir boyuta taşıyordu.

Mandy'nin göğüsleri hassaslaşmış, kasıkları sızlamaya başlamıştı. Tanrım, nesi vardı böyle? Niçin böyle tepkiler veriyordu? Sırası mıydı? Hemen buradan kaçıp gitmesi gerektiğini biliyordu ama onun kollarında kalma isteği öylesine güçlüydü ki, gidemiyordu. İçinde kopan fırtınayla boğuşmak için öylesine büyük bir mücadele veriyordu ki, durduklarının neden sonra farkına varabiliyordu.

Rick, Mandy'nin yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine bakarak, "Aramızda yarım kalan her şeyi tamamlamak zorundayız Mandy," diye mırıldandı. Başlangıçta senin ilişkimizle ilgili teklifini oldukça mantıklı bulmuştum ama şimdi sana soluk almak kadar ihtiyacım var. Sana böyle dokunmak, seninle birlikte olmak, arzudan yanıp tutuşmama neden oluyor. Bunları sana söylemek zorundayım, çünkü bu gece o süitte senden ayrı yatmaya katlanabileceğimi sanmıyorum. Ancak seni istemediğin bir şeye zorlamak da istemiyorum, bu yüzden de yemekten sonra Santa Barbara'ya dönsek iyi olacak sanırım."

Rick'in sözleri, Mandy'nin zaten sarsılmış olan dengesini alt üst etmişti. Rick'in gözlerindeki arzuyu okuyabiliyor, tüm bedeninin kasıldığını ve tahrik olduğunu fark edebiliyordu. Doğruydum,

ilişkileriyle ilgili bütün kuralları kendisi koymuştu ve şu an bile o kuralların son derece mantıklı olduğunu düşünüyordu. İlişkilerini ileri bir aşamaya taşımaları, son derece aptalca olurdu. Sonuç olarak bu işe aralarında bitmemiş her ne varsa bitirmek için başlamışlardı. Ani bir dürtüyle Rick'e sokuldu ve dudaklarını onun dudaklarına dokundurdu. "Ben pek aç değilim. Ya sen?"

Rick duyduklarına inanamıyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle Mandy'nin yüzüne bakakaldı.

"Hemen yukarıya çıksak iyi olabilir."

"Valizlerimizi toplamak için mi?"

"Hayır. Kalmak için."

Rick'in gözbebekleri hafifçe irileşti. "Mandy, bundan emin misin?"

"Sadece seni istediğimden eminim ve sen de beni istiyormuş gibi görüldüğüne göre..." Mandy, duraklayıp genzini temizledi. "Şimdi tutup, ikimiz de yetişkiniz, falan gibi nutuklar atabilirim ama gerçek düşüncem bu değil. Tamam, kabul ediyorum, bu tam anlamıyla bir çılgınlık. Hadi, birlikte bir çılgınlık yapalım."

Rick hiçbir şey söylemeden Mandy'i elinden tuttuğu gibi doğruca masaya götürdü.

Tam bu sırada garson, elinde başlangıç yemekleriyle yanlarına geldi.

"Son anda bir şey çıktı," dedi Rick ve birden gülümsedi. "Lütfen hesabı oda numaramıza geçirin."

Rick aceleyle Mandy'nin çantasını alıp, onu restoranın çıkışındaki asansöre doğru yönlendirirken, "Bahşışınızı eklemeyi de unutmayın," diye seslendi garsona.

Ve asansöre binip, daha kapının kapanmasına fırsat kalmadan Rick, Mandy'yi kollarına alıp, öpmeye başladı.

Rick'in dudaklarının baskısı ve bedeninin sıcaklığı, Mandy'nin başını döndürmüştü. Dudaklarını aralayıp, onun dilinin ağzının içinde dolaşmasına fırsat verdi. Rick'in arzu dolu nefesi şarap kokuyordu. Kollarını onun boynuna dolayıp, bedenini onun bedenine yasladı. Ona yakın olmak için çıldırıyordu. Onu iyice kendine çekti.

Rick birden nefesini tuttu ve dudaklarını Mandy'nin dudaklarından ayırdı. "Mandy, kendimi kontrol edemiyorum. Bana ne yaptığının farkında mısın?"

"Ben bir şey yapmıyorum."

Rick hafifçe inledi. "Yapılabilecek her şeyi yapıyorsun."

Mandy de elinde olmadan inledi. Nefes nefese kalmıştı. Rick'in ellerinin bedeninde dolaşmasını istiyordu. Onun bedeniyle aralarında hiçbir engelin kalmamasını istiyordu. Üstlerindeki giysilerden bir an önce kurtulmaları gerekiyordu. Uzanıp Rick'in gömleğinin düğmelerini çözmeye davrandı.

Tam o sırada asansörün kapısı açıldı.

Mandy korkuyla yerinden sıçradı. Tanrım, altıncı kata çıkmışlardı ve nerede olduklarını tamamen unutmuştu. Hayatı boyunca kendini böylesine kaybettiğini hiç hatırlamıyordu.

Rick, Mandy'nin elini sıkıca tuttu ve odalarına giden koridora çıkardı.

Bereket versin ki koridor bomboştu da kimse utanç verici tavırlarına tanık olmamıştı. Gerçi Mandy hissettiği duygulardan ve tutkulu tavırlarından utanmıyordu ama böylesine özel anların da dört duvar arasında yaşanması gerektiğine inanırdı.

Heyecan ve stresten olsa gerek, Rick'in odanın anahtar kartını pantolonunun arka cebinden çıkarıp, kapıyı açabilmesi biraz zaman almıştı.

Doğruca yatak odasına girdiler.

Rick kapıyı hızla kapadı.

Ve anında kendilerini birbirlerinin kollarında buldular.

Mandy, hemen Rick'in gömlek düğmelerini açmaya başladı.

Rick'de, Mandy'i soymaya başladı.

Ancak bir iki saniye sonra aynı anda birbirlerini soymalarının güç olacağını anlayarak, güçlkle de olsa birbirlerinden uzaklaşıp, soyunmaya başladılar. Sonra da hemen birbirlerine sarıldılar.

"Seni çılgınca istiyorum," diye soludu Rick, Mandy'nin çenesini, boynunu, kulağının altındaki hassas noktayı öperken. "Seni istiyorum. Günlerdir bunu düşünüyordum. Seninle sevişmenin hayalini kuruyordum. Seviştığımız o öğleden sonrayı yüzlerce kez

hayalimde canlandırdım. Bunu bir daha yapmamamızı istemekte haklıydın ama bu beni, seni düşlemekten alıkoyamadı.”

Rick’in sözleri, Mandy’nin iyice tahrik olmasına yol açmış, içinin crimesine ve kendini tamamen onun kollarına bırakmasına neden olmuştu. Tam onu çılgınca arzuladığını, geçirdikleri öğleden sonranın anıları yüzünden nasıl uykusuz geceler geçirdiğini söyleyecekti ki, Rick’in bir anda ağzını kaplayan dudakları konuşmasına engel oldu. Sonrasında da konuşmak aklına bile gelmedi.

Rick, Mandy’nin sutyenini çıkarıp yere attı ve onun dolgun göğüslerini kavrayıp, okşamaya başladı.

Mandy adeta içinin kavrulduğunu hissediyor, Rick’in dudaklarını çılgınca öpüyor, parmaklarını onun saçlarının arasında dolaştırıyordu. Birden elini onun bacaklarının arasına kaydırıp, onu okşamaya başladı.

Rick de bir eliyle Mandy’nin göğüslerini okşarken, diğer eliyle de onun kalçasını okşamaya başladı ve birden onu tutup, kendi vücuduna bastırdı.

Mandy bir çığlık attı. Tanrım, inanılmazdı, muhteşemdi. Hiç böylesine çılgınca bir ihtiras yaşamamıştı, ama bu yetmezdi. Çıplak, çıırılçıplak olmaları gerekiyordu. Hemen, şimdi! Titreyen elleri Rick’in şortunun fermuarına uzandı ama fermuarı açmayı başaramadı.

Rick, dudaklarını onun dudaklarından ayırmadan fermuarını açtı.

Mandy de kendi şortunun fermuarını indirdi.

Sonunda ikisi de çıırılçıplaktılar.

Rick başını kaldırıp Mandy’nin yüzüne baktı.

Mandy onun bakışlarındaki manayı çıkaramıyordu ama şayet gördükleri arzuysa, inanılmaz kuvvetli bir duyguymuş gibi görünüyordu. Karşı konulamayacak kadar kuvvetli.

Rick, tam eğilip Mandy’yi kucaklayacakken birden doğrularak, “Tanrım, umarım tıraş takımımın içinde vardır,” diye söyledi.

Mandy kendinden geçmiş bir ifadeyle Rick’in yüzüne baktı.

“Ne? Oh, bu hiç aklıma gelmemiştii,” diye mırıldandı uyuşmuş gibi. Elbette önlem almaları gerekiyordu. Kendisi herhangi bir önlem almadığına göre Rick’in mutlaka alması gerekiyordu.

Rick hızla kendi odasına ait banyoya gitti.

Mandy onun güçlü kaslarını, zarif yürüyüşünü hayranlıkla izledi ve neden sonra kendine gelip, “Şey, yanında yoksa başka bir yöntem deneyebiliriz,” diye seslendi.

“Biliyorum ama kısıtlanalım istemiyorum,” diye karşılık verdi Rick. “Seni hissetmek istiyorum. Düşünmek bile beni çıldırıyor.”

Rick’in sözleri Mandy’nin yanaklarının alev alev yanmasına, boğazının kurumasına yetmişti.

“Oh, buldum!” Rick banyodan zafer kazanmış bir kumandan edasıyla çıkıp, yerinden bir milim bile kımlıdayamamış olan Mandy’yi yeniden kollarının arasına alıverdi. “Seni istiyorum, Tanrım, seni deli gibi istiyorum.” Bir yandan Mandy’yi arkada kalan yatağa ilerletiyor, diğer yandan boynunu, göğüslerini çılgınca öpüyordu.

Mandy arkasında yatağı hissedip durdu.

Rick onu nazıkçe yatırdı ve göğüslerini öpmeye başladı.

Mandy inliyordu. Tüm bedeni beklentiyle kasılmıştı.

Ancak Rick acelesi yokmuş gibi görünüyordu. “Çok güzel-sin,” diye mırıldandı. “Bu halin o kadar hoşuma gidiyor ki.”

Mandy kendinden geçmiş gibiydi. Rick ne yaptığını çok iyi bilen kusursuz bir aşıktı. Art arda yaşattığı zevk dalgalarıyla, adeta başka bir boyuta geçmesine neden oluyordu. “Bir daha ayağa kalkabileceğimi sanmıyorum,” diye mırıldandı.

“O zaman burada yatar ve sonsuza dek sevişiriz,” diye yanıt verdi Rick.

Mandy başını salladı.

Rick sözlerini kanıtlarcasına Mandy’yi yeniden öpmeye başladı.

Mandy benliğini yeni bir arzusun esir aldığını hissetti. Bu inanılmaz bir şeydi.

“İlk seferkinden bile daha inanılmazdı,” diye mırıldandı Mandy bir süre sonra Rick’in kollarında yatarken. Az önce olan-

lar, ancak erotik bir düşte yaşanabilirdi.

“Bunu haftalardır hayal ediyordum.”

Mandy gülümsemi. Kendisi de hep bunu hayal etmemiş miydi? Ama hayır, bu kadar çılgınca sevişmeyi hayal bile edememişti. Hayallerindeki şey romantik bir akşam yemeği, çiçekler, mumlar ve tekliflerdi. Teklifler miydi? Yavaşça dirseklerinin üzerinde doğruldu.

“Ne oldu,” diye sordu Rick.

“Hiçbir şey.” Hayır, aklından geçenleri onunla paylaşamazdı, çünkü paylaşacak olursa Rick çıldırdığını düşünürdü. Yavaşça pikenin altına kaydı.

Rick de yataktan kalkıp banyoya gitti ve kısa sürede geri döndü.

Mandy gülümsemeye ve normal davranmaya çalışıyordu. Tabi bu koşullar altında ne kadar normal davranılabilirse.

“Biraz daha uzanıp dinlendikten sonra bornozlarımızı giyelim ve oda servisini arayıp, akşam yemeğimizi isteyelim. Ne dersin?” dedi Rick.

“Neden olmasın,” dedi Mandy. Aslında bir lokma bile yemek istemiyordu ama bunu ona belli etmeye niyeti yoktu, çünkü Rick iştahsızlığının nedenini öğrenmek isterdi.

Rick, Mandy’yi kollarının arasına çekti. “Bu gece seni yanımdan ayırmak istemiyorum,” dedi gülümseyerek. “İstemezsen tekrar sevişmeyiz ama yanımda uyumamı istiyorum.”

Mandy başını onun omzuna yasladı. “Ben de seninle uyumayı isterim,” dedi içini çekerek. “Tekrar sevişmeyi de.”

“Gerçekten mi?”

Mandy başını salladı. Nasıl olsa istemiyormuş gibi görünmeye çalışmasının hiçbir yararı olmayacaktı. Artık olan olmuştu ve farkına bile varmadan Rick Benson’a yeniden tutulmuştu. Ona yeniden aşık olmuştu. Belki de çok daha kötüsüydü yani belki de Rick’i sevmekten hiç vazgeçmemişti. Gerçi neyin doğru olduğunun artık ne önemi vardı ki?

Önemli olan tek şey gelinen noktaydı.

Rick’i seviyordu.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

“İyi misin,” diye sordu Rick, Mandy’den yana bir bakış atarak.

Kuzeye, Los Angeles’a doğru yola çıkmışlardı.

“Elbette iyiyim.” Mandy haki renkli şortunun paçasını düzeltti. “Neden olmayacakmışım ki?”

Rick düşünceli bakışlarını yola çevirdi. Bir şey olmuştu ve Mandy değişmişti. Onun nesi olduğunu bilmiyordu ama bir sorunu olduğundan emindi. Gecenin bir yarısı bu fikre kapılmıştı. Kendisini neyin uyandırdığını bilmiyordu ama tuhaf bir hisle uyanmış ve dönüp Mandy’ye bakmıştı. Mandy de uyanmış, kendisine bakıyordu. O zaman da Mandy’ye ne olduğunu sormuştu ve o zamanda tıpkı az önce olduğu gibi tatmin edici bir yanıt alamamıştı. Sonra da Mandy iyice yanına sokulmuş ve kendisini öpmeye başlamıştı. Öylesine yoğun öpüyordu ki, Rick’in nefesi kesilmiş, aklı başından gitmişti. Sonunda da ateşli bir sevişme daha yaşamışlardı ve Rick o tuhaf hissi unutuvermişti. Ama işte şimdi, yine o tuhaf hissi yaşıyordu. Adını koyamasa da gecedен bu yana aralarında değişen bir şeyler olduğundan emindi. Tanrım!

Ne değişmişti, neden değişmişti?

Gerçi sabah uyandıklarında Mandy eskisi gibiydi neşeli ve yakındı. Birlikte aldıkları duş da bunun kanıtı gibiydi. Ancak Rick duşta da o tuhaf hisse kapılmıştı. Mandy'nin gözlerinin derinliklerinde tanımlayamadığı bir şeyler vardı sanki. Birden korkuya kapıldı. Yoksa Mandy yaptıklarından pişmanlık mı duyuyordu? Hayır, bunu düşünmek bile istemiyordu. Birlikte çok mutlu değiller miydi? Kendisi böyle hissederken, Mandy'nin pişmanlık yaşaması mümkün müydü? Neredeyse bütün gece sevişmemişler miydi? Birden Mandy'nin içini çektiğini işiterek, düşüncelerinden sıyrıldı.

"Beni bağışla Rick," dedi Mandy usulca. "Son günlerde kafam çok karışık. Cassie bir iki güne kadar gelir ve onunla zaman geçirmeyi de çok istiyorum, yani durumumuz değişecek. Eskisi kadar birlikte olamayacağız. Aslına bakarsan böylesi bizim açımızdan da iyi olur. Demek istediğim senin de işlerin ve hayatınla ilgili başka meşguliyetlerin var."

Rick başını sallayarak Mandy'nin sözlerini onaylamış gibi göründü, çünkü ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bir an için işini çok sevdiğini ama hayatın işten ibaret olmadığını anladığını söylemeyi düşündü. Artık işiyle ilgili düşünceleri farklıydı ve mutlu bir yuva kurduğunda daha az çalışmayı kafasına koymuştu. İlk evliliğinde yaptığı hatayı yapmayacaktı. Normal insanlar gibi çalışacak ve özel yaşamına gereken zamanı ayıracaktı. Zaten bütün bunlara, Mandy hayatına yeniden girmeden önce karar vermişti, ancak bunları ona söylemesinin zamanı olup olmadığını bilmediği için sessiz kalmayı tercih etti.

Mandy başını pencereden yana çevirmiş, dışarıyı seyreliyordu.

Rick, Mandy'nin söylediklerinin bir kısmının doğru olduğunu biliyordu, ancak onun söylemeyi uygun görmediği bazı şeyler olduğunu da seziyordu. Acaba kendisiyle paylaşmak istemediği düşünceleri nelerdi? Birden aklına önceki gün akvaryumda Eva'yla geçirdikleri saatler geldi ve küçük kızı düşününce birden içi ferahlayarak, hafifçe gülümsedi. İri gözleri ve kocaman gü-

lümsemesiyle ne tatlı bir çocuktur. O küçük kızla birlikte olmaktan gerçekten keyif almıştı ve onun, Mandy'yle olan ilişkisini izlemek bazı gerçeklerin farkına varmasını sağlamıştı. Mandy o küçük kıza evlat edinmeyi çok istiyordu.

Rick birden nasıl bir geleceklere olabileceğini düşünecek oldu ama hemen durakladı. Tanrım, çıldırmış olmalıydı. Eva'yı evlat edinecek olan Mandy'ydi, kendisinin bu işle ne ilgisi vardı ki? Tamam, Eva'yla birlikte olmaktan keyif almıştı ama bu bir ömür boyu Eva'nın sorumluluğunu üzerine alacağı anlamına gelmezdi ki. Mandy gibi, kendini bir ebeveyn olarak görmüyordu. Gerçi Mandy'nin ille de tek ebeveyn olunması gerekmiyordu. Bir eşi de olabilirdi. Hayallerini, ideallerini, yüreğini paylaşabileceği bir eş. Derin bir nefes aldı, ama ne kadar kaçmaya çalışsa da, gözlerinin önündeki sahnede hep Mandy ve Eva vardı. Ve sahne giderek kalabalıklaşıyor, başka çocuklar da katılıyordu.

Rick zihninde sanki bir geleceği kurguluyordu ve ayrıntıların netliği afallamasına neden olmuştu. Göğsünde tuhaf bir ağırlık hissetti. İçini özleme benzer bir his sarmıştı.

Tanrım, neler oluyordu? Mandy'ye karşı ne tür hisler besliyordu? Ona birtakım hisler beslememesi gerekiyordu. Şimdi olmazdı. Bunca zaman sonra olmazdı. Her şey geçmişte kalmıştı. Yıllar önce yaşanmış ve bitmişti. Yine aynı yola girmenin manası yoktu. Mandy'yi tekrar hayatına sokamazdı.

Rick gözlerinin önündeki sahnenin kaybolmasını istercesine başını iki yana salladı ve tekrar aynı görüntülerin gelmesini engellemek istercesine direksiyonu kavrayıp, yola odaklanmaya çalıştı.

Carpinteria'ya giden sapağa gelmişlerdi.

Rick, Mandy'ye eve gitmek isteyip istemediğini sormadı, çünkü yalnız kalıp düşünmek istiyordu. Yazlık evin önüne geldiklerinde arabayı park etti.

Mandy, Rick'e dönerek, "Gerçekten çok iyi vakit geçirdim," dedi.

Rick onun bakışlarında tuhaf bir pırıltı gördüğüne yemin edebilirdi.

"Dünkü yardımlarından dolayı çok teşekkür ederim." diye de-

vam etti Mandy.

Rick boğazının kuruduğunu hissetti. Konuşmaya kalksa sesi çıkmayacak gibiydi. Genzini temizledi. “Ben de... Ben de çok iyi vakit geçirdim. Teşekkür etmene hiç gerek yok. Eva’yla ilgili her şeyin yoluna girmesine de memnun oldum.”

Aralarında garip bir sessizlik oldu.

Rick, Mandy’nin hiçbir şey söylememesine bir anlam veremedi. Daha düne kadar, konuşmaya başladıklarında hiçbir duraklama ya da tereddüt yaşamamışlardı. Gayet iyi anlaşıyorlardı, öyle değil mi? Tamam, evlilikleri sırasında konuşmakla ilgili sorunları olmuştu ama son birkaç haftadır sözcüklerle ilgili hiç problem yaşamamışlardı.

Birkaç saniye sonra Mandy omzunu silkti ve arka koltuğa uzanıp çantasını aldı. “Pekâlâ, sonra görüşürüz.”

“Elbette.”

Rick’in içinden pek çok şey söylemek geçiyordu. Ama söylemeli miydi acaba? Anlamı olur muydu? Asıl istediği... Tanrım, ne istediğini bilmiyordu ki. En doğrusu, Mandy’nin gitmesine izin vermesiydi.

Mandy iki katlı evin kapısına doğru ilerlerken, bir ara dönüp Rick’e el salladı, sonra da kapıyı açıp içeriye girdi.

Rick de fazla oyalanmadan arabayı çalıştırıp yoluna devam etti. Ancak göğsündeki ağırlık giderek artıyordu. İçini sanki çok önemli bir kayıp yaşanmış gibi bir his sarmıştı. Hayır, bu doğru değildi. Hiçbir şey kaybetmemişti. Mandy’yle bundan sonra da görüşeceklerdi. Zaman zaman elbette. Son birkaç haftadır sık görüşmelerinin nedeni ise, aralarında yarım kalmış bir şeylerin kapanışını yapmaktı. Boşanmışlardı ve üzerinden yıllar geçmişti. Peki, neden şimdi geçmişi kurcalayıp, bir takım şeylerin hesaplarını yapıyordu? Diğer sorular gibi bunun da yanıtını bilmiyordu.

Rick sürekli olarak yeniden deneseler bile aynı sonuçla karşılaşacaklarını kendine söyleyip dursa da hiç yararı olmuyordu. Mandy’nin insanların değişeceklerine dair sağlam bir inancı vardı ve ikisinin de değiştiklerinden emindi. Değiştiklerine göre de aynı sonuçlarla karşılaşmalarının mümkün olmadığını söylüyordu. Ve

o konuşurken neredeyse ona inanmıştı.

Ama şimdi Rick, arabada yalnız başına Santa Barbara'ya doğru giderken düşüncelerinin çıkmaza girdiğini fark ediyordu. Mandy değiştikleri konusunda haklı olsa bile ne kadar değişmiş olabilirlerdi ki? Bir ilişkiyi yürütmeye yetecek kadar değil herhalde. Yeniden bir araya gelmeye kalkışlarsa, Mandy'nin zora geldiğinde yine kaçmayacağını kim garanti edebilirdi? Onun duygularının aynı kalacağına inanabilir miydi? Yepyeni bir sayfa açmayı başarabilecek kadar farklı insanlar olmaları mümkün müydü?

Aslına bakılırsa, Rick bunları tekrar tekrar düşündüğüne bile inanamıyordu. Sekiz yıldır ilk kez karşı cinsle ilişkileri konusunda böylesine kararsızdı, ancak Mandy'nin kendisi için ne ifade ettiğini belirlemek ve bunun yaparken de ihtiyatı elden bırakmamak zorundaydı.

Son sekiz yıldır birçok kadınla çıkmıştı ama hiç biri kalbini kazanamamıştı. Onlarla çıkmış, birlikte olmuş, tatillere gitmiş ama duygusal anlamda özgür kalmıştı. Hatta zaman zaman bir sorunu olduğunu düşündüğü bile olmuştu.

Niçin hiçbir kadın sadece seks yönünden ilgisini çekmekten öteye geçememişti?

Bunun nedeni, bunca yıldır Mandy'ye olan aşkının bitmemiş olması olabilir miydi?

Hayır. Neden bu olamazdı. Elbette onca yıldır Mandy'yi beklememişti. Hayatını tesadüflere bırakmış olamazdı.

Tanrım! Annesinin masum bir önerisiyle, hayatını nasıl da alt üst olmuştu.

Gerçekten masum bir öneri miydi?

"Buna ben de inanamıyorum," dedi Cassie, hayal kırıklığıyla. "Buradan bir an önce ayrılma hayalleri kuruyordum ama görünüşe göre beş altı gün daha hiçbir yere kimildayamayacağım. İnana bana en az senin kadar üzgünüm."

Mandy'nin ahizeyi tutan parmakları birden kasıldıysa da, yaşadığı paniği arkadaşına belli etmemeye çalıştı. Cassie'nin bir an önce gelmesini sadece arkadaşıyla birlikte iyi vakit geçirmek için değil, aynı zamanda Cassie sayesinde Rick'le ilgili düşüncelerin-

den biraz olsun kurtulmak ve arkadaşından tereddütleriyle ilgili akıl almak için de istiyordu. Ancak Cassie bir süre daha geleme-yeceğine göre, Rick'le ilgili düşünceleriyle baş başa kalmıştı. "Sensiz yapamayacaklarını bilmek gururunu okşuyor olmalı," dedi olayı hafife almaya çalışarak.

"Evet, işimi iyi yapıyorum ama bunun özel hayatımı böylesine etkilemesi hoşuma gitmiyor. Neyse, yapılacak bir şey olmadığına göre, kabullenmem gerekiyor, öyle değil mi?"

"Kesinlikle. Ben de bu arada iyice güneşlenip yanık tenimle seni kıskandırmayı hedefleyeyim bari."

Cassie güldü. "Neredeyse yüz faktörlük güneş kremi kullanırken ne kadar yanabilirsin ki?"

"Yine de hayalini kurmak güzeldi," dedi Mandy. "Seni özledim."

"Oh, ben de seni özledim Mandy. Umarım haftaya gelebilirim."

O sırada Mandy telefonun diğer ucundan gelen uğultuya benzer sesleri işitti.

"Korkarım hemen kapatmam gerekiyor," dedi Cassie, sesini alçaltarak. "Seni sonra ararım. Hoşça kal."

"Tamam, hoşça kal."

Mandy telefonu kapattıktan sonra kendini evin dışına atıp yürümeye başladı. Ancak ne kadar yürürse yürüsün, düşüncelerinden uzaklaşamayacağından emindi. Nereye giderse gitsin, sorunlarını da kendisiyle birlikte götürecekti. Öyleyse kaçmanın anlamı yoktu. Er geç yüzleşmesi gerekiyordu. Birden durakladı. Bekletmenin, ertelemenin bir yararı olmayacaktı. Rick'i seviyordu. Belki de onu sevmekten hiç vazgeçmemişti. Bu durumda ne yapması gerekiyordu? Alıp başını gidecek, yine kaçacak mıydı yoksa yetişkin bir kadın gibi karşısına geçip onu sevdiğini mi söyleyecekti?

Mandy birden avuçlarının terlediğini fark etti. İlk aklına gelen şey tabii ki ortadan kaybolmaktır ama bunun yapılacak en doğru hareket olmadığını da biliyordu. Kaçmak geçici bir çözümdü ve uzun vadede acısını yine kendisi çekecekti.

Keşke Rick'in kendisine karşı olan duygularını bilebilseydi. O zaman nasıl hareket edeceğini daha kolay belirlerdi. Tamam, Rick'le fiziksel anlamda muhteşem bir birliktelikleri vardı ve birlikte zaman geçirmekten de keyif alıyorlardı. Ancak bunun hiçbir anlamı olmayabilirdi. Rick kendisiyle ilgili özel duygular beslemiyor olabilirdi. Onun gibi, insanları daha çok bir deney materyali gibi gören bir adamdan, derin duygular beklenebilir miydi?

Ancak her şeye rağmen bu işi bir şekilde çözüme kavuşturmalıydı. Ağır adımlarla eve doğru yöneldi ve eve geldikten sonra da cesaretini toplaması için oturma odasında birkaç tur atması gerekti. Nihayet ahizeyi kaldırdı ve Rick'in numarasını tuşladı. Aslında Rick'in doğrudan ofise gitmiş olabileceğini düşünüyordu ama telefon bir kez çalar çalmaz açıldı.

"Efendim."

"Benim," dedi Mandy yavaşça. Eli ayağı tir tir titriyordu. Tanrım, telefonla konuşmak bile böylesine gerilmesine sebep oluyorsa, bir araya geldiklerinde neler hissedecekti acaba? Her neyse, şu an bunu düşünmese iyi ederdi.

"Ne oldu Mandy?"

"Şey, düşündüm de..." Mandy duraklayıp boğazını temizledi. "Seninle konuşmam gerekiyor."

"Benim de seninle konuşacaklarım vardı."

"Tamam. Ben oraya gelebilirim. Sakıncası yoksa..."

"Seni bekliyorum."

Mandy yarım saat sonra Rick'in evinin önünde arabayı park ederken, Rick'in son sözleri kulaklarında çınlıyordu.

Seni bekliyorum.

Rick gerçekten de bekliyordu. Kapının önünde durmuş, Mandy'nin park edişini izliyordu.

Mandy yol boyunca bu güzel evde Rick'le birlikte yaşamının nasıl olacağına dair hayaller kurmuş, sonra da bunun imkânsız olduğuna karar vermişti. Zaten önemle olan Rick'le birlikte olmak, nerede yaşadıkları değil. Arabadan indi. Aralarındaki me-

safeye rağmen Rick'in de kendisi gibi gergin olduğunu anlayabiliyordu ve bu hiç de hayra alamet değildi. Çantasını arabada bıraktığı için araba anahtarını şortunun cebine attı.

"İçeri girelim mi," diye sordu Rick kupkuru bir sesle, Mandy yanına yaklaştığında.

"Olur."

Rick, Mandy'nin geçmesi için kenara çekildi.

Mandy mermer girişin ortasında durdu. Bir an oturma odasına geçmelerini önermeyi düşündüyse de hemen vazgeçti. Öylesine gergindi ki, hareket halinde olması gerekiyordu, bir yerde sakince oturamayacaktı. Genzini temizledi ve kollarını kavuşturup, ona doğru döndü.

Rick'in ifadesi son derece ciddiydi. Gözlerinde o her zamanki pırıltılardan eser yoktu. Dudakları adeta dümdüz bir çizgiye dönüşmüştü.

Tanrım! Rick kendisine böylesine soğuk bir ifadeyle bakarken, ona olan duygularını nasıl ifade edecekti ki? Derin bir nefes alıp cesaretini toplamaya çalıştı. "Sakıncası yoksa önce ben başlamak istiyorum."

Rick başını salladı. Yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu.

Mandy midesinin kasıldığını hissetti. "Pekâlâ," dedi sesinin titremesine engel olmaya çalışarak. "Son birkaç haftadır yaşadıklarımız bana, aramızda yarım kalmış şeylerden daha fazlasının olduğunu gösterdi."

Rick herhangi bir tepki göstermedi.

"Yani en azından benim açımdan böyle olduğunu fark ettim," dedi Mandy kollarını iki yanına indirerek. Sonra da ellerini şortunun ceplerine soktu. "Biliyorum, yarım kalmış her ne varsa, bitirmeyi kararlaştırmıştık. Başlangıçta bunun mümkün olduğunu sanmıştım ama sonra yanıldığımı anladım. Çünkü..." Mandy bedeninin ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. "Taraflardan biri diğerine hâlâ aşıkça bir şeyleri bitirmek mümkün değilmiş." Birden durakladı. "Hâlâ aşıkça dememeliydim. Yeniden aşık olmuşsa demeliydim. Ya da bilmiyorum işte."

Rick yine hiçbir şey söylemedi ve yine yüzünde aynı anlaşıl-

maz ifade vardı.

Mandy içini çekti. "Evet. İşin doğrusu şu ki ben, sana aşığım Rick ve bu eskiden beri sürüyor mu ya da yeni mi, bilemiyorum. Bildiğim tek şey var, o da şu an hissettiklerim." İşte söylenebilecek her şeyi söylemişti. Artık ağzını sımsıkı kapatıp, beklemeliydi.

Rick'te hâlâ herhangi bir hareket yoktu. Öylece durmuş Mandy'yi seyrediyordu.

Mandy endişeyle beklerken boğazının düğümlendiğini hissetti. Bu sahneyi hayalinde böyle canlandırmamıştı. Rick'in bir anda gözlerinin parlamasını, kendisini kollarının arasına falan almasını ummuştu. Hatta Rick kendisinin de aynı duyguları beslediğini, bundan böyle sonsuza dek mutlu olacaklarını söyleyecekti. Ya da buna benzer bir şeyler.

"Kulağa gerçekten de çok hoş geliyor," dedi Rick sonunda. "Ama işler kötüye giderse ne olacak? Tekrar kaçman ne kadar zaman alacak? Ne olduğunda, çekip gideceksin?"

Tanrım! Mandy bu sözleri hiç beklemiyordu. Bunlar gerçekten de canını yakan sözlerdi. "Artık değiştim," diye mırıldandı güçsüz bir sesle. "Tıpkı senin sekiz yıl önceki insan olmadığın gibi, ben de değilim. İkimiz de değiştik."

"Bunu nasıl bilebilirim ki," dedi Rick buz gibi bir ses tonuyla. "İlk pürüzde arkana bile bakmadan gitmeyeceğini kim garanti edebilir?"

Mandy birden, onun çekip gitmesinden kaygılanmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. Böyle bir korkusunun olması, onun bu konuyu düşündüğünü gösterirdi. Duygularının onu hiç ilgilenmediğini söyleyip, kapıyı gösterseydi, çok daha kötü olmaz mıydı?

"Şimdilik bana güvenmek zorundasın, işler kötüye gittiğinde neler olacağını o zaman göreceksin."

"Bu kadarı kâfi değil."

Mandy birden sinirlendi. "Pekâlâ. Demek kesin bir kanıt istiyorsun. Sürekli olarak insanların değişebileceğinden söz edip durmuyor muyduk? İşinde dünya kadar risk almaya hazırsın ama özel yaşamına gelince risk almak istemiyorsun. Her şeyin belir-

lenmiş olmasını istiyorsun öyle mi? Sana bir şey söyleyeyim mi Rick, bu bir deney değil. Gerçek hayattan söz ediyoruz ve gerçek hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur, neler olacağını önceden belirleyemezsin. Bazı şeyleri hayatın akışına bırakmak gerekir. Her şeyi belirlenmiş bir yoldan yürümeyi istemek sadece mazerettir ve çaba göstermemek anlamına gelir.”

Rick bir şey söylemedi.

Mandy sözlerinin iki katlı evin duvarlarında yankılandığını işitir gibi oldu ve birden beyninin içinde bir ampul yanmış gibi oldu. Rick’i kendisine güvenmediği, risk almaya yanaşmadığı için suçluyordu, peki kendisi ondan farklı mıydı? Koşulsuz sevmek, risk almak, elinden gelen gelenin en iyisini yapmak konularında kendisi çok mu iyiydi yani?

Eva konusundaki soruda bu değil miydi? Ama bundan sonra böyle bir sorunu olmayacaktı. Tabii ki her zaman en doğru adımı atamayacaktı, kimse kusursuz olamazdı, ama Eva’yı tüm kalbiyle sevecek, her zaman yanında olacak ve ona güven dolu, sevgi dolu bir yuva verecekti.

Birden dünyanın en büyük gizemini çözmüşçesine rahatladığını hissetti. “Hayat deneylerden ibaret değildir,” diye devam etti. “Olabilecekleri önceden hesaplayamazsın Rick. Risk almalısın. Bunun korkutucu olduğunu biliyorum. Özellikle de ben söz konusysam. Daha önce başarısız olduğumuzu unutmuş değilim, ama bu kez başarısak harika olmaz mı?”

Rick yine yanıt vermedi. Belki de yanıtı buydu, sessiz kalmak. Belki Mandy’yi sevmiyor, belki de seviyordu, ancak her iki durumda da duygularını ifade etmeye istekli olmadığı anlaşılıyordu.

Mandy söyleyeceklerini söylemişti. Daha fazla konuşmanın hiçbir anlamı yoktu. Gitmek üzere arkasını döndü.

“Yine mi kaçırıyorsun?”

Mandy ağır ağır döndü. “Hayır, kaçmıyorum. Aksine bir şeye doğru koşuyorum. Hemen Los Angeles’e gitmem gerekiyor.”

“Nedenini sorabilir miyim?”

“Eva’nın koruyucu annesi olmam için gereken kâğıtları imzalayacağım ve evlat edinme işlemlerini başlatacağım. Sonra da

Eva'yı alıp yazlık eve getireceğim. Yeni yaşamımıza buradan başlayacağız. Seni seviyorum ve birlikte olmamızı istiyorum ama beni istemeni sağlayamayacağımı da biliyorum.” Mandy, Rick’in yüzüne bakarken yüreğinin sızladığını hissediyordu. Ondan böyle ayrılmak aklına gelebilecek en kötü senaryoydu. Keşke böyle bitmeseydi. “Nerede olacağımı biliyorsun,” dedi ve arkasını dönüp kapıdan çıktı.

Rick onun gidişini izlemekle yetindi, çünkü ayaklarını hareket ettirebileceğini sanmıyordu. Biraz sonra Mandy’nin arabasının sesini işitti. Gitmişti işte.

Giriş holünün sessizliği dinleyerek ne kadar süre öylece dikildiğinin farkında değildi. Artık hiçbir şeyden emin değildi. Şimdi ne olacaktı? Sorular beynine hücum etmişti. Bundan sonra ne yapacaktı? Hayatını nasıl sürdürecekti? İçinden cılız bir ses hayatına kaldığı yerden devam edeceğini söylüyordu. Her şeyin kısa bir süre sonra eskisi gibi olacağını fısıldıyordu. Son birkaç haftadır Mandy’yle yaşadıkları oldukça ilginç ve keyifliydi. Ancak hepsi o kadardı. Daha önce başaramamışlardı, bu kez de farklı olması mümkün değildi. Mandy sevdiğini söylemişti, ama söyler söylemez de çekip gitmişti. Yani hiçbir şey değişmemişti, hele Mandy hiç değişmemişti. Yeniden birlikte olmaya kalkıştırlarsa, en küçük bir sorunda Mandy’nin kaçması, kendisini terk etmesi endişesini yaşayacaktı ki buna izin veremezdi. Düzenli bir hayatı vardı. Yıllar sonra her şey rayına girmişti. Tek eksiği iyi bir eş, çocuklarla dolu bir yuvaydı. Hayatına tekrar Mandy’yi alıp, tekrar aynı korkuları yaşayamazdı.

Ancak Mandy’nin sözlerini hatırlamadan da edemiyordu.

Hayır, kaçmıyorum. Aksine bir şeye doğru koşuyorum.

Rick gözlerini kapatıp güleç yüzlü, sarışın küçük kızı ve onun üstüne titreyen kızıl saçlı kadını hayal etti. Birbirleriyle nasıl da uyum sağlamışlardı. Dopdolu bir hayat yaşayacaklardı ve birbirlerini çılginca seveceklerdi. Göğsünde bir sızı hissetti.

“Neden ağlıyorsun,” diye sordu Eva şemsiyenin altından başını uzatarak.

Mandy hemen yanakların silip gülümsedi. "Ağlamıyorum. Yani, ağlamıyorum sayılır."

"Üzgün müsün?"

"Hemen düzelirim," diyen Mandy, Eva'nın şapkasını düzeltti.

"Tamam."

Yazlık evin önünde, kumsalda oturuyorlardı.

Cassie ertesı gün geliyordu.

Mandy yasal olarak Eva'nın koruyucu annesi olmuş, evlat edinme işlemlerini de başlatmıştı. Yani her şey yolundaydı. Tabi Rick'le son görüşmelerinin üzerinden dört gün geçmiş olmasına rağmen, Rick'den hiç bir haber çıkmamış olması hariç.

Mandy, Rick'i düşündüğü an gözlerinden akan yaşlara engel olamıyor, bu yüzden de kendini sürekli olarak başka şeyler düşünmeye zorluyordu. Kâh Eva'nın odasına alacağı eşyaları, kâh Güney Fransa'dan arayan babasının sözlerini düşünüyordu.

Babası telefonda, nihayet şımartabileceği bir torununun olmasından büyük bir sevinç duyduğunu söylemişti.

Mandy de babasını, bu sevincini fazla abartmaması konusunda uyarmıştı ama her an kapının önünde bir midilli falan görmeleri iştin bile değildi.

Derin bir nefes aldı. Her şey iyi olacaktı. Rick olmasa da bir şekilde hayatına devam edecekti. Şayet Rick, birlikte neler yaşayabileceklerini ve ne kadar mutlu olabileceklerini göremiyorsa, sersemin tekiydi. Öyle biri için de üzölmeye değmezdi.

Mandy bütün bu düşüncelerinin doğru olduğunu biliyordu ama mantığı, yüreğindeki acıyı hafifletmiyordu.

"Mandy bak!" Eva heyecanla yerinden fırladı.

Mandy başını. Eva'nın işaret ettiğı yere çevirince, bir adam ve bir köpek yavrusu gördü. Ancak güneş gözlerini kamaştırıyordu, bu yüzden görüntü sadece siluet halindeydi. Elbette adamı görür görmez kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı ama yanıldığından emindi. Tıpkı son dört gündür yüzlerce kez yanıldığı gibi. Ve artık hayal kırıklığı yaşamak istemiyordu.

Eva ayağı fırlayıp, "Rick, Rick," diye bağırarak koşmaya başladı. "Yavru köpek mi aldın?"

Mandy yavaşça ayağa kalktı. Eva, Rick mi demişti? Şayet bu doğruysa ve Rick gelmişse bu ne anlama geliyordu?

Adam yaklaşmıştı.

Ve evet gelen Rick'ti.

Eva, Rick'in eline yapışmıştı. Birkaç saniye konuştular, sonra da Rick küçük kızı kucaklayıp, havada döndürdü.

Minik yavru köpek kesik kesik havlıyordu.

Rick, Eva'yı yere indirdi ve küçük kız sevinçle yavru köpeği kucağına aldı.

Rick yavaşça yaklaşp, Mandy'nin karşısında durdu. Güneş gözlüğünü çıkardı ve eğilip Mandy'yi dudaklarından öptü. Sonra da geri çekilip, Mandy'nin gözlerinin içine baktı. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Birçok şey için."

Mandy adeta kalp atışlarını sesini işitiyor ve büyülenmiş gibi Rick'in yüzüne bakıyordu.

"Sürekli senin sözlerini düşündüm," dedi Rick. "Ve sonunda her şeyi yerli yerine oturttum." Yavaşça Mandy'nin yanağını okşadı. "Söylediklerinin pek çoğu doğruydü. Bazı konularda yanıtlıyor olsan da."

Mandy içindeki kaygıya karşın gülümsemeyi başaramıdı. "Bunlar tam da senden beklenebilecek sözler."

"Seni seviyorum Mandy," dedi Rick gülümseyerek. "Galiba seni sevmekten hiç vazgeçmemişim. Senden sonra kimseyi sevmedim ve nedenini sorgulamaya da hiç gerek duymadım. Bunun yarım kalmış şeyleri bitirmem gerektiğiyle ilgisi olduğunu sanmıyorum. Sanırım benim sorunum kalbimi zaten kaptırmış olmamdaydı ve geri almam gerekiyordu ama artık bunu istemiyorum."

Mandy gözyaşlarının akmasına engel olmaya kalkışmadı. Bunlar mutluluk gözyaşlarıydı.

"Hiçbir şeyin garantisi olmadığını söylerken haklıydın. Belki geçmişte böyle bir garantiye ihtiyaç duyuyordum, ama artık her şeyin olurluna bırakılmasından yanayım. Bundan böyle istediğim tek şey, birlikte olmamız. Eva'yı birlikte evlat edinmemizi ve ona birkaç kardeş vermemizi istiyorum. Hayatlarımızı birleştirmemizi istiyorum. Kesinlikle emin olduğum tek bir şey var, o da her za-

man yanı başımda olmanı istiyorum. Elbette zor günlerimiz de olabilir ama birlikte atlatabiliriz.”

Mandy daha fazla dayanamayıp Rick’in boynuna sarıldı. “Oh Rick, seni çok seviyorum.”

“Buna ne kadar sevindiğimi anlatamam.” Rick, Mandy’nin yüzünü ellerinin arasına aldı. “Evlen benimle Mandy. Benimle tekrar evlenmeni istiyorum. Bu kez yürüyecek, başaracağız, sana söz veriyorum.”

“Ben de söz veriyorum,” dedi Mandy gözlerinden sel gibi akan yaşlara aldırmadan. Aynı anda hem gülüp hem ağlıyordu. “Bir daha çekip gitmeyeceğime söz veriyorum. Bundan böyle benim yerim, senin yanın. Bunu geç de olsa anladım.”

Birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

Rick, Mandy’yi uzun uzun öptü.

Eva ve yavru köpek onların etrafında koşuşturuyor, coşkulu sesler çıkarıyorlardı.

Sonunda Rick, Mandy’den ayrılıp, küçük kızı kucağına aldı. Hayatı boyunca bundan daha doğru bir karar vermediğinden emindi.

Artık hepsi olmaları gereken yerdeydiler.

